PATRU GENERAȚII DE JEDI
UN INAMIC COMUN

STAR WARS®

MOŞTENIREA JEDI

O NUVELĂ DIN RĂZBOIUL CLONELOR

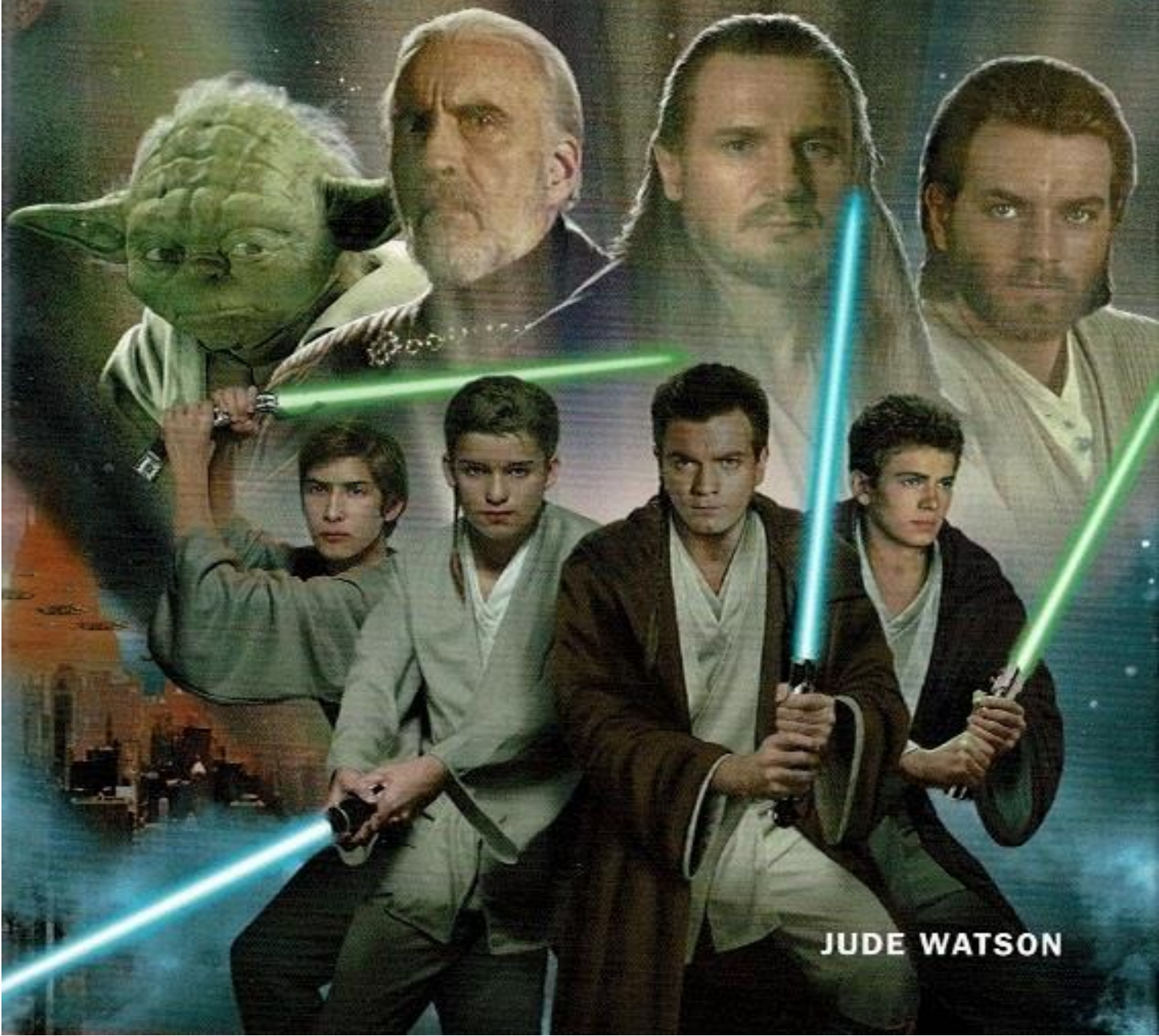

JUDE WATSON

JUDE WATSON

MOŞTENIREA JEDI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jude Watson
Legacy of the Jedi
2003

Jude Watson

Este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu Star Wars Journal: Captive to Evil – Jurnalul Prințesei Leia Organa. De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele" Reginei Amidala şi Darth Maul.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Coridorul era gol. Cei doi băieți de treisprezece ani se opriră în fața uşii închise. Existau încuietori la Templul Jedi, dar rareori erau folosite. Nu era nevoie. Nu era nimic de ascuns. Nimic nu era interzis. Codul de onoare Jedi oferea fiecărui individ provocarea şi privilegiul de a urma calea Jedi. Se presupunea că disciplina necesară pentru aceasta ar fi prevalat şi în viața privată. Deci, nu ar fi încălcat nicio regulă dacă intrau neinvitați în camera unui alt Jedi. Cel puțin nu una care trebuia să fie spusă sau scrisă. Cu toate astea, Dooku ştia că era greşit. Nu teribil de greşit. Dar era greşit.

— Haide, spuse Lorian. Nimeni nu va afla.

Dooku se uită la prietenul său. Fața lui Lorian era nerăbdătoare. Un praf de pistrui se împrăştia pe nasul lui bont ca o constelație densă de stele. Ochii lui erau calzi, luminați de răutăți, de un verde închis cu lumini de chihlimbar, ca o pădure plină de lumina soarelui. Lorian sugera astfel de *planuri* încă de când aveau şapte ani şi îl convinsese pe Dooku să exploreze tunelurile de gunoi. Experiența îl lăsase pe Dooku cu o tunică împuțită şi cu un respect sănătos pentru practicile de igienizare.

— În plus, este Maestrul tău, spuse Lorian. Nu s-ar supăra.

Era adevărat că Thame Cerulian era Maestrul lui Dooku. Renumitul Cavaler Jedi îl alesese săptămâna trecută. Dooku abia împlinise treisprezece ani şi era uşurat că nu va trebui să mai aştepte pentru a deveni Padawan. Cu toate astea, nu avusese timp să-l cunoască deloc pe Thame. Acesta se afla pe Inelul Exterior, îndeplinind o ultimă misiune înainte să ia un Padawan. Dooku era mândru că fusese ales de o asemenea legendă. Întrebarea era dacă putea să se ridice la înălțimea unei asemenea legende.

Trebuia să o facă. Dacă ar fi reuşit să arunce o privire în apartamentul personal al lui Thame, ar fi avut un avans. Îi făcu semn din cap lui Lorian şi accesă uşa. Se deschise în linişte şi el păşi înăuntru. Dacă se aştepta la un indiciu despre caracterul interior al noului său Maestru, fu dezamăgit. Canapeaua de dormit era îngustă, împinsă lângă un perete. O cuvertură cenuşie era împăturită cu grijă în partea de jos. Un ecran de date era aşezat pe o masă goală. Pe perete nu erau atârnate afişe laser sau holograme. Niciun obiect personal nu se afla pe birou sau pe măsuța de lângă canapeaua de dormit. Exista o carafă de sticlă cu un mic dop, tot de sticlă. Recipientul transparent şi pătura gri erau singurele semne că cineva locuia cu adevărat în cameră.

— Aşteaptă, spuse Lorian. Am găsit ceva.

Trecu cu mâinile de-a lungul unei dungi din perete care era aproape invizibilă. Apăsă un buton încastrat şi peretele alunecă înapoi pentru a dezvălui rafturile de deasupra biroului. Erau pline de holocărți. Dooku se aplecă să examineze titlurile. Ştia că Thame era istoric, un expert în istoria Jedi. Nu mai văzuse niciodată majoritatea acelor titluri. Istorie galactică, biografii, ştiințele naturale ale diferitelor atmosfere şi

sisteme planetare. Era o bibliotecă impresionantă.

Lorian le respinse cu o privire.

— Ai crede că s-ar fi săturat de studii după antrenamentul de la Templu. Abia aştept să ies în galaxie şi să fac ceva.

Dooku întinse mâna spre o holocarte fără titlu sau autor. O deschise şi scană o pagină. *Meditația dinainte este necesară pentru a pregăti mintea. Unii suferă de greață sau amețeală la prima vizionare. Dar, în primul rând, trebuie să te pregăteşti pentru efectul părții întunecate asupra minții, mai ales a celor tineri sau slabi. Pot rezulta coşmaruri şi viziuni întunecate, care pot dura ani de zile…*

— Acesta este un manual despre Holocronul Sith, spuse Dooku, vocea lui fiind acum o şoaptă.

Manevră holocartea cu atenție.

— Holocronul Sith? Dar nimeni nu-l poate vedea, spuse Lorian.

— Nu e aşa. Maeştrilor Jedi le este permis. Nu mulți sunt interesați. Majoritatea Cavalerilor Jedi cred că Sithul a dispărut şi nu se va mai întoarce niciodată. Cu excepția Maestrului meu. Dooku privi cartea. Stomacul i se răsuci, ca şi cum ar fi privit însuşi Holocronul Sith. El crede că va veni o vreme când Jedii vor trebui să lupte din nou cu Sithul.

— Manualul ăsta îți spune cum să accesezi Holocronul? întrebă Lorian, interesat acum.

Dooku îl răsfoi, cu inima bubuind.

— Da. Oferă avertismente şi instrucțiuni.

— Asta e atât de galactic, murmură Lorian. Cu ajutorul acestui manual, am putea accesa noi înşine Holocronul Sith! Se uită la Dooku, cu ochii strălucind. Am fi primii Padawani Jedi care ar face asta!

— Nu putem! spuse Dooku, şocat de sugestie.

— De ce nu? întrebă Lorian.

— Pentru că este interzis. Pentru că este periculos. Pentru că nu ştim suficient. Dintr-un milion de motive, toate bune.

— Dar nu ar şti nimeni, spuse Lorian. Ai putea s-o faci, Dooku. Ai o conexiune cu Forța mai bună decât a oricărui Padawan. Toată lumea ştie asta. Şi cu ajutorul holocărții, ai reuşi.

Dooku clătină din cap, punând holocartea înapoi pe raft.

— Ar fi uimitor, spuse Lorian. Ai putea afla secretele Sith. Dacă ai cunoaşte cu adevărat partea întunecată, ai fi un Cavaler Jedi mai bun. Yoda spune că nu putem lupta împotriva răului fără să-l înțelegem.

— Yoda nu a spus niciodată asta.

— Ei bine, sună ca ceva ce ar spune, protestă Lorian. Şi este adevărat. Nu despre asta este vorba în antrenamentul din Templu? Tot ce facem este să studiem pentru a fi pregătiți. Cum putem să ne pregătim să întâmpinăm răul dacă nu-l înțelegem?

Asta e problema cu Lorian, gândi Dooku. *Are un mod de a spune lucrurile care are sens, chiar şi atunci când îți cere să încalci regulile*.

Se uită din nou la holocarte. Era tentantă. Iar Lorian pusese degetul pe dorința secretă a lui Dooku – să fie cel mai bun Padawan din toate timpurile. Voia să-l impresioneze pe noul său Maestru. Ar putea fi Holocronul Sith cheia dorinței sale?

— Vom arunca doar o privire rapidă, spuse Lorian. Gândeşte-te, Dooku. Jedii sunt cel mai puternic grup din galaxie. Noi am putea fi cei mai buni dintre cei mai

buni.

— Un Jedi adevărat nu gândeşte în termeni de putere, zise Dooku dezaprobator. Noi suntem apărători ai păcii.

— Păstrătorii păcii au nevoie de putere, la fel ca toată lumea, sublinie Lorian. Dacă nu o au, cine îi va asculta?

Lorian avea dreptate, chiar dacă nu se exprima în ceea ce ar fi fost considerat un adevărat mod Jedi. Jedii aveau putere. Jedii nu foloseau acest cuvânt, dar se potrivea. Lorian ştia asta şi nu se temea să o spună. Jedii erau renumiți în întreaga galaxie. Nu erau temuți, dar erau respectați. Erau solicitați de guverne, de Senatori, pentru ajutorul lor. Dacă asta nu era putere, atunci ce era?

Cei mai buni dintre cei mai buni. Nu asta îşi dorea?

— Thame este un mare Cavaler, continuă Lorian. M-aş gândi că ai vrea să fii demn de el. Dacă aş avea un Maestru, m-aş pregăti cât de mult aş putea înainte să părăsesc Templul. N-aş vrea să-l dezamăgesc.

— Nu-l voi dezamăgi dacă voi face tot ce pot, spuse Dooku. Asta e tot ce pot face.

Lorian se aruncă pe spate pe canapeaua de dormit a lui Thame cu un geamăt.

— Acum vorbeşti ca Yoda.

— Nu sta acolo! şuieră Dooku, dar Lorian îl ignoră, holbându-se la tavan.

— Nimeni nu m-a ales pe mine.

Dooku îşi ținu respirația. Aici era marea problemă dintre ei. El fusese ales de un Cavaler Jedi, iar Lorian nu. Dooku fusese unul dintre primii care fusese ales. În fiecare zi după aceea, cei doi băieți aşteptaseră ca un Cavaler să-l aleagă pe Lorian.

Ştiau că mulți îl urmăriseră, iar unii îl luaseră în serios. Totuşi, de fiecare dată, Cavalerul alegea pe altcineva. Nici Dooku şi nici Lorian nu ştiau de ce. Dooku fusese întotdeauna înaintea lui Lorian în ceea ce priveşte abilitățile de luptă şi conexiunea cu Forța, dar Lorian era la fel de strălucit în studiile şi angajamentul său. Era de neconceput ca Lorian să nu fie ales în cele din urmă.

— Se va întâmpla, spuse Dooku. Răbdarea există pentru a fi testată.

Lorian se răsuci pe o parte şi îi aruncă lui Dooku o privire fixă.

— Desigur.

Dooku ar fi vrut să-şi poată retrage cuvintele. Erau atât de… corecte. Erau ceva ce ar fi spus un Maestru Jedi, nu cel mai bun prieten. Dar adevărul era că nu ştia ce să spună. Perioada de aşteptare era grea, dar totul avea să se termine cu bine.

Lorian îşi încolăci corpul într-o minge şi apoi sări de pe pat.

— Bine, ia o decizie. Accesăm Holocronul Sith sau nu?

Dooku se întinse să îndrepte valurile pe care le făcuse Lorian pe patul noului său Maestru. Thame era tot ceea ce sperase să primească de la un Maestru. Nu putea să pună în pericol asta. Nici măcar pentru cel mai bun prieten al său.

— Nu, spuse el. Am avea probleme serioase dacă am fi prinşi.

— Înainte nu ți-ai făcut niciodată griji că vei fi prins, spuse Lorian.

Asta pentru că nu am avut niciodată atât de multe de pierdut. Dar Dooku nu putea spune asta. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi făcut decât să sublinieze că Lorian nu avea un Maestru. Simți ochii lui Lorian pe spatele lui în timp ce se aplecase să netezească cuvertura de la capătul canapelei de dormit a lui Thame.

— Dacă ai putea să o faci fără riscul de a fi prins, ai face-o, spuse Lorian. Aşa că faptul că este greşit nu este chiar motivul pentru care nu o vei face. Poate că nu eşti adevăratul Jedi care crezi că eşti. Apoi ieşi pe uşă. Am vrut doar să ştii că am observat.

Capitolul 2

Acum că Dooku terminase antrenamentul oficial la Templu, i se permitea să îşi structureze singur zilele. Deşi era de aşteptat ca el să continue să studieze şi să se dedice antrenamentelor de luptă şi disciplinei fizice, era de aşteptat, de asemenea, ca el să aloce timp pentru activităţile care îi plăceau. În scurta perioadă dintre ultimele cursuri oficiale ale unui Padawan şi momentul în care devenea ucenic, Maeştrii Jedi îşi răsfăţau elevii şi le dădeau libertatea de a hoinări.

Dooku se trezi devreme. Conversaţia cu Lorian din ziua precedentă încă îl tulbura. Se hotărî să se îndrepte spre *Sala celor O Mie de Fântâni* pentru a se plimba printre plante şi a lăsa muzica apei să-i calmeze mintea. Simţea luxul de a putea decide cum să îşi petreacă timpul. Ştia că astfel de zile aveau să se termine în curând şi intenţiona să se bucure de fiecare secundă. Nu ar fi permis să le strice o mică neînţelegere cu prietenul său.

Ieşi pe hol şi observă imediat o schimbare. Dooku uneori nu era sigur dacă lucra Forţa sau intuiţia lui – nu era încă atât de experimentat. Dar ştia că atmosfera din Templu se schimbase. Exista un curent zumzăitor sub calm, o agitaţie pe care o putea sesiza cu uşurinţă. În faţa lui, câţiva elevi stăteau în grup. Dooku se apropie de ei. Îl recunoscu pe Hran Beling, un coleg de vârsta lui. Hran era un Vicon, o specie mică, de numai un metru înălţime.

Nu fu nevoie să-i întrebe pe studenţi ce discutau. Hran se uită la el, iar nasul lui lung tresări.

— Ai auzit veştile? Holocronul Sith a fost furat!

Dooku era palid din fire, dar simţi cum i se scurge sângele de pe faţă şi era sigur că arăta la fel de alb ca un halat de medic.

— Ce? Cum?

— Nimeni nu ştie cum, spuse Hran. S-ar putea să fie un intrus în Templu.

Unul dintre studenţii mai tineri îşi coborî vocea până la o şoaptă.

— Şi dacă e un Sith?

Ochii lui Hran sclipiră.

— Chiar, dacă este? întrebă el solemn. Ar putea să se plimbe pe holuri. Ar putea fi oriunde. Şi dacă este în spatele tău chiar acum?

Hran oftă şi arătă cu degetul în spatele tânărului student, care sări alarmat, împletitura de Padawan fluturându-i. Ceilalţi izbucniră într-un râset nervos. Dooku nu li se alătură. Inima îi bătea cu putere şi se întoarse. Nu fusese niciun intrus. Era sigur de asta. Se grăbi spre camera lui Lorian. Lumina de confidenţialitate era aprinsă deasupra uşii lui Lorian, dar el o accesă oricum. Uşa era încuiată.

Dooku îşi apăsă gura pe crăpătura uşii.

— Lasă-mă să intru, Lorian.

Nu primi niciun răspuns.

— Lasă-mă să intru sau mă duc direct în camera Consiliului Jedi, ameninţă el.

Auzi clicul lin al încuietoarei care se dezactivă şi uşa alunecă. Camera era întunecată, cu jaluzelele trasă împotriva soarelui care răsărea. Păşi înăuntru şi uşa se

închise şuierând în urma lui. Totul era întunecat, cu excepția hologramei lui *Caravan*, un model de crucişător proiectat de Lorian. Aceasta străbătea camera într-o buclă nesfârşită. Lorian stătea într-un colț, de parcă ar fi încercat să se preseze în perete suficient de tare încât să se topească în el. Mâinile îi atârnau între genunchi, iar Dooku văzu că îi tremurau.

— L-ai luat.

— Nu am vrut, spuse Lorian. Am vrut doar să mă uit la el.

— Unde este?

Lorian arătă cu bărbia spre colțul îndepărtat.

— Îl simți? şopti el. Mă simt atât de bolnav...

— De ce l-ai luat? întrebă Dooku cu asprime, trăsăturile sale slabe făcându-l să pară mai bătrân decât vârsta sa.

Fruntea lui începu să transpire. Putea simți puterea întunecată a Holocronului. Nu voia să se uite la el. Simplul fapt că ştia că se afla în spatele lui, într-un colț întunecat, era suficient pentru a-l face să tremure.

— Am fost în arhive. Îl aveam în mâinile mele. Venea cineva. L-am pus sub mantie, apoi am fugit. Lorian tresări. Voiam să îl duc înapoi, dar nu am putut... nu pot să îl ating din nou, Dooku. Nu mă aşteptam să fie aşa.

— Cum te aşteptai să fie? întrebă Dooku supărat. O plimbare plăcută în pădure?

— Trebuie să îl duc înapoi, spuse Lorian. Am nevoie de ajutorul tău.

Dooku se uită la el neîncrezător.

— Ți-am spus că nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

— Dar trebuie să mă ajuți! strigă Lorian. Eşti cel mai bun prieten al meu!

— Te-ai băgat singur în asta, spuse Dooku. Bagă-l din nou sub mantie şi du-l înapoi.

— Nu pot s-o fac singur, Dooku, spuse Lorian.

Privirea lui Dooku se opri pe mâinile tremurânde ale lui Lorian. Nu se îndoia că Lorian nu va fi în stare să o facă.

— Te rog, Dooku, imploră Lorian.

Dooku nu apucă să răspundă. Uşa se deschise brusc şuierând. Oppo Rancisis, Maestru şi membru respectat al Consiliului Jedi, stătea în uşă.

— Eşti bolnav, Lorian? întrebă el cu blândețe. Unii dintre Maeştri au observat...

Vocea lui se întrerupse. Dooku simți cum atmosfera din cameră se schimbă, ca şi cum gravitația ar fi crescut. O simțea apăsându-l. Oppo Rancisis se holbă la ei.

— Simt un tremur în Forță, spuse el.

Ei nu fură în stare să vorbească.

Privirea lui ascuțită mătură camera. Dintr-o dată, se întoarse, se îndreptă spre un colț şi luă Holocronul. Îl aşeză cu grijă în buzunarul adânc al robei sale. Apoi se întoarse şi îi privi pe cei doi băieți.

Lorian se lipi cu spatele de perete şi se împinse în picioare.

— A fost ideea lui Dooku, spuse el.

Capitolul 3

Dooku era prea şocat ca să spună un cuvânt.

— Consiliul va dori să vă vadă pe amândoi, spuse Oppo Rancisis cu severitate.

— Dar eu nu am..., începu Dooku.

Oppo Rancisis ridică o mână.

— Orice aveți de spus va fi spus în fața Consiliului. Adevărul va fi spus acolo.

Se întoarse şi ieşi.

— Dooku, ascultă..., începu Lorian.

Furia îl umplu pe Dooku. Nici măcar nu putu să întâlnească privirea prietenului său. Fugi orbeşte pe hol. Nu ştia unde se duce. Avea atât de multe sanctuare în Templu – o bancă preferată, un loc lângă o fereastră, o stâncă lângă lac – dar nu-şi putea imagina niciunul dintre acele locuri oferindu-i sanctuar acum. Inima îi era atât de plină de o mânie neagră şi de amărăciune încât simțea că se sufocă.

Cel mai bun prieten al său îl trădase. De-a lungul anilor petrecuți la Templu, se putuse baza întotdeauna pe Lorian. Împărtăşiseră glume şi secrete. Se întrecuseră şi se ajutaseră reciproc. Se certaseră şi se împăcaseră. Faptul că această persoană îl putea trăda îl şocă atât de profund încât se simți rău.

Nu ştia cum reuşise să treacă de ziua aceea. Cumva se aflase vestea că ei doi fuseseră prinşi. Studenții îi aruncau priviri pe furiş şi se grăbeau să treacă pe lângă el. Cavalerii Jedi care nu-l cunoşteau îl studiau când treceau pe hol. Dooku îşi dorea mult să se ducă la Yoda şi să-i explice totul, dar ştia că Yoda nu ar fi făcut decât să repete ceea ce spusese Oppo Rancisis. Trebuia să îndure zilele acestea până când Consiliul Jedi îşi găsea timp să le vorbească.

Dooku nu avea nici poftă de mâncare şi nici curajul de a-i înfrunta pe ceilalți în sala de mese pentru masa de seară. Rămase în camera lui. Când, în sfârşit, holurile străluciră cu lumina rece şi albastră care însemna că Templul se aşezase la culcare, simți uşurare. Cel puțin în următoarele ore nu avea să fie supravegheat.

Abia aştepta să fie chemat în fața Consiliului. Abia aştepta să spună adevărul. Ştia că Maeştrii îl vor crede pe el şi nu pe Lorian. Un Maestru Jedi era expert în a discerne adevărul. Lorian nu va scăpa cu minciuna lui, iar Dooku va avea parte de dreptate.

Stinse lumina şi se întinse pe canapeaua de dormit, cu inima arzând. Îşi imagină cât de clar va vorbi. Ar fi spus adevărul – tot adevărul. Le-ar fi spus cum încercase Lorian să-l ispitească. Le-ar fi spus cum l-a refuzat şi cum Lorian l-a presat. Dooku îşi imagină cu mare satisfacție pedeapsirea lui Lorian. O mustrare cu siguranță nu ar fi fost suficientă. Lorian ar putea fi chiar exclus din Ordinul Jedi.

Uşa lui se deschise şuierând. Nu o încuiase. Dooku nu-şi încuia niciodată uşa. Nu avusese niciodată nevoie să o facă, până acum. Lorian se strecură în camera întunecată. Dooku nu spuse nimic, sperând că disprețul său va umple spațiul mai bine decât cuvintele. Lorian se aşează pe podea, la câțiva metri de canapeaua de dormit.

— Am avut un motiv să spun ceea ce am spus, zise el.

— Nu mă interesează motivele tale.

— Nu înțelegi nimic, izbucni Lorian. Totul îți vine atât de uşor. Nu te gândeşti niciodată la ceilalți, la cum suferă ei. Îmi tot spuneai că nu ar trebui să-mi fac griji că voi fi ales. De ce să nu-mi fac griji? Timpul se scurge! Este atât de uşor pentru tine să o spui. Ai fost ales imediat.

— Deci mă învinovățeşti pe mine pentru asta? şuieră Dooku. De aceea l-ai mințit pe Oppo Rancisis?

— Nu, spuse Lorian. Şi nu te învinovățesc pentru nimic, în afară de faptul că nu încerci să înțelegi ce simt. Ar trebui să fim cei mai buni prieteni, iar tu nu ai încercat niciodată, niciodată cu adevărat. Nu te gândeşti decât la plăcerea ta de a avea succes.

— Ieşi din camera mea, spuse Dooku.

În schimb, Lorian se întinse pe podea. Vocea lui coborî.

— Nu poți să înțelegi, Dooku? Am probleme. Am nevoie de ajutorul tău. Ştiu că am greşit. N-ar fi trebuit să iau Holocronul. Dar am fost disperat. M-am gândit că dacă aş avea un avantaj, dacă aş putea şti ceva ce nimeni altcineva nu ştie… Nu înțelegi de ce mi-aş dori asta?

— Nu, spuse Dooku.

Dar înțelegea.

— Acum, dacă află Consiliul că am făcut-o, aş putea fi dat afară din Ordin.

— Exagerezi, ca de obicei, spuse Dooku cu asprime.

Dar nu se gândise şi el la acelaşi lucru?

— Totul este în joc pentru mine, spuse Lorian. Dar tu ai fost deja ales de marele Thame Cerulian. Şi nu numai atât, Maestrul Yoda s-a interesat personal de tine. Consiliul te-a urmărit şi el. Ştiu că ai o legătură extraordinară cu Forța. Te vor ierta. Mai ales că Maestrul tău este interesat de Sith. Ai putea spune că ai vrut doar să faci nişte cercetări. Vocea lui Lorian pluti în întuneric, răvăşită de disperare. M-am panicat când a intrat Oppo Rancisis. Mi-am văzut viitorul şi m-am speriat. Aş putea fi dat afară, şi unde m-aş duce, ce aş face?

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să furi Holocronul Sith.

— Ştiu că nu ar trebui să te întreb un lucru atât de important, dar pe cine altcineva aş putea întreba decât pe cel mai bun prieten al meu? Pentru că, indiferent ce se întâmplă, tu eşti în continuare cel mai bun prieten al meu.

Lorian făcu o pauză. Pentru clipă, Dooku nu mai auzi decât respirația lor.

— Vrei să mă acoperi?

Dooku voia să izbucnească cu un *Nu!* sălbatic. Dar nu putu. Nu ştia dacă Lorian ar putea fi dat afară din Ordin – nu credea asta. Dar îi făcea bine lui Lorian că trebuia să se îngrijoreze de asta. Pedeapsa ar fi fost severă pentru el, mai ales că încercase să mintă şi să se acopere. Dar Lorian avea dreptate – Dooku era favoritul Maeştrilor Jedi.

Ştia cum să spună povestea astfel încât să primească doar o predică, cel mai probabil. I-ar fi lăsat să creadă că era o foame de cunoaştere, o dorință de a-l impresiona pe noul său Maestru. Ei ar fi crezut asta.

Nu ştiu ce să spună. Nu era pregătit să mintă, dar nu-şi putea refuza prietenul. Aşa că nu spuse nimic şi, după un timp îndelungat, cei doi prieteni adormiră.

Capitolul 4

Dooku se trezi înainte de ivirea zorilor. Întins în întuneric, ascultă liniştea şi ştiu că Lorian plecase cândva în timpul nopții. Se întinse pe spate, simțind greutatea aerului pe corpul său, ca şi cum i-ar fi stat prietenul său pe piept. Reticent să se ridice, se uită la pereți, urmărind cum întunericul se transformă încet în gri, până când putu vedea contururile mobilei sale. Lumina de pe noptieră începu să strălucească uşor şi să crească în intensitate – semnalul lui de trezire. Apoi apăru un calendar holografic şi străluci în aer deasupra lui. De obicei, calendarul zilei era plin de programări şi cursuri. În ultima vreme îi plăcuse să se uite la goliciunea lui. În curând o va umple cu misiuni. Se uită fix la el, gândindu-se la viitorul său. Era sigur. Avea dreptate Lorian? Fusese îngâmfat şi nu reuşise să aprecieze suferința prietenului său?

Privi calendarul minute lungi, gândindu-se la asta, înainte să înregistreze în creier că întreaga zi fusese ocupată. Dooku se ridică în şezut. *Exercițiul de căutare urbană!* Era astăzi! Şi nu numai atât, văzu că el şi Lorian fuseseră convocați în fața Consiliului Jedi după *căutare*.

Exercițiul fusese conceput mai mult ca o distracție competitivă decât ca un antrenament serios. Studenții mai mari, care fuseseră aleşi ucenici sau care îşi terminaseră pregătirea formală în Templu, erau invitați să se înscrie. Erau împărțiți în două echipe şi trebuiau să se urmărească reciproc printr-un sector din Coruscant, în apropierea Templului. Trebuiau să folosească tehnici de furişare, viclenie şi supraveghere. Dooku şi Lorian se înscriseseră cu o săptămână înainte.

Dooku îşi trecu picioarele peste pat. Oare lui şi lui Lorian li se va mai permite să participe? Se îmbrăcă în grabă şi îşi luă sabia de antrenament. Ieşi pe hol şi îl văzu pe Yoda în față. Maestrul Jedi dădu din cap în semn de salut.

— Spre exercițiul de urmărire, te îndrepți, nu-i aşa? întrebă Yoda.

— Nu ştiu dacă am voie…, se bâlbâi Dooku.

Yoda înclină capul spre el.

— Un angajament, tu ți-ai luat. Padawan, tu eşti. Şi astfel, răspunsul pe care îl găseşti este…

— Mă duc, spuse Dooku.

Se grăbi să plece. Avu timp să ia nişte fructe pentru masa de dimineață înainte ca elevii să se adune afară, pe platforma de aterizare. Se întrebă dacă Lorian va avea curajul să apară.

Lorian stătea la marginea micii mulțimi de pe platforma exterioară. Se simțea în mod clar inconfortabil şi evita să stea prea aproape sau prea departe. Îşi purta gluga ridicată, astfel încât să-i umbrească ochii. Dooku stătea la marginea grupului, vizavi de Lorian. Nimeni nu le dădea atenție. Oricare ar fi fost bârfele, se stinseseră, iar elevii se gândeau acum doar la concursul care urma.

Aerul răcoros al dimineții le înroşea obrajii şi vântul biciuia robele în jurul lor, în timp ce pălăvrăgeau cu voci entuziaste. Dooku simți Forța combinată a grupului, energică, necentrată, dar puternică. Pentru o clipă, rămase detaşat de el însuşi. Era ceva ce i se întâmpla din când în când. Dintr-o dată se simțea îndepărtat, ca şi cum ar

fi plutit deasupra colegilor săi.

Cât de tineri suntem cu toții, gândi el, amuzat. *Într-o bună zi voi privi înapoi şi îmi voi dori lucruri atât de simple ca un exercițiu de învățare într-o dimineață răcoroasă.*

Asta îl făcu să se simtă mai bine pentru o clipă. Într-o zi, problema lui cu Lorian nu va mai conta. Ar fi fost o clipă, un moment de statică, ceva pierdut într-o mare de misiuni dintr-o carieră remarcabilă.

Apoi, Yoda şi Oppo Rancisis ieşiră din interiorul Templului. Privirea lui Yoda se opri asupra lui Dooku doar pentru scurt timp, dar îl readuse la realitate cu o lovitură. Starea lui de spirit se înrăutăți brusc când se gândi la Consiliul Jedi cu care va trebui să se confrunte.

Studenții se liniştiră când se apropie Yoda. Acesta veni în mijlocul grupului, salutând fețele familiare. Îi cunoştea pe toți încă de când erau copii şi îi antrenase pe toți când erau tineri.

— În exercițiu, ştiți că în fiecare an, cei mai mari elevi participă, spuse el. Urmărire urbană, anul acesta va fi. Că acesta este un test, să țineți minte trebuie. Cu toate astea, notați nu veți fi. Luați-l în serios, dar cu lejeritate trebuie tratat. Să câştigați, veți încerca; dacă pierdeți, să vă bucurați, puteți.

Elevii zâmbiră la contradicțiile lui Yoda şi îşi pipăiră săbiile de antrenament. Toată lumea era nerăbdătoare să înceapă.

— Şi acum, regulile, spuse Oppo. Veți fi împărțiți în două echipe de câte zece. Într-o clipă, culoarea echipei va clipi pe datapadul vostru. Fiecare echipă va avea un punct de plecare diferit. Scopul fiecărei echipe este de a reuşi, până la apusul soarelui, să aducă cu succes la Templu un fruct muja de la unul dintre vânzătorii de fructe din *Piața Tuturor Planetelor*. Membrii echipei pot fi eliminați doar cu o simplă atingere uşoară cu o sabie.

Studenții zâmbiră. Ştiau că, oricât de uşor ar fi sunat, exercițiul real se va dovedi a fi mult mai greu.

— Trebuie să vă încadrați în sectorul trasat pe datapadurile voastre. Depăşirea lui înseamnă descalificare. Ați înțeles acest lucru?

Elevii aprobară din cap, încercând să-şi ascundă nerăbdarea. Cu toții cunoşteau regulile. Yoda dădu din cap, lăsându-i să ştie că încercările lor de a-şi ascunde nerăbdarea nu-l păcăliseră câtuşi de puțin.

— Poate, să aşteptați ar trebui, până când soarele va fi mai sus…, începu el, cu ochii strălucitori.

— Nu, vă rugăm, Maestre Yoda! spuseră în cor elevii.

— Ah, atunci echipe veți deveni. Să vă uitați pe datapadurile voastre, trebuie.

Elevii întinseră mâinile spre datapadurile de mărimea unei palme de pe centurile lor utilitare. Ecranul lui Dooku străluci în albastru.

— Albastru şi auriu, culorile echipelor sunt, spuse Yoda. Iar căpitanii sunt aceştia: Dooku pentru albastru, Lorian pentru auriu. Pe voi toți, Maeştrii Jedi vă aşteaptă, pentru a vă duce la punctele voastre de plecare.

Surprins, Dooku se uită mai întâi la Yoda, apoi la Lorian, a cărui față goală arăta cât de profund surprins era. De ce fuseseră ei aleşi căpitani? Poate că ieri dimineață ar fi fost aleşi. Ieri dimineață, când nu erau suspectați de furtul unui Holocron Sith. Ieri dimineață, când încă erau Padawani cu acte în regulă.

Dooku îşi strânse datapadul, încă năucit de cuvintele lui Yoda. Încă nu înțelegea complet logica Jedi, asta era sigur.

— Hei, Dooku, trezeşte-te! Hran Beling îi zâmbi în timp ce-l trăgea de mâneca tunicii. E prea devreme pentru tine?

— Maestra Jedi Reesa Doliq ne aşteaptă, spuse Galinda Norsh cu vioiciune. Să începem.

Dooku observă că membrii Echipei Aurii se grăbeau cu toţii să urce la bordul unui transportor. Se grăbi în spatele celorlalţi membri ai Echipei Albastre pentru a se urca la bordul propriului lor transportor. Reesa Doliq le zâmbi elevilor care se înghesuiau în navă.

— Este loc pentru toată lumea, spuse ea. Nu vă faceţi griji, vă voi duce la punctul de plecare cât ai zice peşte. Între timp, puteţi începe să vă pregătiţi strategia.

Cele două transportoare decolară. Dooku constată că fiecare membru al Echipei Albastre se holba la el, aşteptând să înceapă. El era liderul, la urma urmei. Îşi drese gâtul şi se uită la datapadul său. Harta zonei în care urmau să opereze apăru pe ecran.

Dooku era familiarizat cu o mare parte din ea. Era compusă din clădirile Senatului, câteva bulevarde mari pe care le cunoştea destul de bine şi *Piaţa Tuturor Planetelor*, care era o piaţă mare din apropierea complexului Senatului. Ca student promiţător la diplomaţie, se înscrisese la cursuri speciale de pregătire în procedurile Senatului, aşa că avusese o mulţime de ocazii de a explora incinta Senatului.

Dooku scană rapid harta, încercând să localizeze străzile, aleile şi culoarele spaţiale. Toată lumea trebuia să fie coordonată şi trebuia elaborată o strategie. Trebuiau să se împrăştie şi fiecare student trebuia să ia câte un fruct muja. Asta ar creşte şansele lor de victorie.

Dar de ce? se întrebă brusc Dooku. Era exact ceea ce Lorian s-ar fi aşteptat să facă, aşa că de ce ar fi trebuit să o facă?

— Coordonata noastră de pornire este nivelul Nova, spuse Galinda. Asta e bine. Acolo sunt multe alei în care să ne ascundem. Iar săniile antigrav şi transportoarele vor descărca provizii pentru piaţă. Le putem folosi ca acoperire.

Se uită peste umărul lui Dooku la hartă. Hran Beling aprobă din cap.

— Îl putem alege pe cel mai rapid dintre noi să ia fructul.

— Probabil că vor pândi standurile de fructe, spuse Galinda. Trebuie să ajungem acolo primii.

— Poate că nu, murmură Dooku, cu capul aplecat asupra hărţii.

— Ai o idee mai bună? întrebă Hran.

Dooku nu răspunse. Se gândea. *Ce s-ar fi aşteptat Lorian să facă el?*

S-ar aştepta ca eu să mă grăbesc să iau primul un fruct muja. S-ar aştepta să trimit trei Padawani să ia alte fructe şi să-i păzesc împreună cu ceilalţi. Dacă nu reuşeau toţi, aş fi trimis încă doi.

Se uită din nou la hartă.

— Ai un plan sau ce? întrebă Galinda nerăbdătoare.

Dooku îşi ridică în sfârşit privirea.

— Da, spuse el. Nu mergem deloc după fructele muja.

Îl priviră cu scepticism. Dooku nu făcu decât să zâmbească. Îi va supune voinţei sale. Îi va face să înţeleagă strategia lui. Pentru că ştia un singur lucru în această zi.

Trebuia să câştige.

Capitolul 5

— De ce să ne expunem pentru a obține primii fructele? îi întrebă Dooku. De ce să nu lăsăm Echipa Aurie să încerce să ia fructul şi să-i eliminăm unul câte unul? S-ar putea să pierdem câțiva membri ai echipei, dar nu la fel de mulți ca ei. Când eşti hotărât să obții ceva, îți asumi mai multe riscuri. Apoi, când nu mai rămâne niciun membru al Echipei Aurii, putem pur şi simplu să ne ducem până la piață, să luăm un fruct şi să ne întoarcem la Templu. Simplu.

— Sigur, dacă reuşim să-i prindem pe toți, spuse Galinda. Dar dacă unul dintre ei reuşeşte să treacă şi se întoarce la Templu?

— Acesta nu este un rezultat acceptabil, spuse Dooku.

Răceala lui îi făcu pe ceilalți să schimbe priviri. Dooku învățase de timpuriu că, pentru a inspira încredere, nu trebuie să admită îndoiala.

Galinda era încă sceptică.

— Dar unde putem instala o supraveghere? Nu există prea multă acoperire în piață. Avem nevoie de linii de vizibilitate bune.

— Am un plan şi pentru asta, spuse Dooku.

Dooku se ridică în picioare în timp ce nava ateriza. Observă că Maestra Doliq îl privea curioasă. Îşi băgă datapadul la centură.

— Urmați-mă, le spuse celorlalți.

Sări de pe rampă şi îi conduse pe străzile întortocheate spre complexul Senatului. Mergea atât de hotărât încât nimeni nu îl întrebă unde merg. Când ajunseră la complex, îi conduse pe ceilalți într-un turbolift şi coborî în subsolurile inferioare ale birourilor. Avea o strategie infailibilă. Depindea doar de puterea lui de convingere şi de cât de mult era dispus prietenul său să încalce regulile. Învățase că uneori era mai bine să abordeze lucrurile pe ocolite, mai ales când adversarul său presupunea că va veni cu capul înainte. Persuasiunea şi înşelăciunea puteau funcționa mai bine decât bătăliile.

Dooku se întoarse spre ceilalți când ajunse la o uşă.

— Aşteptați aici. Vin imediat.

Accesă uşa şi intră. O creatură înaltă, filiformă, cu antene fluturânde şi ochi galbeni strălucitori stătea la un ecran de date. Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Dooku, apoi se prefăcu că tremură.

— Dooku! Oh, nu! Iar ai venit să te dai mare?

— Deloc, Eero.

Dooku zâmbi. Prima sa întâlnire cu tânărul consilier Senatorial Eero Iridian le consolidase prietenia, dar nu într-un mod obişnuit. Dooku participase la un seminar despre istoria politică a sistemului Correllian. Eero citise o lucrare pe care o scrisese pe această temă, iar Dooku ridicase mâna pentru a corecta o serie de puncte pe care le considera inexacte. Eero se enervase la adresa noului venit, dar o căutare rapidă în înregistrări îi arătă că Dooku avea dreptate. Eero spera să-şi impresioneze atât tatăl, Senator, cât şi pe şeful său. În schimb, fusese făcut de râs în public. Cu toate astea, după seminar, se apropiase de Dooku şi îl întrebase pe student dacă ar fi interesat să

se alăture grupului său de studiu. Fusese supărat pe Dooku, dar voia şi să învețe de la el. Dooku se alăturase grupului pentru o vreme, iar el şi Eero deveniseră prieteni.

Tatăl lui Eero era puternic şi Eero îşi dorea să-i calce pe urme. Dooku admirase cât de mult studia şi faptul că îşi lua atât de în serios slujba de consilier Senatorial.

Bineînțeles că nu acesta era motivul pentru care venise să-l vadă astăzi.

— Am nevoie de o favoare, spuse Dooku.

— Tot ce am este al tău, declară Eero.

— Am nevoie de cardul tău de acces pentru holul de transport de la nivelul C, spuse Dooku.

— În afară de asta, spuse Eero.

Dooku nu spuse nimic. Doar aşteptă. Eero se jucă cu o antenă flexibilă.

— Bine, de ce?

— Un exercițiu de Padawan, spuse Dooku. Am nevoie de elementul surpriză, iar acel pasaj are vedere spre *Piața Tuturor Planetelor*. Există, de asemenea, o ieşire cu un turbolift care coboară direct în piață. O putem folosi ca bază.

— Dar este rezervată personalului Senatului.

— De aceea am nevoie de cardul tău de acces, spuse Dooku cu răbdare.

Defectul lui Eero ca erudit, îşi aminti el, era că avea probleme în a pune cap la cap diferite fapte pentru a ajunge la o concluzie. Observă reticența de pe fața lui Eero. Poate că ar trebui să-i ofere o favoare în schimb. La urma urmei, aşa era Senatul.

— O să te ajut cu acel memoriu Tolfranian care îți dă atâtea bătăi de cap, se oferi Dooku.

Eero păru sfâşiat.

— Mi-ar prinde bine un ajutor. Dar aş putea avea probleme cu securitatea Senatului dacă îți dau cardul. Ar putea fi trecut în dosarul meu. Pe de altă parte, acest memoriu este foarte important pentru şeful meu…

Eero începu să se joace cu furie cu ambele antene acum, învârtindu-le în jurul degetelor până când deveniră spirale.

— Bine, spuse el în cele din urmă, într-o răsuflare precipitată.

Îi dădu cardul lui Dooku.

— Ți-l voi aduce înapoi până diseară, spuse Dooku, grăbindu-se să plece.

Acum te-am prins, Lorian. Nu mă vei învinge.

Planul funcționă perfect, pentru o vreme. Dooku şi echipa sa aveau o vedere perfectă asupra vânzătorului de fructe muja de la o fereastră din zona de depozitare. Puteau vedea clar piața plină de viață şi faptul că Lorian şi membrii Echipei Aurii stabiliseră mai multe zone de pândă. Îl aşteptau pe Dooku să atace. Dooku ştia că Lorian credea că Echipa Albastră va face prima o mişcare agresivă. De obicei, aşa începea Dooku o luptă cu săbii. Dar o mişcare repetată te putea trăda. Era mai bine să amesteci tacticile. Lorian habar n-avea că şi el avea o mişcare caracteristică. Când începea să piardă o bătălie, făcea o trecere deliberat de largă spre stânga, apoi se învârtea spre spatele adversarului său. Acest lucru îi dădea secunde prețioase pentru a-şi trage sufletul şi a-şi aduna mintea.

Dooku îşi trimise grupul în perechi, folosind comunicatoarele. De la înălțimea la care se aflau, puteau urmări procedurile de evitare folosite de cealaltă echipă. Fu uşor să-şi dirijeze membrii echipei de jos. Cu o uşoară atingere a sabiei, unul după altul, membrii Echipei Aurii căzură. Fiecare lovitură era înregistrată pe datapadul lor.

Câştigau. Echipa lui Lorian reuşise să lovească doar un singur membru al

Echipei Albastre, iar ei îi doborâseră pe cinci dintre ai săi. Atunci Lorian trebuie să-şi fi dat seama ce făceau. Dintr-o dată, Dooku văzu doi membri ai Echipei Aurii alergând spre turbolift. Neputând să-l acceseze, începură să-şi folosească lansatoarele de cabluri pentru a escalada tubul de sticlă. Aveau să găsească o cale de intrare. Mai rămăseseră trei membri Aurii. Dacă Dooku ar fi fost Lorian, ar fi încercat să le întindă o ambuscadă la o ieşire. Sau Lorian s-ar fi dus după fructul muja în timp ce fugea.

Nu, gândi Dooku. *Lorian cunoaşte bine Senatul. Va crede că mă poate prinde aici.*

Pentru orice eventualitate, Dooku lătră în comunicatorul său către cei doi membri ai echipei sale din piață.

— Păziți vânzătorul de fructe. Trebuie să abandonăm postul de supraveghere. Se întoarse către ceilalți şase membri ai echipei sale. Să plecăm de aici.

Membrii echipei ieşiră în fugă din depozit. Mai era o singură cale de coborâre – prin turboliftul care făcea legătura cu sălile principale ale Senatului. Dooku se gândi rapid în timp ce turboliftul cobora. Lorian participase şi el la seminariile din Senat. Cunoştea clădirea chiar mai bine decât Dooku. Lui Lorian îi plăcea să cotrobăie pe unde nu trebuia. Dacă nu ştia înainte că acest turbolift ducea la doar două ieşiri, fără îndoială că acum ştia. Ar fi fost uşor să acceseze o hartă a Senatului şi să afle.

Dooku întinse mâna şi apăsă butonul pentru a opri turboliftul.

— Nu vom ieşi, le spuse celorlalți. Vom urca.

Sări în sus şi se echilibră pe balustradă. Accesă trapa de evacuare din partea de sus şi urcă. Deasupra capului său se afla o uşă care ducea la un alt nivel al Senatului. O sabie de antrenament nu avea puterea unei săbii adevărate, dar cel mai probabil putea trece prin uşa metalică de deasupra capului său.

Îşi trecu sabia de-a lungul cusăturii uşii.

— Galinda, Hran, am nevoie de ajutor, strigă el în jos în timp ce lucra.

Cei doi Padawani se strecurară prin deschizătură. Îşi scoaseră săbiile pentru a-l ajuta şi în câteva minute desprinseră metalul suficient de mult pentru a se strecura prin el. Se târâră prin deschidere. Dooku văzu un chioşc de orientare şi se grăbi să acceseze harta Senatului, găsins cea mai rapidă rută de ieşire.

— Avem între trei şi cinci minute până când Lorian îşi va da seama că nu ieşim din acel turbolift şi că nu mai suntem în holul C, spuse Dooku. E suficient timp să cumpărăm nişte fructe muja, cred.

Pătați şi murdari acum din cauza tunelului turboliftului, restul echipei zâmbi în timp ce îşi băgau săbiile în centurile utilitare. Victoria era acum atât de aproape încât puteau să o simtă. Alergară pe coridor spre ieşire. Izbucniră în aer liber şi alergară în direcția pieței. Soarele era sus pe cer acum, dar norii începuseră să se adune. Umbra îi învăluia în timp ce se fereau de cumpărători şi vehicule şi se îndreptau spre vânzătorul de fructe.

Dintr-o dată, Dooku îşi dori să fi format un plan înainte să se năpustească în piață. Alergau cu toții cu toată viteza, sperând să fie primii care să cumpere un fruct muja şi să-l ducă în siguranță la Templu. Îşi pierduse concentrarea pentru că sfârşitul părea atât de aproape. Ecranul său de date străluci. Ceilalți doi membri ai Echipei Albastre, cei din piață, fuseseră loviți. Până la urmă, Lorian nu pregătise o ambuscadă în Senat.

— Sunt în piață! strigă Dooku. Despărțiți-vă!

O pată de roşu, apoi de verde apăru în coada ochiului lui Dooku. Se opri atât de repede, încât aproape căzu pe spate într-o vitrină de jucării pentru copii. Membrii

Echipei Aurii se năpusteau asupra echipei sale, cu săbiile ținute discret pe lângă ei, dar gata să lovească. Îl văzu pe Hran cum era atins şi se întoarce cu o privire dezgustată. Galinda ținea în mâini un fruct muja în timp ce Lorian apăru brusc din spatele unei marchize. Sabia lui se roti grațios şi coborî cu cea mai mică atingere pe spatele umărului ei. Galinda tresări. Lorian zâmbi, smulse fructul muja din mâna ei şi îl băgă în tunica lui.

Acum fiecare echipă mai avea câte cinci membri. Erau la egalitate. Dooku îşi pierduse avantajul. Lorian îi aruncă o privire lui Dooku prin mulțime, iar acesta văzu o provocare jucăuşă în privirea prietenului său. Furia îl străbătu. Nu se simțea jucăuş.

Ăsta nu e un joc, gândi el. *Nu şi pentru mine*.

Dooku sări peste vitrina de jucării. Şerpui pe lângă un cuplu cu un copil într-un transportor cu repulsor. Se scufundă pe sub o masă, se rostogoli şi ajunse în spatele unui membru al Echipei Aurii, lovindu-l uşor între omoplați. Nu rămase să-i observe reacția, ci trecu mai departe, lovind din spate un alt membru al echipei, apoi intră în luptă cu un altul. Se feri de sabia care se rotea şi lovi cu piciorul un borcan de sirop expus. Acesta se izbi de podea, studentul Jedi alunecă, iar Dooku mai revendică o lovitură. Nu făcu nicio pauză, ci alergă cu toată viteza spre un alt membru al Echipei Aurii care se îndrepta în fugă spre vânzătorul de fructe. Dooku accesă Forța şi sări. De obicei, controlul său nu era cel mai bun pentru această manevră – mai avea încă multe de învățat – dar se surprinse pe sine însuşi cu o execuție perfectă. Ateriză în fața elevului şi pur şi simplu îi atinse umărul.

Răsuflând greu, Dooku se uită la datapadul său. Manevra lui Lorian avusese succes. Toți membrii echipei Albastre fuseseră loviți. Dar Dooku reuşise să elimine restul echipei lui Lorian. Asta îi făcea să fie egali. Cu excepția faptului că Lorian avea un fruct muja. Nu avu timp să ia şi el un fruct. Dacă îl prindea pe Lorian, lua şi fructul. Ar fi ajuns la Templu şi l-ar fi depus politicos direct în mâinile Maestrului Yoda.

Padawanii plecaseră cu toții, unii în perechi sau în grupuri, pentru a se întoarce la Templu. Nu aveau voie să-şi ajute căpitanii. Iar Lorian dispăruse în mulțime.

Gândeşte-te, Dooku. Nu acționa până nu gândeşti. Dooku invocă Forța pentru a-l ajuta. La început văzu doar ființe şi bunuri în piață. Se concentră, aşteptând până când creierul său înregistră ceva familiar. O anumită înclinare a capului. Un pas. Un unghi al bărbiei. O mişcare atât de mică încât simțurile lui să o detecteze într-o mare de informații pe care nu le putea procesa. Dar Forța putea.

Forța izbucni. Totul dispăru şi îl văzu pe Lorian. În mod inteligent, îşi inversase pelerina, astfel încât partea inferioară mai întunecată era la vedere. Dooku porni după el. Nu avea să mai facă aceeaşi greşeală. Va aştepta momentul prielnic. Rămase bine în urma lui Lorian. Nu credea că acesta ştia că e pe urmele lui. Lorian ieşi din piață şi o luă pe o alee pe care Dooku nu o cunoştea. Era stilul Lorian să găsească toate căile de acces din Coruscant. Dooku stătea retras, având grijă să nu fie văzut. Era după-amiaza acum, iar soarele coborâse în spatele unui strat greu de nori. Era aproape la fel de întunecat ca seara, iar luminile incandescente erau la minim.

Aleea se întorcea prin spatele pieței şi făcea un viraj brusc la stânga, şerpuind acum de-a lungul intrărilor din spate ale unei varietăți de magazine şi restaurante. Mirosul de gunoi era puternic, iar Dooku îşi puse mantia pe nas. Avea o fire pretențioasă. Îi plăcea curățenia şi ordinea.

Spre surprinderea lui Dooku, Templul se ivi brusc în față. Erau mult mai aproape decât crezuse. Bătăile inimii i se accelerară. Lorian era pe cale să câştige! Nu

putea lăsa să se întâmple asta. Trebuia să lovească acum.

Adunând Forța, Dooku sări. Ateriză pe o grămadă de gunoi moale, care îi dădu destul avânt. *Gunoaiele sunt bune la ceva, până la urmă*, gândi el, în timp ce impulsul îl trimitea spre cer. Zbură peste capul lui Lorian şi ateriză în fața lui, cu sabia activată. Nu aşteptă să absoarbă şocul aterizării sale, ci folosi momentul pentru a ataca.

Lorian avu mai puțin de o secundă să se adapteze, dar reflexele sale erau excelente, o sursă de invidie printre ceilalți elevi. Sări înapoi, întinzându-şi sabia şi înclinându-şi corpul astfel încât prima lovitură a lui Dooku să şuiere prin aer.

— Deci m-ai găsit, spuse el.

Părea încântat, nu consternat. Prietenia lor fusese clădită pe competiție. Întotdeauna fusese distractiv. Dar reacția lui Lorian nu făcu decât să-l înfurie pe Dooku. Îi displăcea lejeritatea lui Lorian, presupunerea lui că vor fi mereu prieteni, indiferent de situație. Asta îl făcea pe Lorian să forțeze limitele prieteniei lor. Le forța prea tare, apoi se aştepta ca Dooku să accepte. Pe chipul lui Lorian apăru o străfulgerare de surpriză când observă răceala din privirea lui Dooku. Se dădu în spate când Dooku veni spre el cu furie, sabia sa fiind o pată de culoare şi mişcare.

Lorian îşi reveni aproape instantaneu. Contraatacă într-o serie de mişcări agresive, în timp ce Dooku fu forțat să intre în defensivă. Cei doi prieteni îşi cunoşteau atât de bine mişcările unul altuia. Dooku încercă iar şi iar să-l surprindă pe Lorian, dar era pus în şah de fiecare dată. Frustrarea se acumulă în el, întunecându-i mintea. Ştia că trebuia să-şi regăsească centrul calmului pentru a învinge, dar nu reuşea. Îşi pierduse mintea de luptă. Se luptară pe toată lungimea aleii, folosind tomberoanele de gunoi ca acoperire şi, ocazional, ca arme, împingând tomberoanele unul spre celălalt pentru a câştiga o clipă sau două prețioase pentru a răsufla.

Timpul se opri. Dooku era pierdut în luptă, pierdut în propria sudoare şi în propria nevoie de a învinge. Amândoi erau obosiți acum. Fața lui Lorian era de un roşu aprins de la efort, iar părul îi era ud. Din când în când, amândoi trebuiau să se oprească, epuizați, şi să se aplece pentru a-şi trage sufletul. Apoi, unul dintre ei îşi revenea şi se lansa asupra celuilalt. Mormăielile şi strigătele lor răsunau pe alee.

Poate că timpul se oprise, dar soarele încă se mişca. Umbre lungi şerpuiau pe podeaua aleii. Trecuse timpul ca ei să se întoarcă la Templu. Conform regulilor, deja pierduseră amândoi.

— Haide, Dooku, spuse Lorian. S-a terminat.

Dooku respiră adânc. În fața ochilor i se formaseră pete, semn că era serios epuizat. Se simțea amețit. Căută Forța, dar era evazivă. În loc să curgă prin el, abia o simțea. Dar fu suficient pentru a trimite un mic impuls de forță prin membrele sale.

— Nu încă, spuse el, atacându-l pe Lorian.

Lorian se afla acum la capătul aleii. Mai avea doar câțiva paşi până când avea să ajungă cu spatele la perete. Dooku ştia că îl putea termina acolo.

Dar Lorian se întoarse brusc, lăsându-şi spatele expus pentru o fracțiune de secundă, şi alergă spre zid. Folosi un exercițiu de bază al Padawanilor, iar Dooku fu surprins că încă mai avea putere. Alergă pe perete, apoi se răsturnă peste capul lui Dooku. Imediat ce ateriză, sări din nou, de data asta pe o grămadă de gunoi. De acolo ajunse acoperişul de deasupra capului.

Dooku găsi puterea pe care o căuta. Urmă calea lui Lorian, lansându-se pe gunoi şi apoi pe acoperiş atât de rapid şi grațios încât părea o mişcare lungă şi continuă.

Briza se întețise, iar asta le dădea o energie nouă. Dooku zbură spre Lorian,

punând un plus de Forță în mişcările sale, jocul de picioare fiind sigur în ciuda materialului neuniform al acoperişului.

— Mă urăşti, nu-i aşa? mârâi Lorian, parând o lovitură. Doar pentru că, în sfârşit, ți-am cerut ceva.

— Ceva ce nu a fost corect din partea ta să ceri.

— Asta e ceea ce înseamnă prietenia.

— Nu este definiția mea.

— Ba da, definiția ta este că cineva dă şi tu iei. Cineva te admiră şi tu accepți acea admirație. Lorian respira greu acum. Cineva pe care îl poți folosi.

— Întotdeauna mi-ai purtat resentimente, spuse Dooku. Acum ştiu cât de mult.

Merse înainte. Cuvintele lui Lorian îl umpluseră de furie. Ştia că trebuia să-l atingă pe Lorian doar pentru a câştiga, dar acea incapacitate de a-l lovi, de a-i atinge măcar pielea, îi crescuse frustrarea până la punctul de fierbere. Corpul lui se simțea fierbinte.

Lorian făcu o jumătate de întoarcere spre stânga şi ieşi într-un arc larg.

L-am prins acum. Ştie că pierde. Era mişcarea caracteristică a lui Lorian.

Dooku ştia deja că Lorian va sări în spatele lui. Dacă Lorian nu ar fi fost atât de obosit, nu ar fi încercat-o. În loc să se deplaseze spre stânga, Dooku se retrase doi paşi. Când Lorian veni spre el, era pregătit. Îşi coborî sabia pe umărul lui Lorian, chiar acolo unde tunica lui se rupsese de-a lungul cusăturii. Lorian țipă şi se împiedică. Se uită la Dooku cu neîncredere. Fusese o lovitură adevărată, menită să doară.

— Vierme de grajduri, spuse el, apoi sări spre Dooku.

Acum se luptau fără să țină cont de reguli. Luptară din greu, folosind toate trucurile. Îşi folosiră picioarele şi pumnii la fel de mult ca şi săbiile. Se loveau cu picioarele unul pe celălalt şi loveau orbeşte în timp ce se deplasau. Dooku nu luptase niciodată aşa. Într-o parte a minții sale ştia că acest stil de luptă nu-i aducea nimic, că era neglijent şi necentrat şi că îi va transforma pe amândoi în învinşi, dar nu se putea opri.

— Ajunge.

Cuvântul fu rostit cu calm, dar trecu peste sunetul luptei lor. Se opriră. Yoda apăruse pe acoperiş, dar ei nu-l observaseră. Nu observaseră nici faptul că lupta lor îi adusese lângă ferestrele Templului.

Yoda se îndreptă spre Lorian. Dooku vedea acum că lovitura de sabie lăsase o vânătaie puternică pe brațul gol al lui Lorian. Arăta groaznic; centrul era de un roşu intens şi era înconjurat de o vânătaie neagră-albastră. Lorian mai avea o tăietură pe obraz şi o mână sângera.

— La clinica medicală, să mergi trebuie, Lorian, spuse Yoda. Dooku, în cabina ta. După amândoi vom trimite.

Privirea lui Lorian se opri pe pământ, apoi îşi ridică capul. Ochii lui se întâlniră cu cei ai lui Dooku. În acel moment, totul se formă într-un nod dur de certitudine în inima lui Dooku. Erau duşmani acum.

Capitolul 6

Dooku stătea în fața Consiliului Jedi. Nu ştia dacă Lorian venise înaintea lui sau urma să apară după el. Ştia doar un singur lucru: era timpul să spună adevărul. Le descrise cum Lorian voise ca ei să ia Holocronul Sith şi, mai târziu, cum îi ceruse să mintă pentru el.

— Şi erai pregătit să minți pentru el? întrebă Oppo Rancisis.

Dooku ezită o clipă înainte să răspundă. Voise să mintă şi să spună că nu luase niciodată în considerare cererea lui Lorian, dar ştia că Maeştrii Jedi puteau vedea prin el ca prin apă. El nu era la fel de puternic ca ei, nu încă.

— Nu eram pregătit să mint, spuse Dooku. Dar m-am gândit la asta. Lorian a fost prietenul meu.

— Prietenul tău, el nu mai este, nu-i aşa? întrebă Yoda.

Putea răspunde fără să se împotmolească în îndoieli şi ezitări. Adevărul era clar.

— Nu. Nu mai este prietenul meu.

— Clar pentru noi şi acest lucru este, spuse Yoda. O sabie de antrenament nu este menită să rănească, şi totuşi l-ai rănit pe Lorian.

— Nu am vrut să o fac, spuse Dooku. Eram furios şi controlul meu nu a fost cel mai bun. Cel mai bun prieten al meu mă trădase.

— Controlul, ți-ai pierdut, spuse Yoda. Şi prea bătrân, pentru scuze, tu eşti.

Dooku aprobă din cap şi se uită în jos. Se aşteptase la această mustrare, dar nu se aşteptase ca ea să înțepe atât de tare. Nu-l mai dezamăgise niciodată pe Yoda.

— Tensiune între voi a existat, dar furia ar fi trebuit să fie controlată, continuă Yoda. Pentru sentimente exercițiul l-ai folosit, pe care să le laşi să treacă în alte moduri, ar fi trebuit. Cu meditație. Cu discuții.

— Cu exerciții fizic, interveni Tor Difusal. O discuție cu un Maestru Jedi. Ştii care sunt căile pe care le ai la dispoziție. Şi totuşi ai ales să nu le foloseşti.

Dooku îşi dădu seama că fusese păcălit. Acum nu mai avea nicio îndoială că el şi Lorian fuseseră numiți căpitani de echipă în mod deliberat. Consiliul Jedi voise să-i pună unul împotriva celuilalt pentru a vedea cât de adânci erau tensiunile.

— Nu ai fost păcălit, spuse Yoda, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. O oportunitate, ți s-a oferit. Nu eşti singur, Dooku. Să ceri ajutor, o ruşine nu este.

— Ştiu asta.

I se spusese de multe ori.

— Ştii asta, dar să practici, tu trebuie, zise Yoda cu asprime. Să-ți învingi mândria, tu trebuie. Defectul tău, acesta este.

— Aşa voi face, Maestre Yoda.

Dooku aproape că suspină cu voce tare. Nu va scăpa niciodată de lecții?

— Poți să pleci, spuse Yoda.

— Care este decizia?

— Vei auzi de ea, spuse Tor Difusal.

Nu mai era nimic de făcut decât să se încline şi să plece. Dooku auzi uşa închizându-se în tăcere în urma lui. Se spuseseră doar câteva cuvinte, dar se simțea

ca şi cum ar fi ieşit dintr-o bătălie.

Consiliul Jedi nu îi făcu să aştepte prea mult. Dooku primi o mustrare pentru agresivitate excesivă în timpul exercițiului. Lorian fu expulzat din Ordinul Jedi, nu pentru furtul Holocronului Sith, ci pentru că a mințit şi şi-a implicat prietenul.

Dooku simți că îl străbate o uşurare. Nu se simțise în pericol să fie exmatriculat, dar afacerea ar fi putut avea complicații mai grave. Thame Cerulian l-ar fi putut lăsa baltă ca ucenic. Asta era cea mai mare teamă a lui.

Urcase cu turboliftul până la platforma de aterizare. Întotdeauna fusese unul dintre locurile sale preferate. El şi Lorian se furişaseră aici pe când erau copii, ascunzându-se într-un colț şi numind toate navele. Îşi imaginaseră ziua în care vor fi Cavalerii Jedi care vor păşi pe aici, se vor ridica în cockpit şi vor zbura în atmosferă.

Se plimba pe culoar în timp ce droizii mecanici împresurau navele, făcând întreținerea de rutină. Se apropia momentul în care urma să plece. Thame se întorcea în trei zile. Ar putea pleca în misiune într-o săptămână.

Văzu în față că uşa de ieşire spre platforma exterioară era deschisă. Cineva trebuia să plece sau să sosească. Ieşi afară. Norii dispăruseră şi noaptea era limpede precum cristalul. Stelele atârnau aproape şi străluceau atât de tare încât părea că pot tăia bucăți pe cer. Nu era singur. Lorian stătea pe platformă, privind Coruscantul.

— Ai auzit, spuse el.

— Îmi pare rău, spuse Dooku.

— Îți pare rău? Lorian puse întrebarea cu blândețe. Nu aud nicio durere în vocea ta.

— Îmi pare rău, spuse Dooku, dar trebuie să recunoşti că te-ai băgat singur în această încurcătură.

Lorian se întoarse. Ochii lui străluceau ca stelele de deasupra, iar Dooku îşi dădu seama că erau lacrimi în ei.

— O încurcătură? Aşa îi spui tu? Ce tipic. Nimic nu te atinge, Dooku. Viața mea s-a terminat. Nu voi fi niciodată un Jedi! Îți poți imagina cum mă simt?

— De ce îmi tot ceri să simt ceea ce simți tu? izbucni Dooku. Nu pot să fac asta. Eu nu sunt tu!

— Nu, nu eşti. Dar te cunosc mai bine decât oricine altcineva. Am văzut mai mult decât oricine ceea ce este în tine. Lorian făcu un pas spre el. Ți-am văzut inima şi ştiu cât de goală este. Ți-am văzut furia şi ştiu cât de adâncă este. Ți-am văzut ambiția, şi ştiu cât de nemiloasă este. Şi toate astea te vor distruge în cele din urmă.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, spuse Dooku. Ai vrut ca eu să mint pentru a te proteja. Crezi că eşti mai bun decât mine?

— Nu, niciodată nu a fost vorba de asta, spuse Lorian. A fost vorba de prietenie.

— Exact despre asta a fost vorba! Întotdeauna ai fost gelos pe mine! De aceea ai vrut să mă distrugi. În schimb, spuse Dooku, te-ai distrus singur.

Lorian clătină din cap. Trecu pe lângă Dooku şi se întoarse în întunericul hangarului.

— Ştiu un singur lucru, spuse el. Vocea se topi, dar era clară şi uniformă. Nu voi fi niciodată un Jedi, e adevărat. Dar nici tu nu vei fi. Nu vei fi niciodată un mare Maestru Jedi.

Lorian şi cuvintele lui fură înghițite de întuneric. Obrajii lui Dooku ardeau în ciuda aerului rece. Cuvintele i se înghesuiau în gât, amenințând să se elibereze. Apoi se hotărî că îl va lăsa pe Lorian să aibă ultimul cuvânt. De ce nu? El avea cariera.

Lorian nu avea nimic.

Lorian se înşelase. Inima lui Dooku nu fusese goală. Îşi iubise prietenul.

Dar se schimbase. Lorian îl trădase. Nu va mai crede niciodată în prietenie. Dacă inima lui era acum goală de dragoste, aşa să fie. Jedii nu credeau în ataşamente. Îşi va umple inima cu noblețe, pasiune şi angajament. Va deveni un mare Maestru Jedi.

Dooku privi cerul care strălucea de stele şi zumzăia de planete. Atât de multe de văzut, atât de multe de făcut. Atât de multe ființe pentru care să lupte şi cu care să lupte. Şi totuşi, din timpul petrecut la Templu avea să ia o lecție, cea mai importantă dintre toate: în mijlocul unei galaxii pline de forme de viață, el era singur.

* * *

Dooku era legat la ochi şi se juca cu un căutător când simți o prezență în cameră. Ştiu că era Yoda. Simți cum se aduna Forța în cameră. Continuă să se joace cu căutătorul, legănându-şi sabia astfel încât curentul de aer să-l atingă uşor, ademenitor. Se învârtea în cerc, ascultând şi mişcându-se, ştiind că poate tăia căutătorul în două oricând doreşte.

Yoda nu mai vorbise cu el de când Lorian părăsise Templul. Dooku îşi petrecuse timpul aşteptându-l pe Thame să se întoarcă, făcând exerciții clasice de antrenament Jedi, dorind să impresioneze Consiliul cu angajamentul său.

— De capacitatea ta, sigur eşti, spuse Yoda cu blândețe. Totuşi, între siguranță şi mândrie, un pas mic este.

Dooku se opri pentru o clipă. Voise să-l impresioneze pe Yoda, nu să-i provoace o mustrare. Căutătorul bâzâi în jurul capului său ca o insectă furioasă.

— Faptul că eşti legat la ochi, se potriveşte, continuă Yoda. Mândria este cea care te orbeşte. Defectul tău, mândria este. Mari sunt darurile tale, Dooku. De talentele pe care nu le ai şi de cele pe care le ai, trebuie să fii conştient.

Dooku auzi doar cea mai mică şoaptă a țesăturii robei lui Yoda în timp ce Maestrul Jedi se retrăgea. Forța se scurse din încăpere. Nu era obişnuit cu criticile. El era cel înzestrat. El era cel pe care profesorii îl arătau mereu ca exemplu. Ura să fie corectat. Cu răceală, lovi cu sabia şi tăie căutătorul în două.

Treisprezece ani mai târziu
Dooku şi Qui-Gon Jinn

Capitolul 7

De-a lungul anilor, Dooku se gândise adesea la cuvintele lui Yoda. Erau mai mult o moştenire decât o lecție, căci erau încă cu el. Se gândea la ele, dar nu le accepta. Încă nu se confruntase cu o situație în care mândria să fi fost cauza pierderii sale.

Oricum, nu o considera mândrie. Era siguranță. Încrederea în abilitățile sale nu făcea decât să crească cu fiecare misiune, aşa cum era normal. Yoda confundase siguranța cu mândria, exact ceea ce îl avertizase pe Dooku să nu facă. Şi dacă era mândrie ca el să se creadă mai înțelept decât Yoda în acest caz, nu era îngrijorat. Yoda nu avea întotdeauna dreptate. Dooku nu era un Jedi la fel de mare ca Yoda – nu încă. Dar avea să fie într-o zi. Dacă nu putea să creadă asta, atunci pentru ce lucra?

Dooku învățase multe de la Thame Cerulian. Acum era Maestru cu propriul său ucenic. Qui-Gon Jinn fusese cel mai promițător dintre Padawani, iar Dooku manevrase pentru a-l lua de prima dată când îl văzuse la antrenamentul cu sabia, la zece ani. Dooku ştia că un Maestru va fi judecat după isprăvile Padawanului său, iar el îl voia pe cel mai bun dintre cei mai buni. Când Yoda îşi dăduse aprobarea, Dooku fusese mulțumit. Mai făcuse un pas spre obiectivul său – să îl depăşească pe Yoda ca cel mai mare Jedi din toate timpurile.

Luxul nu-l impresiona pe Dooku, dar aprecia eleganța. Senatorul Blix Annon avea o navă frumoasă, strălucitoare la exterior şi plină de lux în interior. În plus, Senatorul nu precupețise nicio cheltuială în ceea ce priveşte sistemele defensive. Armura navei era triplă, cu scuturi energetice şi de particule şi tunuri laser frontale şi posterioare. Era cam mare pentru gustul lui Dooku, dar era impresionantă.

Îşi dădea seama că Qui-Gon era uimit de scaunele de pluş, de fețele din duroțel lustruit de pe panourile de instrumente şi de aşternuturile moi şi mătăsoase din cabină. Qui-Gon avea doar şaisprezece ani şi ceea ce văzuse până atunci din galaxie nu-i arătase partea luxoasă a vieții. Misiunile lor din ultima vreme fuseseră pe planete mohorâte sau în avanposturi izolate din Inelul Exterior.

Dooku se bucurase când fuseseră chemați înapoi pe Coruscant, deşi, în condiții normale, ar fi considerat că această misiune nu era pe măsura lui. Era doar o escortă, o misiune pe care o putea face orice Jedi. În ultima vreme, avuseseră loc o serie de răpiri de Senatori în timp ce călătoreau între planetele lor şi Coruscant. Senatorii şi, uneori, familiile lor erau reținuți pentru răscumpărări enorme, care erau întotdeauna plătite. Nimeni nu cunoştea identitatea piratului spațial, iar eforturile de a-l prinde fuseseră fără succes. Dooku nu fu surprins. Securitatea Senatului se descurca bine cu protejarea Senatorilor în interiorul clădirii Senatului, dar când venea vorba de o căutare la nivelul întregii galaxii, erau fără speranță.

Blix Annon era un Senator important, care făcuse multe favoruri Jedilor, iar atunci când le ceruse prezența, Consiliul Jedi nu numai că fusese de acord, ci îl întrebase pe Dooku dacă accepta misiunea. Puțin obosit de mâncarea proastă şi de împrejurimile sumbre, Dooku considerase că un zbor scurt pe un crucişător de lux nu era o idee atât de rea, cu avantajul suplimentar că îi va oferi lui Qui-Gon o privire din interior asupra anturajului unui Senator.

Senatorii nu călătoreau niciodată singuri. Blix Annon simțea nevoia să

călătorească însoțit de un redactor de discursuri, o secretară, un bucătar, un coafor pentru părul elaborat pe care îl purta şi un consilier a cărui singură funcție părea să fie aceea de a sta după el, aşteptând să aprobe tot ceea ce spunea. Acest ajutor se dovedi a fi Eero Iridian, vechiul prieten al lui Dooku.

Când Dooku ajunse pe pista de aterizare a Senatului, fu la fel de surprins să-şi vadă prietenul, cum fusese Eero să-l vadă pe el. Îşi făcuseră favoruri unul altuia de-a lungul anilor, dar după ce Eero pierduse pentru a doua oară alegerile pentru funcția de Senator al lumii sale natale, se retrăsese din viața publică. Dooku îi pierduse urma. Acum apăruse ca ajutor al unuia dintre cei mai importanți politicieni din Senat.

Dooku se aşeză şi îşi întinse picioarele lungi. Se bucura să-l revadă pe Eero, se bucura să-şi amintească de băiatul care fusese. Vorbiseră despre acei ani, despre cât de misterioase fuseseră diversele reguli ale Senatului – recunoscând, râzând, că multe dintre ele încă mai erau misterioase. Apoi vorbiseră despre visele pe care le avuseseră. Dooku şi-l îndeplinise pe al lui – era Cavaler Jedi, călătorind prin toată galaxia. În ciuda moştenirii sale, Eero nu-şi îndeplinise niciodată visul de a deveni Senator. Până când tatăl său se retrase, bătrânul Senator cheltuise toată averea familiei. Eero avea contacte, dar nu şi avere, iar averea era cea care câştiga alegerile.

Acum, Eero se lăsase pe scaunul de lângă el cu un oftat.

— Tocmai am vorbit cu ucenicul tău. Ei bine, el nu vorbea prea mult, dar eu vorbeam. Tânărul ăsta e un bun ascultător. Probabil că am spus mai mult decât am vrut să spun despre experiențele mele din Senat.

Dooku aprobă din cap. Observase această abilitate a lui Qui-Gon. Ființele îi povesteau lucruri, iar apoi erau surprinse că spuseseră atât de multe. Acest lucru putea fi bun sau rău, în funcție de situație. Bun dacă erai în căutare de informații. Rău dacă căutai linişte şi pace într-o călătorie şi un pilot spațial ponosit îi povestea lui Qui-Gon despre viața lui.

— Va fi un mare Cavaler Jedi, spuse Dooku.

Nu se îndoia de asta. Qui-Gon învăța repede şi era foarte puternic cu Forța vie. Dooku nu trebuise niciodată să-i spună ceva de două ori. Dacă putea să scape de tendința destul de iritantă a lui Qui-Gon de a se împrieteni cu fiecare pramatie şi vagabond pe care îl întâlneau, băiatul ar fi fost un Padawan perfect.

— I-am arătat camera de siguranță, spuse Eero. A fost foarte impresionat.

— Şi pe mine m-a impresionat, spuse Dooku.

Camera de siguranță era o măsură de securitate suplimentară. În cazul în care ar fi fost abordați, Senatorul se putea retrage acolo. Uşa era rezistentă la explozie – singura modalitate de a o sparge ar fi fost să folosească suficient explozibil pentru a distruge nava însăşi.

— Sper doar că nu va trebui să o folosim niciodată, spuse Eero, cu ochii scanând întinderea spațiului din afara ferestrei.

— Sunt sigur că nu o veți face, dar suntem pregătiți pentru orice, spuse Dooku.

Eero îi aruncă o privire nervoasă.

— Nava este inexpugnabilă. Asta ne-au spus experții în securitate.

— Nicio navă nu este inexpugnabilă, îl corectă Dooku. De aceea sunt Jedii la bord.

Îl văzu pe Qui-Gon apărând în uşă şi îi făcu semn să intre.

— Ai nevoie de mine, Maestre? întrebă Qui-Gon cu respect.

Dooku îi oferi ucenicului său un mic zâmbet.

— Da. Am nevoie să te bucuri de călătorie. Concentrează-te asupra momentului prezent, Padawan. Avem ocazia să ne odihnim şi să ne relaxăm. Nu ştim când vom mai avea din nou această ocazie.

Qui-Gon aprobă din cap şi se aşează la mică distanță. Nu se întinse aşa cum făcuse Dooku, dar părea ceva mai relaxat în timp ce privea pe fereastră. Dooku admirase întotdeauna felul de a fi al ucenicului său. Chiar şi la şaisprezece ani, Qui-Gon avea o grație liniştită. Avea, de asemenea, o calitate de a fi rezervat pe care Dooku ar fi trebuit să o admire. Şi totuşi, cumva, i se părea frustrant să nu ştie ce gândea propriul ucenic de cele mai multe ori.

— Dați-mi voie să pregătesc o tavă pentru noi, spuse Eero, ridicându-se. Avem nişte produse de patiserie excelente. Bucătarul Senatorului... Eero se opri brusc când un bâzâit ascuțit veni dinspre instrumentele pilotului. Ce este asta?

— Nimic de care să te alarmezi, spuse Dooku, aruncând o privire. Pilotul are sistemul de avertizare activat. O navă se află în spațiul nostru, asta e tot.

În ciuda cuvintelor sale, rămase cu ochii pe instrumente, observând că şi Qui-Gon făcea la fel.

— Un crucişător mic, zise pilotul cu voce tare. Totul pare normal... cu excepția...

— Cu excepția?

Dooku se aplecă în față.

— Nu există viteză. Nava este moartă în spațiu.

Alarmat, Eero se uită la Dooku.

— Este un truc? Ar putea fi piratul!

— Să nu tragem concluzii pripite, prietene, spuse Dooku. Navele se strică tot timpul. Vezi dacă îi poți apela pe unitatea de comunicații, îi spuse el pilotului.

Dar înainte ca pilotul să aibă ocazia, o voce speriată se auzi prin difuzor.

— Să mă ajute cineva, vă rog! strigă o voce de fată. Nava noastră a fost atacată!

— Ei bine, spuse Dooku, cu o voce imperturbabilă, în timp ce se ridica lin pentru a veni în spatele pilotului. Se pare că perioada noastră de relaxare s-a terminat.

Capitolul 8

Pilotul se uită la Dooku.

— Răspunde, spuse Dooku, venind lin în spatele lui. Dar nu te identifica.

— Vă confirmăm transmisia, spuse pilotul. Care este situația dumneavoastră?

Drept răspuns, se auziră suspine.

— Eu... nu am crezut că mă va auzi cineva...

Pilotul îşi ridică din nou privirea spre Dooku.

— Asta sună autentic.

Dooku aprobă din cap. Într-adevăr, părea autentic. Dar asta nu însemna că era.

Tonul pilotului era mai blând acum.

— Spune-ne ce s-a întâmplat ca să te putem ajuta.

Răsuflarea fetei era atât de tremurată încât o auziră clar.

— Am fost atacați – un pirat spațial. Nava noastră s-a aflat sub focuri grele. Pilotul este mort. Tatăl meu... Se auzi un hohot de plâns, iar apoi aproape că putură auzi efortul copilului de a se controla. Îl luau cu ei. Dar el s-a împotrivit şi l-au ucis.

— Identificați-vă, vă rog, spuse pilotul.

— Eu sunt Joli Ti Eddawan, fiica Senatorului Galim Eddawan din Tyan. Vocea tremură. Nava cedează. Toate luminile sistemului de avertizare clipesc. Ce ar trebui să fac?

— Cine mai este la bord?

— Toți sunt morți.

Vocea era sugrumată.

— Acel atac ne-a ratat cu câteva ore, spuse Eero.

— Cunoşti planeta Tyan? întrebă Dooku.

Eero aprobă din cap.

— Este o planetă din Inelul Mijlociu, cred. Face parte din sistemul Vvan. Nu-i cunosc pe Senatorii de acolo.

— Poți să verifici unde se află Senatorul Eddawan? întrebă Dooku. Trebuie să tragem de timp, îi spuse el pilotului.

— Dar sistemele cedează...

Dooku se întoarse spre Eero.

— Acum, spuse el, când Eero ezită. Fă-o!

Eero se grăbi spre computerul de bord. Se aşează şi degetele îi zburară peste taste.

— Alo? strigă vocea de copil. Cred că cedează sistemul de oxigen. Este la nivelul roşu. Îmi vine greu să respir.

— Maestre Dooku! exclamă pilotul. Ce ar trebui să fac?

— Ordinul este acelaşi, spuse Dooku cu calm. Trage de timp.

— Dar se sufocă!

— Vorbeşte cu ea, spuse Dooku. Spune-i că ne pregătim să salvăm nava.

— Joli, rezistă. Punem la cale un plan, spuse pilotul cu amabilitate. Respiră foarte încet. Întinde-te.

Auziră doar o respirație greoaie.

— În regulă, spuse Joli. Sunt atât de obosită...

— Lipsa de oxigen, murmură Qui-Gon.

Dooku simți o undă de supărare. Nu avea nevoie să-i dea Qui-Gon un diagnostic.

— Eero, ai găsit ceva? strigă el.

— Nu încă! Aşteaptă!

— Stele şi planete, Maestre Dooku, trebuie să facem ceva! strigă pilotul. Copilul ăla ar putea muri în timp ce tu aştepți informații!

Qui-Gon părea palid. Îşi muşcă buza, ca şi cum s-ar fi împiedicat să vorbească. Dooku se simțea foarte calm.

— Am găsit, spuse Eero. Senatorul Galim Eddawan din Tyan. Are o fiică pe nume Joli. Şi era programat să sosească ieri la stația Alpha Nonce. Nu a mai ajuns.

— Apropie-te încet de navă, îi spuse Dooku pilotului, care lăsă să-i scape o expirație reținută. Ține-ți flancurile departe de centrul acelei nave.

— Este doar un crucişător mic, spuse pilotul. O navă ca asta ar putea avea nişte arme de calibru mic, dar nimic care să ne poată penetra scuturile.

— Fă cum îți spun, răbufni Dooku.

— Joli? Venim să te luăm, îi spuse pilotul copilului.

Vocea ei veni ca o simplă şoaptă.

— Bine.

— Maestre? Vocea lui Qui-Gon era joasă. Crezi că apelul de ajutor este autentic?

— Nu ştiu, Padawan, spuse Dooku. Tu ce crezi?

— Simt că acel copil este în mare pericol, spuse Qui-Gon.

Dooku ridică o sprânceană la el.

— Nu te-am întrebat ce simți, ci doar ce gândeşti.

Insistența Jedi asupra sentimentelor era foarte bună, dar Dooku prefera analiza.

— Cred că ar trebui să procedăm cu grijă. Nu putem ignora un semnal de ajutor, spuse Qui-Gon.

— Mai bine. Dooku se întoarse spre pilot. Activează urmărirea tunurilor laser. Fii pregătit să tragi.

Pilotul setă comenzile. Nava argintie se apropie cu grație, ca şi cum ar fi inițiat prima mişcare a unui dans. Cealaltă navă stătea nemişcată, straniu de nemişcată.

— Rămâi în afara razei de acțiune a tunurilor laser, spuse Dooku.

— Dar dacă nu ne apropiem, nu putem trimite naveta la bord, spuse pilotul.

— Fă-o şi gata.

Peste o clipă, Dooku avea să preia el însuşi comenzile. Avea mai multă încredere în abilitățile pilotului decât în judecata sa şi dorea să rămână liber să se deplaseze în cazul în care se întâmpla ce era mai rău. Din experiența lui, aşa se întâmpla adesea.

Dintr-o dată, nava moartă reveni la viață. Viră spre dreapta într-o explozie de viteză. În acelaşi timp, panourile alunecară înapoi pe partea inferioară a cabinei de pilotaj.

— Turbolasere! strigă Dooku. Inversează motoarele!

— Turbolasere? întrebă pilotul, uimit. Nava aia e prea mică pentru a avea o asemenea putere de foc.

Dooku se aruncă înainte şi apucă comenzile. Inversă el însuşi motoarele. Nava se cutremură şi motoarele țipară în semn de protest, în timp ce se chinuiau să inverseze la viteză mare. Nava răspunse, ieşind din raza de acțiune.

— O lecție pentru tine, Padawan, spuse Dooku când pilotul preluă din nou

comenzile şi izbucni primul foc de turbolaser. Nu te încrede niciodată în nimic.

Nava se zgudui din cauza efectului percutant al focului, dar erau în afara razei de acțiune. Senatorul Blix Annon se repezi în cabina de pilotaj.

— Ce se întâmplă?

— Am răspuns unui semnal de ajutor, spuse Eero, agățându-se de spătarul unui scaun, în timp ce nava plonja şi se ridica în acțiuni evazive. Se pare că a fost un şiretlic.

— Aşa se pare! mârâi Senatorul plinuț. De ce răspundem la apeluri de ajutor? Cine a autorizat asta?

— Eu, spuse Dooku. I-ați pus pe Jedi la conducere când ne-ați cerut să vă escortăm, domnule Senator.

Senatorul îşi deranjă părul coafat cu grijă, trecându-şi degetele prin el cu furie.

— Eu nu am autorizat misiuni de salvare! Nava se clătină şi el aproape căzu. Apoi izbucni la pilot: Opriți manevrele astea ridicole. Scuturile noastre de particule ne vor proteja.

— Va trebui să coborâm scutul de particule pentru a putea trage cu tunurile laser, spuse Dooku.

— Sunt conştient de asta, răbufni Senatorul, începând să pară nervos. Eero?

— Avem şi scut energetic, pentru a ne proteja împotriva focurilor de turbolaser, îl linişti Eero.

— Bineînțeles, spuse Senatorul. Sunt conştient şi de asta.

— Există o diferență între un scut de particule şi un câmp de energie, pe care sunt sigur că o cunoaşteți, spuse Dooku, în timp ce o explozie zgudui nava. Scutul energetic nu ne va proteja împotriva tunurilor laser. Şi nu putem acționa ambele scuturi simultan. Asta înseamnă că va trebui să le alternăm în timp ce atacăm.

— Nu-mi mai spune lucruri pe care le ştiu, ci fă-le, ordonă Senatorul.

Era evident pentru Dooku că, în ciuda cuvintelor sale, Senatorul Annon habar nu avea cum funcționau sistemele sale defensive şi ofensive. Chiar nu exista niciun motiv pentru care ar fi trebuit să o facă, cu excepția faptului că plătise cel mai probabil o avere pentru ele.

Tunurile laser traseră în timp ce nava se îndrepta spre ei. Pilotul îi trimise într-un picaj abrupt, iar tunurile îi ratară cu câțiva metri.

— Ne pot depăşi în manevre, îi spuse pilotul lui Dooku. Nava lor este mai mică şi mai rapidă.

Ca şi cum i-ar fi adeverit cuvintele, o rafală lovi brusc nava, aproape aruncându-i pe podea.

— Ce a fost asta? strigă Senatorul.

— Lovitură directă, spuse tensionat pilotul. Încă una ca asta şi am putea avea probleme.

— Despre ce vorbeşti? Avem o carcasă cu blindaj triplu! Nu poate fi penetrată.

— Ei bine, a fost, spuse pilotul.

— Acest tip de putere de foc este, de obicei, rezervat pentru navele capitale, spuse Dooku. Navele de luptă trebuie să fie echipate cu versiuni la scară redusă.

Brusc, pilotul se aplecă şi începu să lovească frenetic comenzile.

— Scutul energetic nu funcționează bine!

Ochii lui Qui-Gon pâlpâiră spre Maestrul său. Ştiau că asta ar fi făcut diferența.

— Atunci ar fi bine să trecem la ofensivă, spuse Dooku cu calm.

— Domnule Senator, ar trebui să vă escortez în camera de siguranță, spuse Eero.

Acum.

Senatorul păru palid. Mâna îi zvâcnea şi se strângea de piept.

— Nu prea cred că e necesar…

O explozie zgudui brusc puntea, făcându-i să zboare. Dooku se agăță de consolă şi reuşi să rămână în picioare, dar Senatorul şi Eero alunecară pe podea. Qui-Gon căzu, dar se ancoră, prinzându-se de baza scaunului copilotului.

Nava atacatoare se îndrepta deja spre stânga, gata să aplice o nouă lovitură. Era agilă, apropiindu-se şi retrăgându-se, venind spre ei din toate unghiurile, constituind o țintă dificilă. În schimb, nava Senatorului era acum o bestie greoaie.

Dooku putu vedea o coloană de fum ieşind din burta ei. Căldura intensă făcea ca armura să se desprindă de pe suprafața navei în benzi de metal strălucitor.

— Am pierdut unul dintre tunurile laser, raportă copilotul.

— Ar fi bine să vă duceți în camera de siguranță, domnule Senator, spuse Dooku în timp ce o altă explozie zguduia nava.

Senatorul nu se mai opuse de data asta. Eero şi Senatorul Annon plecară, clătinându-se în timp ce se mişcau.

— Ai observat ceva neobişnuit, Qui-Gon? îl întrebă Dooku pe ucenicul său.

Qui-Gon aprobă din cap.

— Nava trage ori de câte ori lăsăm scutul de particule pentru a trage cu armele noastre. Ar fi nevoie de reflexe incredibile din partea celui care deține comenzile. Nici măcar un computer de bord nu ar putea obține o asemenea viteză şi precizie. Nu am mai văzut aşa ceva.

Dooku aprobă din cap.

— Nici eu.

— Au penetrat uşile calei de încărcare! strigă pilotul. Vor să urce la bord!

Capitolul 9

Dooku şi Qui-Gon alergară pe holurile navei. Când ajunseră la cala de andocare, nava pirat aterizase deja. Droizii de război se rostogoleau pe rampă. Le luă mai puțin de o secundă droizilor să-şi localizeze țintele. Focurile de blaster sfâşiară podeaua din fața lor şi le auziră cum se izbesc de pereții calei.

Dooku admiră modul în care Qui-Gon nu tresări sau ezită, ci continuă să se mişte în aceeaşi manieră fluidă şi grațioasă. Qui-Gon avea atât de puțin din stângăcia adolescenței. Se mişca rapid şi uşor, brațul lui legănându-se odată cu mişcarea sabiei în timp ce para focurile de blaster.

— Dacă îi putem împiedica pe piraţi să debarce, i-am prins, spuse Dooku în timp ce se mişcau. S-ar putea să decidă că premiul nu merită efortul.

Dintr-o dată, droizii aruncară grenade fumigene. Nori groşi şi acri se rostogoleau spre ei, usturându-le ochii. Continuară să avanseze, cu ochii plini de lacrimi. Apoi, o voce răsună prin fumul gros.

— Vă rog... Era din nou vocea fetei. Opriți-vă – vă rog, nu trageți. Sunt aici. Stau pe rampă. Ei m-au obligat. Vă rog!

Vocea ei rugătoare era plină de lacrimi şi teroare. Qui-Gon se opri.

— Continuă să lupți! ordonă Dooku. Nu asculta!

Dar Qui-Gon fugi înainte şi fu înghițit de fum. Prostul avea de gând să încerce să o salveze pe fată. Supărat, Dooku se repezi după el, direct în cea mai mare parte a norului. Simțea că vocea era un şiretlic. Aşa fusese de la început. Totuşi, respectul lui Qui-Gon pentru Forța vie nu-i permitea să se îndoiască. Dacă se gândea că există o şansă ca un copil să fie în pericol, nu ar fi ezitat.

Blestemat să fie el şi empatia lui, gândi Dooku, tuşind din cauza fumului.

Termină droizii în timp ce se mişca, auzindu-i înainte să-i vadă. Fumul se subție. Vedea acum că droizii erau împrăştiați pe jos. Păşi peste ei. Qui-Gon stătea pe rampă, singur. Dooku se repezi să i se alăture şi se repeziră împreună în navă.

Era goală. Dooku se îndreptă spre consola navei. O tijă de înregistrare era aşezată pe scaunul pilotului. O activă.

— Ajută-mă, te rog.

Dooku o închise.

— Îmi pare rău, Maestre.

Qui-Gon părea uimit, de parcă nu-i venea să creadă că cineva s-ar fi folosit de un copil în pericol pentru a obține ceea ce dorea.

— Să mergem.

Dooku sări peste scaunul pilotului şi o luă la fugă pe rampă, auzindu-l pe Qui-Gon urmându-l. Ceva în legătură cu situația îl deranja pe Dooku. În mijlocul unei misiuni, nu-şi pierdea niciodată concentrarea sau încrederea că va învinge. De ce simțea brusc că eşecul îi sufla în ceafă la fel de aproape şi de insistent ca paşii lui Qui-Gon din spatele lui? Simți că îi cade inima când văzu că uşa camerei de siguranță era deschisă. Piratul lucrase extraordinar de repede. Învelişul strălucitor din durotel era încă roşu aprins de la explozia care îl deschisese.

Înăuntru, Eero zăcea inconştient. Pielea îi era înnegrită. Qui-Gon se aplecă asupra lui şi începu să caute semnele vitale.

— Nu acum, spuse Dooku.

Se întoarse şi ieşi în fugă pe uşă, pe un alt coridor care ducea la cala de andocare. Qui-Gon îl ajunse din urmă cu paşi lungi. Nava tresări, iar sirenele de urgență răsunau acum încontinuu. Sistemele cedau.

Alergară înapoi la cala de încărcare. Când intrară, ajunseră la timp pentru a-l vedea pe Senatorul Blix Annon, cu mâinile legate cu cătuşe laser, împins în interiorul navei. Piratul era înalt şi slab, îmbrăcat într-o armură completă şi cu o cască de plastoid care îi ascundea fața. Se întoarse, deşi nu făcuseră niciun zgomot.

Accesând Forța, Dooku sări. Aterizã pe rampă, cu sabia ridicată. Îl simți pe Qui-Gon aterizând în spatele lui. Focurile de armă deja împânzeau aerul, trecând pe lângă urechile lui, aproape şi rapid. Piratul avea o țintă excelentă. Dooku trebui să țină sabia în mişcare pentru a devia loviturile, avansând în acelaşi timp. Nu avea nicio îndoială că va câştiga bătălia. Ochii piratului străluceau, verdele irisului său fiind atât de intens încât Dooku îl putea citi din spatele nuanței cenuşii a vizorului său.

Un verde închis, cu sclipiri de culoarea flăcărilor. Mintea lui Dooku tresări.

Piratul făcu o jumătate de întoarcere spre stânga şi se răsuci într-un arc larg.

Dooku se mişcă după un instinct atât de vechi încât era automat. Făcu un pas înapoi pentru a evita o lovitură care nu veni. *Lorian.*

Auzise cumva un chicotit de sub cască? Dooku nu era sigur. Dar Lorian profită de acea fracțiune de secundă de ezitare, aşa cum reuşise întotdeauna, şi sări în navă. Rampa se închise rapid, răsturnându-l pe Dooku pe podea. Aterizã lângă Qui-Gon şi împreună priviră nava ieşind în trombă pe uşile hangarului.

Capitolul 10

Nu mă voi mai gândi la asta acum, îşi spuse Dooku. *Dacă mă voi gândi la Lorian, îmi voi pierde controlul.*

Nava era pe moarte. Eero putea fi mort. Primul lucru care trebuia făcut era să-l verifice. Alergară înapoi în camera de siguranță, unde acesta se zbătea să se ridice.

— Întinde-te pe spate, spuse Qui-Gon cu blândețe.

Împături o mantie şi o aşeză sub capul lui Eero. Ochii acestuia fluturară.

— Senatorul?

— S-a dus, spuse Dooku.

— Trebuie să mergem după ei, spuse Eero, încercând să se ridice în picioare.

— Avem probleme mai urgente, spuse Dooku. Nava se destramă. Şi nici tu nu arăți prea bine.

— Sunt bine, spuse Eero.

Se ridică repede, apoi se prăbuşi imediat pe podea.

— Evident, spuse Dooku sec. Vom trimite pe cineva după tine. Între timp, am sentimentul că pilotul are nevoie de ajutorul nostru.

Simțiră cum nava tremura şi se înclina într-o parte în timp ce alergau spre cabina de pilotaj. Pilotul manevra cu febrilitate comutatoarele.

— Am pus droidul de întreținere să lucreze la sistemele electrice, dar pierdem motoarele subluminice.

— Unde este cel mai apropiat port? întrebă Dooku, păşind în spatele scaunului pilotului.

— O să verific, se oferi Qui-Gon, îndreptându-se spre computerul de bord. În doar câteva secunde, strigă: Spațioportul Voltare. Apoi citi coordonatele. Maestre, pot încerca să lucrez la rețeaua de motoare subluminice.

— Fă-o.

Dooku nu avea răbdare pentru detaliile tehnologiei. Recunoştea deja că ucenicul său era mai bun decât el la reparații.

— Ce pot să fac? întrebă pilotul, cu ochii pironiți nervos asupra comenzilor.

— Doar ține-ne în zbor, spuse Dooku.

Qui-Gon eliberă un panou de control din podea şi sări jos pentru a lucra la comenzile sistemului.

— Cred că pot să o rezolv, strigă el. Dacă nu forțăm motoarele, s-ar putea să reuşim.

— Să le forțăm? O să le îngrijesc ca pe copiii mei, murmură pilotul.

Qui-Gon sări înapoi şi făcu schimb de locuri cu copilotul.

— Voi fi cu ochii pe luminile de avertizare. Tu doar zbori, îi spuse pilotului.

Cu pilotul cu mâinile încleştate pe comenzi şi cu prezența constantă a lui Qui-Gon în scaunul copilotului, nava ajunse în cele din urmă la portul spațial Voltare.

Eero fu dus de urgență la clinica medicală. Ceilalți pasageri şi pilotul se îndreptară spre cantina din port. Dooku şi Qui-Gon rămaseră în cabina de pilotaj. Qui-Gon păstra o tăcere respectuoasă, dându-şi seama că Maestrul său avea nevoie de

timp de gândire.

În sfârşit, Dooku avu ocazia să se gândească la ceea ce ştia.

Lorian. Cum a putut să cadă atât de jos? Cândva un Padawan strălucit, acum un pirat spațial, prădând Senatorii pe care fusese antrenat să-i protejeze. Lorian încă mai avea abilități ale Forței, ceea ce explica sincronizarea în fracțiuni de secundă a atacului său cu tunul laser. Nu că Dooku ar fi putut ghici, dar ar fi trebuit să fie mai atent.

Ajunge. Jedii nu pierd timpul cu ceea ce ar fi trebuit să facă.

Şi acum? O flacără momentană de furie izbucni în Dooku când se gândi la vechiul său prieten râzând de modul în care îl depăşise. Se controlă. Mânia era o pierdere de timp. Acțiunea era ceea ce avea nevoie. Pentru că Lorian nu putea câştiga.

— Ar trebui să luăm legătura cu Consiliul Jedi, spuse Qui-Gon.

Bineînțeles că ar trebui să contacteze Consiliul. Asta era procedura standard. Dar dacă contactau Consiliul, Dooku ar fi trebuit să le spună că nu avea nicio îndoială că Lorian Nod era acum un pirat spațial şi că îl răpise pe Senatorul Blix Annon chiar sub nasul lui. Asta era ceva ce Dooku nu putea face. Oricum, Consiliul nu trebuia să ştie încă. Ce ar fi făcut ei? Să-i spună pur şi simplu să continue. Nu vor trimite o altă echipă Jedi în acest stadiu. Vor avea încredere că Dooku şi Qui-Gon se pot descurca.

— Maestre?

— Da, Padawan, spuse Dooku. Vom lua legătura cu Consiliul Jedi. Totul la timpul potrivit. Ceea ce trebuiau ei să facă era să-l găsească pe Senator înainte să afle cineva că lipseşte. Dar ar fi mai bine să-i contactăm când vom şti unde trebuie să mergem. Când vine vorba de o răpire, viteza este cel mai important factor. Suntem în măsură să îl găsim pe Senator, dar trebuie să acționăm rapid.

Dooku îşi aminti din fişierul de date că piratul aştepta de obicei douăzeci şi patru de ore înainte să facă publice cererile de răscumpărare.

Comunicatorul său semnală şi văzu că Yoda încerca să ia legătura cu el. Puse comunicatorul înapoi în centura utilitară.

— Ar trebui să păstrăm tăcerea pe comunicații de acum încolo, îi spuse el lui Qui-Gon. Toate energiile noastre trebuie să se concentreze asupra căutării.

Qui-Gon încuviință din cap, iar fața lui nu arătă nimic din ceea ce simțea. Dacă i se păruse ciudat să păstreze tăcerea pe comunicații, nu scoase niciun cuvânt şi nici măcar nu mişcă o sprânceană.

— Care este primul nostru pas, Maestre? întrebă el. Până nu primim o cerere de răscumpărare, nu avem de unde să începem.

— Întotdeauna există un loc de unde să începem. Treci în revistă bătălia în mintea ta, Qui-Gon. Dacă examinezi fiecare detaliu, vei găsi cel puțin un indiciu de urmat. Încearcă să-ți aminteşti tot ce ți s-a părut în afara ordinii sau care nu are sens.

Dooku aşteptă, privindu-şi Padawanul. Privirea lui Qui-Gon era îndepărtată. Îşi dădea seama că Padawanul său privea spre portul spațial aglomerat fără să-l vadă. Retrăia bătălia. Dooku ştia deja care va fi primul său pas. Dar dacă i-ar fi spus lui Qui-Gon nu l-ar fi ajutat pe Padawan să învețe. Qui-Gon avea o minte excelentă. Putea să analizeze rapid datele şi să le organizeze pentru a ajunge la o concluzie.

Dooku trebui să aştepte mai puțin de un minut.

— Scutul energetic a cedat, spuse Qui-Gon. Şi blindajul s-a desprins. Dacă Senatorul chiar a folosit cei mai buni specialişti de securitate, nu pare probabil. Salvele de tun nu au fost suficient de lungi pentru a explica asta.

— Bine, aprobă Dooku.

— Trebuie să existe defecte serioase în blindajul şi scuturile navei, continuă Qui-Gon. Şi au reuşit să arunce în aer uşile camerei de siguranță folosind dispozitive explozive convenționale.

— Şi ce-ți spune asta?

— Că Senatorul ne-a mințit sau că a fost înşelat.

— Şi piratul a fost norocos sau inteligent?

Lui Qui-Gon îi luă mai puțin de o clipă ca să înțeleagă.

— Piratul a lucrat atât de repede încât trebuia să fie conştient de vulnerabilitățile navei.

— Poate. Să ne uităm din nou peste fişierul de date. Dooku băgă mâna în rucsacul de călătorie şi extrase holofişierul subțire. Îl accesă şi răsfoi rapoartele despre răpirile anterioare. Qui-Gon citea peste umărul lui.

— Există un tipar, spuse el. Piloții raportează disfuncționalități în materie de securitate sau defecțiuni pe care nu le pot explica.

— Nimic suficient de catastrofal pentru a trezi suspiciuni, remarcă Dooku. În primul rând, piloții şi ofițerii de securitate sunt prea interesați să îşi acopere propriile eşecuri. Şi, în al doilea rând, toată lumea se concentrează asupra răpirii, nu asupra modului în care a avut loc.

Dooku mai ştia ceva, ceva ce nu voia să împărtăşească cu Padawanul său. Lorian îşi asuma riscuri calculate. Nu-i plăceau surprizele. Era logic că ar fi găsit cumva o modalitate de a ataca o navă despre care ştia deja că are un sistem de securitate defect.

— Cu toate aceste informații, care ar fi primul tău pas? îl întrebă pe Qui-Gon.

— Să aflu unde a fost echipată nava cu dispozitivele sale de securitate, spuse Qui-Gon prompt. Mergem acolo şi investigăm dacă există o legătură. Va fi dificil fără identitatea piratului spațial, dar poate că vom descoperi ceva. Qui-Gon ezită. Mai este ceva… Nu ştiu cum să o spun.

— Spune-o direct, Padawan.

— Ceva ce simt de la tine, spuse Qui-Gon. Mânie? Ceva disproporționat față de ceea ce s-a întâmplat.

Era din nou acea conexiune enervantă cu Forța vie.

— Te înşeli, tânărul meu ucenic, răbufni Dooku. Să ne concentrăm asupra problemei de față.

— Da, Maestre.

Dooku avea să-i spună lui Qui-Gon în cele din urmă, dar nu încă. Dacă Qui-Gon ar fi ştiut că era implicat un fost Padawan, s-ar fi întrebat de ce nu contactau imediat Templul. Dooku îl voia pe Lorian în custodie înainte să afle Consiliul detaliile. Când numele lui Dooku va fi rostit în Templu, va fi în numele gloriei, nu al umilinței.

* * *

Palid şi slăbit, Eero scutură din cap cu o vigoare surprinzătoare.

— Este imposibil, spuse el. Eu însumi am aranjat actualizările de securitate. Am ales cea mai renumită companie pentru securitatea navelor – *Kontag*. Am un dosar amplu despre ei, m-am documentat. Dacă vrei să-mi aduci geanta mea de călătorie…

Eero arătă spre o geantă care se odihnea lângă hainele sale.

Dooku i-o întinse şi Eero extrase un holodosar.

— Poftim. Uită-te. Sunt experți.

Dooku răsfoi fişierul. Era o piesă promoțională pe care *Kontag* o dădea potențialilor clienți. Văzu liste lungi de clienți şi recunoscu numele. Descrieri ale unor sisteme extrem de tehnice, imagini ale fabricilor. Era impresionant.

El însuşi auzise de *Kontag*. Erau renumiți pe bună dreptate pentru sistemele lor excelente de securitate şi erau adesea legați de *Uniunea Tehnologică*. Nu-şi putea imagina că ar fi putut exista un sabotaj la una dintre fabricile lor.

Cu toate astea, dacă ceva părea în neregulă, trebuia să fie în neregulă.

— Qui-Gon, vezi dacă poți să cauți istoricul navelor care au fost atacate, îi spuse Padawanului său. Ar trebui să fie în dosar.

Qui-Gon accesă holofişierul lor de date şi îl răsfoi rapid.

— Toate au fost deservite de *Kontag*, spuse el, uitându-se la Dooku.

— Trebuie să existe o legătură, spuse Dooku.

Se îndepărtă de patul lui Eero şi îşi folosi comunicatorul pentru a contacta sediul *Kontag*. Dar după ce interogă mai mulți oficiali, nu ajunse nicăieri. Închise dezgustat comunicatorul.

— Toate informațiile de securitate sunt confidențiale. Nu sunt surprins. Aşa trebuie să funcționeze o companie care se ocupă de securitate.

— Dacă nu ne spun ceea ce trebuie să ştim, ce putem face? întrebă Qui-Gon.

Dooku se ridică lin.

— Ne vor spune ceea ce trebuie să ştim. Dar nu vor şti că o fac.

Capitolul 11

Nu erau departe de planeta Pirin din sectorul Locris, unde se aflau cartierul general şi fabricile *Kontag*, însă chiar şi cele câteva ore necesare pentru a ajunge acolo fură prea multe pentru Dooku. Învățase de mult timp cum să ascundă nerăbdarea, dar nu învățase cum să o elimine.

Dooku avusese timp să se gândească în drum spre fabrică şi decise că nu le-ar fi fost de niciun folos să ceară ceva. Din experiența lui, un mic subterfugiu funcționa întotdeauna mai bine decât o confruntare directă.

— Avem un plan, Maestre? întrebă Qui-Gon, rupând tăcerea lungă.

— Urmează-mă, spuse Dooku. Ne vom da drept potențiali clienți. Principalul lucru pe care trebuie să îl facem este să aruncăm o privire la podeaua fabricii. Dacă există un sabotaj, poate că vom putea afla ceva.

Dooku intră în birourile companiei. O tijă de înregistrare arătă un lucrător holografic, o femeie tânără şi drăguță.

— Bine ați venit la *Kontag*, spuse imaginea cu o voce muzicală. Vă rugăm să vă prezentați afacerea şi să vă faceți confortabili în scaunele noastre personalizate care pot fi adaptate în orice maşină a norilor.

Dooku se prezentă pe el însuşi şi pe Qui-Gon şi spuse că Jedii erau interesați de un proiect la scară largă pentru a-şi îmbunătăți dispozitivele de securitate de pe navele lor. Aproape instantaneu, o vânzătoare se materializă dintr-un birou interior.

— Eu sunt Sasana, spuse ea. Suntem atât de încântați că Jedii s-au gândit la *Kontag* pentru nevoile lor. Ştiam că Ordinul preferă să se ocupe singur de securitate.

— Luăm în considerare şi alte opțiuni, spuse Dooku.

Sasana aprobă din cap.

— Este întotdeauna înțelept. Lăsați-mă să vă arăt ce fel de securitate de top poate oferi *Kontag*.

Îi înmână lui Dooku un dosar identic cu cel pe care li-l arătase Eero. Acesta se prefăcu că se uită prin el şi i-l înmână lui Qui-Gon.

— Interesant. Puteți să ne arătați fabrica?

Zâmbetul lui Sasana ezită.

— Aceasta este o cerere… neobişnuită.

Zâmbetul lui Dooku luă locul celui al ei.

— Mă tem că poate deveni o problemă. Jedii sunt foarte pretențioşi.

Putea vedea că imaginea unui contract important dansa în fața ochilor Sasanei.

— Bineînțeles, spuse ea în cele din urmă. Pe aici.

Sasana încercă să controleze ritmul şi minuțiozitatea turului, dar Dooku ştia că, odată intrat în interiorul fabricii, avea să vadă tot ce-şi dorea. Se plimbară pe coridoare în timp ce droizii zburau sau treceau pe lângă ei. Panourile erau examinate, se lucra la suitele de senzori, iar zumzetul maşinilor făcea să le fie dificil să vorbească. Turul se încheie în fața unui prototip de speeder de ultimă generație.

Dooku văzuse destul. Îi spuse Sasanei că vor ține legătura şi plecară.

De îndată ce ieşiră afară, se uită la Padawanul său.

— Impresii?

— Ceva nu e în regulă, spuse Qui-Gon.

— Ce anume? întrebă Dooku.

— Există dovezi atât de prosperitate, cât şi de declin, spuse Qui-Gon. Birourile sunt luxoase, dar existau spații de lucru goale, ca şi cum personalul ar fi fost concediat. Lista de clienți include lucrări în curs de desfăşurare. Cu toate astea, după activitatea pe care am văzut-o, cantitatea de droizi şi materiale nu este posibil să deservească acest număr. Iar pe podeaua fabricii existau zone care indicau că acolo au fost cândva utilaje care au fost îndepărtate.

— Excelent, spuse Dooku. Concluzia?

Qui-Gon ezită.

— Ascund ceva, de asta nu mă îndoiesc. Dar nu ştiu ce este.

— Dacă baza de clienți este corectă, munca se face undeva. Doar că nu la această fabrică, spuse Dooku. Ceea ce văd eu este o companie cândva bogată care a trecut prin vremuri grele şi care a apelat la o fabrică mai ieftină pentru a face munca pe care o făceau ei. Fabrica de aici este de fațadă. Nu este locul unde se face adevărata muncă.

— Cum putem descoperi adevărata fabrică? întrebă Qui-Gon.

Dooku scoase o suită de senzori de sub mantia sa.

— Cred că asta ne-ar putea spune ceva. Suitele de senzori au întotdeauna o marcă de fabrică îngropată în softul lor. Mi-am luat libertatea de a o scoate pe aceasta din prototip.

Îşi scoase datapadul şi îl conectă, apoi urmări informațiile care curgeau pe ecran. Apăsă câteva butoane şi după numai o clipă, zâmbi.

— Planeta fabrică Von-Alai, spuse el.

* * *

Von-Alai fusese cândva o planetă rece, acoperită de zăpadă şi gheață. Locuitorii ei erau pricepuți să se hrănească din pustietățile înghețate. Odată cu introducerea fabricilor şi a deşeurilor toxice, clima se încălzise, iar inundațiile periodice devastau zona rurală. În loc să oprească creşterea, au fost construite din ce în ce mai multe fabrici, iar locuințele muncitorilor au fost construite pe platforme ridicate.

Proprietarii fabricilor dețineau puterea politică, aşa că se luase decizia de a se adapta la schimbările climatice în loc să se limiteze scurgerea de deşeuri toxice. Ca urmare, plantele native muriseră, inundațiile erau frecvente, iar o planetă cândva frumoasă şi argintie era acum un pustiu îmbibat de apă. Aerul era dens şi avea un gust metalic. Nu mai cădea zăpadă imaculată, ci doar o ploaie rece şi contaminată cu toxine.

Qui-Gon stătea pe platforma de aterizare, respirând aerul galben, contemplând în tăcere planeta pustie.

— Ce destin teribil, spuse el. Alainii şi-au pierdut planeta.

— Ființele îşi aleg singure soarta, spuse Dooku. Ar fi putut lupta pentru planeta lor, dar indiferența şi lăcomia i-au făcut pasivi. Nu a fost niciun război aici, tinere ucenic. Doar ființe care nu au ales să lupte împotriva puterii care le conducea.

— Poate că au încercat şi au eşuat, spuse Qui-Gon încet.

— Atunci sunt şi slabi, ceea ce e mai rău, spuse Dooku cu dispreț. Vino.

De data asta, Dooku se gândi că era mai bine să nu-şi anunțe sosirea. Pur şi

simplu intrară pe porțile fabrici, căci nu existau măsuri de securitate.

Intrară într-o instalație de producție. Uleiul păta podeaua şi se acumula în bălți. Tavanul era jos, iar aerul era dens şi fierbinte. Rânduri după rânduri de posturi de lucru diverse se desfăşurau de-a lungul spațiului lung. Droizii ponosiți mânuiau servomotoarele şi pompele de aer. Muncitorii păreau pe jumătate înfometați şi nesănătoşi, iar Dooku văzu că cei mai mulți dintre ei erau destul de tineri.

— Se folosesc de copii, spuse Qui-Gon, şocat. În aceste condiții! Asta încalcă legile galactice.

— Există multe astfel de locuri, din păcate, spuse Dooku.

— Trebuie să facem ceva! spuse Qui-Gon, iar privirea lui stresată cutreiera fabrica. Arată ca şi cum ar fi bolnavi şi înfometați.

— Concentrează-te asupra misiunii, tinere ucenic, zise Dooku brusc. Nu putem salva pe toată lumea din galaxie.

— Dar Maestre…

— Qui-Gon.

Dooku trebui doar să rostească numele Padawanului său ca un avertisment, iar gura lui Qui-Gon se închise brusc.

Un bărbat uman plinuț, cu părul rar, pătat de transpirație şi unsoare, veni în fugă spre ei.

— Scuzați-mă, cine sunteți? Nu contează, ați încălcat o proprietate privată, aşa că plecați.

Dooku nu se mişcă.

— Scuzați-mă, dar încă sunteți aici, spuse bărbatul încruntat. Vreți să chem paza?

— Vă rog să o faceți, spuse Dooku. Poate că putem discuta despre numărul de legi galactice pe care le încălcați.

Bărbatul făcu un pas înapoi.

— Nu sunteți inspectori ai Senatului, nu?

— Avem nevoie de informații, spuse Dooku.

— Ei bine, ați venit în locul nepotrivit, răspunse bărbatul.

Dooku privi binevoitor prin fabrică.

— Văd că sunteți ocupați.

Bărbatul aprobă din cap precaut.

— Cel mai probabil nu ar fi pe placul superiorilor dacă fabrica ar fi închisă sub supravegherea ta.

— Aveți autoritatea de a face asta?

Dooku ridică din umeri.

— Exploatarea copiilor. Condiții periculoase. Văd bălți de ulei pe podea, compuşi toxici lăsați la vedere… Sunt o duzină de încălcări pe care le pot vedea fără ca măcar să întorc capul.

— Ce vrei? Bani? Ne plătim mita, dar am o rezervă de urgență.

— Aşa cum am spus, doar informații. Cine este proprietarul fabricii? întrebă Dooku.

— Eu doar trimit rapoarte. Nu ştiu nimic…

— Cui trimiți rapoartele?

Dooku deveni nerăbdător şi îşi fixă privirea pe manager.

— O companie… Le trimit la o companie… Numele ei este *Caravan*.

Caravan. Numele crucişătorului holografic pe care îl proiectase Lorian. Se culcase visând la locurile în care ar fi călătorit cu el.

Asta era tot ce trebuia Dooku să ştie. Reflectă la cât de inteligent şi de simplu era planul. În spatele paravanului unei companii, Lorian făcuse economii la securitate, apoi îşi exploatase cunoştinţele despre vulnerabilitatea navelor pentru a le ataca.

Auzi un foşnet în spatele lui şi se întoarse să-l vadă pe Eero strecurându-se printre maşinării spre ei.

— Grozav. Încă un inspector, mormăi managerul.

— Trebuia să vin, spuse Eero. V-am urmărit până aici – în transportor şi acum în această instalaţie. Nu pot suporta să aud că firma pe care am angajat-o pentru a-l proteja pe Senatorul Annon a sfârşit prin a fi motivul pentru care a fost răpit. Trebuie să vă ajut să-l prindeţi pe pirat şi să-l eliberaţi pe Senator. E singura cale.

Eero era transpirat şi palid.

— Arăţi de parcă ai avea nevoie să te întinzi, spuse Dooku.

În mod clar, vechiul său prieten se străduise foarte mult să îi urmărească. Dooku îi admira tenacitatea – dar era şi suspicios în acelaşi timp.

Eero clătină din cap.

— Am găsit aici un muncitor din fabrică care este dispus să vorbească, zise el. Spune că piratul face vizite regulate aici. S-ar putea să ştie unde îi este ascunzătoarea.

Directorul se îndepărtase, nerăbdător să dispară.

— Hai să vorbim cu muncitorul, spuse Dooku.

El şi Qui-Gon îl urmară pe Eero pe culoare. Nimeni nu se uită la ei în timp ce mergeau. Fără îndoială că muncitorii fuseseră pedepsiţi dacă rămâneau în urmă, pentru că lucrau cu tenacitate, fără să ridice capul.

Eero se opri brusc şi se uită în jur.

— Unde s-a dus? Era chiar aici.

Îndoindu-şi gâtul, făcu câţiva paşi şi dispăru în jurul unui banc mare de maşini.

Dooku simţi cum îl avertiza Forţa. Îşi întinse mâna după sabie, cu Qui-Gon la doar o fracţiune de secundă în urma lui.

Droizii *Colicoid Eradicator* se rotiră de după un colţ şi se îndreptară spre ei, cu blasterele pregătite. Dooku îşi ţinu sabia ridicată.

— Maestre. Vocea lui Qui-Gon era urgentă. Nu ne putem lupta cu ei. Priveşte în jur.

Dooku cercetă zona din jurul lor. Copii muncitori erau peste tot aici, fără îndoială pentru că degetele lor mai mici erau utile pentru lucrul la senzori. Dacă Jedii îi angajau pe *Eradicatori* în luptă, focurile de blaster îi puteau lovi pe muncitori. Nu ar fi avut unde să se ascundă. Cu toate astea, Dooku nu îşi coborî sabia. Nu avea nicio îndoială că Lorian aranjase asta. Ştia că Jedii nu ar fi luptat dacă asta ar fi însemnat să pună în pericol vieţi nevinovate – mai ales vieţi de copii. Îl forţa pe Dooku să se predea.

Dar nu i se va preda niciodată lui Lorian!

— Maestre.

Era oţel în vocea lui Qui-Gon. Sabia sa era deja dezactivată şi se afla lângă el.

Dooku îşi dezactivă sabia. Simţea cum îl cuprinde furia neputincioasă în timp ce droizii îi luau în custodie. În inima lui, jură să se răzbune.

Capitolul 12

Griul se învârtea în fața ochilor lui. Erau umbre care se mişcau, care dureau în timp ce se mişcau, explodând în creierul lui ca nişte impulsuri laser. Dooku încercă să se întindă şi nu putu. Îşi flexă membrele şi simți o presiune pe încheieturi şi pe glezne. Vederea i se limpezi, iar umbrele se transformară în obiecte. O masă. Un scaun. Văzu că încheieturile mâinilor şi gleznele îi erau înconjurate de cătuşe paralizante.

Respiră încet, acceptând durerea din cap şi spunându-i corpului său că era timpul să se vindece. Chemă Forța să-l ajute şi simți cum îi slăbeşte durerea. Fuseseră luați de droizi şi un agent paralizant le fusese introdus printr-o mică seringă. Aruncând o privire dureroasă spre centura utilitară, văzu că sabia de lumină îi dispăruse.

Qui-Gon era lângă el. Zăceau pe o podea rece de piatră, cu cătuşele laser care îi legau de cercuri de duroțel înfipte în piatră. Qui-Gon gemu şi deschise ochii. Respirația îi ieşi într-un şuierat.

— Respiră, spuse Dooku. Durerea se va atenua într-o clipă.

Îl privi pe Padawanul său cum închidea din nou ochii şi respira încet şi greu. Culoarea îi reveni pe față şi îşi deschise ochii.

— Ştii unde ne aflăm?

— Habar n-am.

Ar fi putut fi inconştienți de ore întregi şi transportați de pe Von-Alai. Nu avea importanță. Pentru că Dooku nu contactase Templul, nimeni nu ştia că se aflau pe Von-Alai. Nu exista nicio modalitate de a-i urmări.

Lorian nu îl va învinge. Jurase că nu se va întâmpla asta. Lucrurile nu arătau bine – era legat şi întemnițat în acest moment – dar Dooku avea să găsească ocazia şi avea să o folosească.

— Poate că ne va găsi Eero, spuse Qui-Gon. Sau va spune Templului unde ne aflăm.

— Eero face parte din asta, spuse Dooku. El ne-a întins cursa.

— Dar este prietenul tău, spuse Qui-Gon. Şi a fost rănit când am fost abordați.

— Aşa se pare. Rănile pot fi falsificate. Eero a fost un actor bun, nimic mai mult. Am fost un prost că nu m-am gândit la asta înainte. Asta ar trebui să fie o lecție pentru tine, Padawan. Să ai câți prieteni vrei, dar să nu ai încredere în ei. Crede-mă, ştiu despre ce vorbesc. Persoana care ne-a întemnițat s-a antrenat odată cu mine.

— Este un Jedi? întrebă Qui-Gon, şocat.

— Nu. A trecut prin antrenament, dar a fost dat afară. Nu contează de ce. Am fost prieteni cândva. Încep să bănuiesc că ar putea să-mi poarte pică. Deci se întâmplă mai multe decât ştii tu.

— Vrei să spui că ştiai că el este piratul spațial?

Qui-Gon nu mai spuse nimic, dar cuvintele rămaseră în aer. *Şi nu mi-ai spus?*

— L-am recunoscut când a părăsit nava Senatorului Annon.

— Şi crezi că Eero este în legătură cu el?

— Bănuiesc că da. Trădarea face parte din viață, Qui-Gon, şi nu o putem vedea întotdeauna venind.

Qui-Gon se încordă în cătuşele energetice.

— Asta nu va face altceva decât să te epuizeze, îi spuse Dooku. Trebuie să accepți că uneori te afli în situații asupra cărora nu ai niciun control. Acceptă situația şi aşteaptă-ți ocazia. În plus, suntem mai departe decât înainte.

— În ce sens?

— Îl căutam pe piratul spațial, iar acum l-am găsit. În cele din urmă vom fi duşi la el. Nu va putea rezista să nu jubileze – nu a putut niciodată. Când îl vom găsi, vom aştepta momentul prielnic şi nu vom face greşeli.

Dooku închise ochii. Nu-i plăcea să simtă furia şi umilința clocotind în el. Avea nevoie de calmul interior. El nu acționa niciodată din cauza furiei. Trecură minute lungi. Îşi simțea bătăile inimii încetinind. Apoi auzi zgomotul uşilor deschizându-se.

— Vechiul meu prieten, spuse Lorian.

La auzul vocii lui, furia țâşni din nou în el. Nu deschise ochii până nu reuşi să o controleze.

— Mi-am dat seama cu ceva timp în urmă, Lorian, că nu am fost niciodată prieteni, spuse Dooku cu un ton egal.

Lorian crescuse şi devenise un bărbat chipeş. Era numai muşchi uniformi. Părul său gros şi auriu era tuns scurt, punând în evidență liniile îndrăznețe ale feței sale şi ochii verzi.

— Nu te-ai schimbat, spuse el, apoi zâmbi. Cu toate astea, mă bucur să te văd, chiar dacă este rău pentru mine. Dacă un Jedi ar fi trebuit să mă urmărească, aş fi sperat la oricine altcineva în afară de tine. Mă cunoşteai prea bine. Odată.

— Da, spuse Dooku. Ştiam că minți şi trişezi ca să faci ceea ce vrei tu.

— Ce este atât de rău în ceea ce am făcut? întrebă Lorian. A fost greu să fiu singur în galaxie, încercând să-mi croiesc un drum. Tot ce ştiam era Templul. Te-ai gândit vreodată la asta, Dooku? Am fost crescuți într-o bulă, iar apoi tot ce ştiam mi-a fost luat. Am fost forțat să plec în galaxie, un tânăr fără Maestru care să mă ghideze.

— Jedii cu greu te-au lăsat în derivă, spuse Dooku. Ți-au aranjat o poziție în Corpul Agricol.

Lorian strâmbă din nas.

— Să îngrijeşti plante hibride pe o planetă de pe Inelul Mijlociu? Ai fi mulțumit cu această viață, după toată pregătirea prin care am trecut?

— N-aveam niciun motiv să fiu nevoit să accept, zise Dooku. Nu eu am dezamăgit Ordinul Jedi. Tu ai făcut-o. Se pare că ai uitat asta.

— Eram tânăr şi am făcut o greşeală. Fața lui Lorian deveni granit. Am plătit scump pentru asta. Trebuia să mă transform într-un fermier? Am fost antrenat ca Jedi! Aşa că, în schimb, am intrat în afaceri pe cont propriu.

— Ca pirat spațial.

— Doar temporar. Am început prin a răpi infractori, dar asta a devenit riscant. Ai fi surprins cât de reticente pot fi bandele să plătească răscumpărarea. Aşa că m-am orientat spre Senatori. Singura problemă era că ei aveau cea mai bună securitate. Dar dacă securitatea lor nu era atât de bună pe cât credeau ei că este? Când am auzit că *Kontag* se îndreaptă spre faliment, mi-a venit o idee. Aşa că am cumpărat această fabrică şi i-am propus lui *Kontag* o afacere.

— O fabrică care angajează copii.

Vocea lui Qui-Gon era plată. Privirea lui îi spunea lui Lorian că îl disprețuia.

Lorian se îndreptă spre Qui-Gon, cu fața luminată de curiozitate.

— Deci acesta este ucenicul tău, Dooku? Qui-Gon Jinn? Da, te pot vedea în el. E la fel de sigur de dreptatea lui ca şi tine. Ce ai vrea să fac, tinere Padawan? Să concediez copiii muncitori? Mulți dintre ei întreţin familii. Părinți care sunt răniți sau prea bolnavi pentru a munci, sau părinți care i-au abandonat, aşa că ei îşi întreţin fraţii şi surorile. Ai vrea să-i las să moară de foame?

— Aş găsi o cale mai bună, spuse Qui-Gon.

— Ah, este de neclintit. Ei bine, îți voi spune asta, tinere Jedi. Am de gând să elimin treptat munca copiilor. Să îmbunătățesc condițiile. Dar ştii de ce e nevoie pentru asta? De bani. Jedii nu se ocupă de credite. Ei nu vorbesc despre ele. Dar noi ceilalți trebuie să mâncăm, ştii.

— Eşti plin de justificări, spuse Qui-Gon.

— Ele fac planetele să se învârtă, spuse Lorian ridicând din umeri. Cuvintele lui Qui-Gon nu îl înțepau. Ai fost în ultima vreme la Senat? Funcționează pe justificări. Eu nu sunt rău, Qui-Gon Jinn. Ştiu sigur asta. Am văzut chipul răului adevărat, spuse Lorian, cu vocea scăzută. Şi am cunoscut teroarea acestuia. Aşa că nu vă grăbiți să mă judecați.

— Răul adevărat? întrebă Dooku.

Se referea Lorian la Sith?

Lorian se întoarse spre el.

— Da, Dooku, am accesat Holocronul Sith. Am fost curios. Şi ceea ce am văzut mi-a înghețat sângele şi mi-a bântuit zilele pentru mult timp. Mă bântuie şi acum. Şi totuşi, este cumva reconfortant. Odată ce ai văzut răul adevărat, poți fi sigur că nu vei putea niciodată să cazi atât de jos.

— Nu fi atât de sigur, spuse Dooku. Eşti un răpitor. Un criminal. Cum poți justifica asta?

Lorian ridică din umeri, zâmbind.

— Am nevoie de bani?

Dooku pufni.

— Uite, şi ce dacă răpesc câțiva Senatori corupți pentru câteva săptămâni? Unii dintre ei chiar se bucură de atenție. Nimeni nu va fi rănit.

— Dar cum rămâne cu noi? întrebă Dooku.

— Nu am de gând să vă omor, dacă asta te întrebi, spuse Lorian. O să vă reţin doar până când se termină ultima treabă. Oricum sunt gata să mă retrag. Aş vrea să mă întorc pe planeta mea natală şi să încep o afacere legală. Încă îi mai datorez nişte credite lui Eero pentru că a pus la cale toată chestia cu securitatea, dar am destule pentru mine.

— Deci Eero a fost implicat în schema ta de la început.

— Destul de mult. Ne-am întâlnit pe Coruscant. Era supărat din cauza lipsei unei cariere. Era convins că ar fi fost Senator până acum, dar nu avea suficienți bani pentru a organiza cu adevărat alegeri. Aşa că a fost de acord să se folosească de contactele sale din Senat pentru a recomanda *Kontag*. Apoi, odată ce au început răpirile, tot mai mulți Senatori s-au înscris pentru o securitate suplimentară. A fost un plan cu adevărat strălucit. Lorian suspină. Păcat că trebuie să se sfârşească.

Uşile se deschiseră brusc, iar Eero alergă spre Lorian.

— Acum ai făcut-o! strigă el.

Dooku putea vedea acum că în afara camerei era un fel de birou. Pe o consolă se aflau două săbii de lumină.

— Calmează-te, Eero, spuse Lorian iritat. Nu e nevoie să țipi la mine.

— Ba da, este! spuse Eero. Senatorul este mort!

— Mort? Lorian păru confuz. Cum? Este ținut într-un mediu confortabil. I-am trimis chiar şi produse de patiserie, de dragul galaxiei.

— A avut un atac de cord. A murit pe loc.

— Ah. Asta nu e bine, spuse Lorian.

— Nu, aş spune că nu e, zise Dooku. Este o crimă.

— Exact! zise Eero. Cum m-ai convins să fac asta? Vom fi judecați pentru crimă!

— Doar dacă ne prind, spuse Lorian.

— M-am băgat în asta doar pentru credite, spuse Eero agitat. Sunt un politician, nu un criminal!

— Da, asta cu siguranță schimbă lucrurile, spuse Dooku cu blândețe. Lui Eero îi era la fel de teamă să nu fie prins ca adult cum îi fusese în tinerețe. Ai ucis un Senator. Toată puterea forțelor de securitate ale Senatului se va abate asupra ta. Ca să nu mai vorbim de Jedi. Deja ne caută. Asta le va da cu siguranță un motiv să se grăbească.

— Trebuie să plecăm de aici! îi spuse Eero lui Lorian cu voce stridentă.

— Calmează-te! lătră Lorian. Nu vezi ce face? Taci din gură şi lasă-mă să mă gândesc!

— Nu-mi da ordine! Eero scoase brusc o vibrolamă. M-am săturat de asta. Ai dat totul peste cap!

— Prostule! şuieră Lorian. Pune aia deoparte!

Dar era prea târziu. Dooku invocă Forța. Vibrolama zbură din mâna nesigură a lui Eero şi ateriză pe cătuşele energetice care îi legau încheieturile lui Dooku. Lama tăie cu uşurință cătuşele. Cu o sincronizare de o fracțiune de secundă, Dooku îşi feri mâna înainte ca vibrolama să-l poată răni. Simți doar o uşoară arsură de căldură.

În câteva secunde, eliberă cealaltă cătuşă şi pe cele care îi legau gleznele.

Eero se uită la el şi fugi pe uşă. Dooku întinse o mână şi sabia zbură din camera de alături în palma lui. Când se întoarse, cu sabia activată, Lorian avea în mână vibrolama lui Eero şi un blaster. Dooku zâmbi. De data asta nu mai era un joc.

Lorian se retrase spre uşă. Dooku văzu că voia să scape. Ar fi încercat să evite bătălia dacă putea. Dooku sări, blocându-i ieşirea. Lorian nu avea să părăsească această cameră în viață. Nu-l uitase niciodată pe Lorian şi nu-l iertase niciodată.

Nu era în natura lui Dooku să ierte sau să uite.

— M-ai trădat o dată, iar acum ai încercat să mă faci de râs, spuse Dooku.

— Mă bucur să văd că nu te-ai schimbat, spuse Lorian, dând o lovitură cu vibrolama. Pot să subliniez din nou că galaxia nu se învârte în jurul tău, Dooku? Răpirea nu a fost ceva personal. Nu ştiam că eşti pe nava aceea. Zâmbi. Dar trebuie să recunosc faptul că mi-a plăcut să câştig.

Batjocura uşoară care dansa în ochii lui Lorian îl aprinse pe Dooku. Vechiul resentiment i se adună în piept – furia sufocantă pe care o simțise când era copil. Acum se alătura furiei bărbatului. Dooku o simți cum creşte şi nu se împotrivi. Acum era mai în vârstă şi mai înțelept. Furia nu mai avea puterea de a-l face să fie neglijent. Îl făcea mai precis.

— Vorbeşte cât vrei. Nu vei părăsi niciodată această cameră, spuse el cu un control atât de glacial încât zâmbetul dispăru din ochii lui Lorian.

— Să nu fim atât de dramatici, spuse Lorian cu nelinişte.

— Maestre, dă-mi sabia mea! strigă Qui-Gon.

Cuvintele bâzâiră doar slab, de parcă veneau de la o distanță mare. Dooku nu avea nevoie de Padawanul său. Qui-Gon nu ar fi făcut decât să-i stea în cale. Trebuia să termine asta singur.

Lorian îi văzu intenția în ochi. Între ei era acum ştiința faptului că Dooku nu-i va permite să se predea. Trase cu blasterul. Dooku devie focul cu uşurință. Lorian nu avea cum să câştige această bătălie. Dooku putu vedea disperarea din ochii lui, sudoarea care i se forma pe frunte. Îi plăcea să vadă asta.

Lorian continuă să tragă focuri de armă, în timp ce îşi învârtea vibrolama, folosindu-se de acelaşi antrenament Jedi pe care îl absorbise cu atâta timp în urmă. Dooku continuă să avanseze. Ştia foarte bine încotro se îndrepta Lorian – spre sabia lui Qui-Gon. Dooku decise să grăbească procesul. Se aruncă înainte şi cu o lovitură aproape lejeră tăie vibrolama în două. Apoi se răsuci şi lovi blasterul din mâna lui Lorian. Lorian sări şi căută sabia lui Qui-Gon, iar Dooku îi permise să o ridice.

Nu avea motive să se teamă.

Qui-Gon strigă, dar Dooku nu auzi ce spunea. Toată atenția lui era concentrată acum asupra lui Lorian.

— Dă-i drumul, atacă-mă, spuse Dooku, ținându-şi sabia pe lângă el şi lăsând-o să atârne cu dezinvoltură. Arată-mi cât de mult ai uitat.

Lorian activă sabia. Chiar şi în mijlocul unei bătălii pe care Lorian nu o putea câştiga, Dooku putu vedea plăcerea pe care o simțea fostul Jedi de a ține din nou în mână o sabie de lumină. Sări la Dooku. Prima lovitură fu uşor de deviat. Fără legătura cu Forța, Lorian nu mai putea mânui arma aşa cum o făcuse odată. Dooku se bucură cel mai mult de această umilință. Pară atacurile lui Lorian, abia mişcându-se.

— Păcat, spuse Dooku. Ai fost un adversar demn cândva.

Acum, o flacără de furie aprinse privirea lui Lorian. Îşi mişcă brusc picioarele, atacând pe neaşteptate şi aproape reuşi să aplice o lovitură. Dooku decise că era timpul să nu se mai joace cu el. Era timpul să-i arate ce înseamnă frica. Era timpul să-i arate cine era învingătorul. Înaintă cu un stil perfect, adunând Forța şi modelând-o după dorințele sale. Sabia sa dansă. Lorian reuşi să evite o lovitură şi să o pareze pe următoarea, dar asta îl costă. Se împiedică din cauza efortului.

— Maestre!

Vocea lui Qui-Gon tăie inima concentrării lui Dooku cu acelaşi zumzet enervant.

— Maestre. Opreşte-te.

Qui-Gon nu strigă de data asta. Totuşi, tonul său pătrunse prin concentrarea lui Dooku mai bine decât o făcuse strigătul său. Dooku se uită la el.

Legat şi neajutorat, Qui-Gon se uita înapoi. Privirea aceea… Dooku aproape că gemu cu voce tare. Văzu integritate şi adevăr acolo şi nu se putu ascunde de el. Se văzu pe el însuşi prin ochii lui Qui-Gon şi nu putu să o facă. Padawanul său îi dezvăluise ceea ce ar fi trebuit să ştie deja. Nu putea merge pe acest drum.

Îşi dezactivă sabia, iar Lorian respiră adânc şi tremurând.

— S-a terminat, spuse Dooku.

Capitolul 13

Dooku îi predă pe Lorian şi pe Eero securității de pe Coruscant. Nu vorbise prea mult cu Qui-Gon pe drumul de întoarcere. Dooku ştia că existau lucruri care trebuiau spuse, dar nu era sigur care erau acestea. Ştia că Qui-Gon îl salvase de ceva rău şi îi era recunoscător. Cu toate astea, nu voia să recunoască faptul că fusese atât de aproape de a încălca codul Jedi pe care era atât de mândru că îl susținea.

Merseră pe lângă rândurile de crucişătoare din zona de aterizare a Templului, locul unde îşi luase rămas bun de la Lorian cu mult timp în urmă, pentru ceea ce credea el că era pentru totdeauna.

— Deci, ce ai învățat din misiune, Padawan? îl întrebă pe Qui-Gon.

— Multe lucruri, răspunse Qui-Gon neutru.

— Spune-l pe cel mai important, atunci.

— Că îmi vei ascunde fapte pe care trebuie să le ştiu.

Dooku trase aer în piept. Nu aprecia o mustrare din partea ucenicului său. Acea siguranță naturală a lui Qui-Gon putea scăpa de sub control. Ceea ce-i trebuia lui Qui-Gon era un pic mai multă teamă de nemulțumirea lui.

— Asta este decizia mea, răspunse el cu severitate. Nu este treaba ta să îl pui la îndoială pe Maestrul tău.

— Nu te pun la îndoială, Maestre. Îți răspund.

Privirea lui Qui-Gon era fermă. Supărat, Dooku mai făcu câțiva paşi.

— Îți voi spune lecția pe care ar fi trebuit să o înveți. Se opri în fața uşilor hangarului de aterizare. Trădarea nu trebuie să te ia niciodată prin surprindere. Va veni atât de la prieteni, cât şi de la duşmani.

Îşi lăsă Padawanul şi coborî spre sala mare. Absorbi sunetele şi priveliştile Templului. Era bucuros să fie din nou printre Jedi. Îl deranjase foarte mult să-l vadă din nou pe Lorian. Se trezi în fața arhivelor Jedi. Acum ştia de ce se simțise condus aici. Ceea ce Lorian îi lăsase era invidia şi îşi dădea seama de ce. Lorian accesase Holocronul Sith. Se uitase la el. Poate că luase câteva secrete din el.

Şi el nici măcar nu era un Jedi!

Dooku îl scosese din minte atâția ani, iar acum totul revenise – aceeaşi foame, aceeaşi dorință irezistibilă de a-i cunoaşte pe Sith. Era corect ca un non-Jedi să fi întrezărit secretele Holocronului, iar Dooku, unul dintre cei mai mari Cavaleri Jedi, nu? Dooku rămase o clipă în fața arhivelor, savurând liniştea, gândindu-se la ceea ce se afla înăuntru. Acum nimeni nu-i mai putea contesta dreptul de a vedea. Merita să ştie, îşi spuse el însuşi. Merita să îl vadă. Uşile masive se deschiseră, iar Dooku intră.

* * *

Ultima misiune a lui Dooku şi Qui-Gon împreună dură doi ani. Fu dificilă şi plină de pericole. Lucraseră împreună ca niciodată înainte, cu mințile lor de luptă în ritm perfect. Reuşiseră. Se întoarseră la Templu, obosiți, mai slabi şi mai bătrâni.

Dooku nu vorbi despre viitor. Qui-Gon avea să treacă prin *Încercări*. Amândoi

ştiau că era pregătit. Qui-Gon aşteptase nişte cuvinte de despărțire în lunga călătorie spre casă, dar nu veni niciunul.

Trecură de pe platforma de aterizare în marele hol al Templului. Aproape imediat, Qui-Gon văzu o siluetă familiară în față şi inima îi bătu mai tare. Tahl venise să-l întâmpine. Nu se mai văzuseră de ani de zile. Se îndreptară unul spre celălalt şi îşi strânseră umerii unul altuia în vechiul lor salut. Qui-Gon privi ochii vărgați verzi cu auriu ai lui Tahl, vrând să vadă dacă era bine şi veselă. Ea aprobă din cap pentru a-i da de înțeles că era.

— Eşti obosit, spuse ea.

— A fost o misiune lungă, recunoscu el.

Îl simțea pe Dooku aşteptând nerăbdător în spatele lui. Erau programați să meargă direct la Consiliul Jedi pentru raportul lor. Tahl simți şi ea iritarea Maestrului său. Dădu din cap un *la revedere* rapid şi spuse un *mai târziu*.

Qui-Gon se întoarse şi merse lângă Dooku.

— Văd că vechea voastră prietenie nu a murit, chiar şi după atâția ani, spuse Dooku.

— Am încredere în Tahl cu viața mea, spuse Qui-Gon.

Dooku rămase tăcut pe toată lungimea holului lung.

— Ai fost un Padawan excelent, Qui-Gon, spuse el în cele din urmă. Nu puteam cere unul mai bun. Voi spune Consiliului acest lucru în timp ce te vei confrunta cu *Încercările*. Dar nu le voi spune asta: Ai un defect. Acest lucru în sine nu este un lucru rău. Fiecare dintre noi are unul. E rău când nu-l vedem. Totuşi, ceea ce este mult mai rău este să îți vezi defectul şi să crezi că nu este deloc un defect. Dooku se opri. Poate că este vina mea că nu am reuşit niciodată să te învăț cea mai importantă lecție a mea.

Qui-Gon se uită la Maestrul său. Nasul lung şi elegant, ochii întunecați cu pleoapele lăsate, pielea palidă. Era un chip pe care îl cunoştea îndeaproape, dar ştia, de asemenea, şi ştia asta de ceva vreme, că era un chip pe care nu-l iubea. La început, acest lucru îl deranjase – până când îşi dăduse seama că nu avea nevoie să-şi iubească Maestrul, ci doar să învețe de la el. Era recunoscător că avea un Maestru atât de puternic în Forță. Învățase multe.

— Defectul tău este nevoia de conectare la Forța vie. Qui-Gon, galaxia este plină de ființe. Ordinul Jedi este aici pentru a te sprijini. Cu toate astea, trebuie să porți în inimă următoarele cunoştințe, spuse Dooku. Eşti mereu singur, iar trădarea este inevitabilă.

Treizeci şi doi de ani mai târziu
Qui-Gon Jinn şi Obi-Wan Kenobi

Capitolul 14

Qui-Gon era Maestrul acum, şi încă îşi amintea lecția. Fusese singura pe care i-o dăduse Dooku şi de care nu ținuse cont. Qui-Gon ajunsese să creadă că ființele erau mai complicate decât o formulă atât de simplă. Şi ajunsese să vadă că a trăi fără prietenie sau încredere însemna să locuiască într-o galaxie în care nu voia să trăiască.

Şi totuşi, evenimentele din viața lui nu-i dăduseră dreptate Maestrului său?

Qui-Gon simți duritatea băncii de sub el. El şi Obi-Wan Kenobi se aflau pe un crucişător spațial înțesat de ființe. Avea ochii închişi. Obi-Wan era lângă el, crezând fără îndoială că Qui-Gon dormea. În spatele pleoapelor închise, Qui-Gon îşi imagină că putea simți viteza navei care sălta printre stele. Fiecare kilometru care trecea într-o clipită îl purta înainte, într-un viitor incert.

Trădarea nu ar trebui să te ia niciodată prin surprindere.

Dar o făcuse. De fiecare dată. Primul său ucenic, pe care îl crescuse, îl trădase. Xanatos trecuse de partea întunecată, invadase Templul şi încercase să-l ucidă pe Yoda. Acum Xanatos era mort. Alesese să moară în loc să se predea, căzând într-o baltă toxică de pe planeta sa natală, Telos. Qui-Gon sărise să-l împiedice, chiar dacă inima lui ştia că era prea târziu. Îl văzuse pe omul Xanatos căzând, cu ochii albaştri strălucind de ură, dar în acelaşi timp, îl văzuse pe băiatul pe care îl cunoscuse cândva, cu ochii albaştri plini de nerăbdare, plini de promisiuni. Asta îl rănise, îl făcuse să se întristeze. Trecuseră luni de la incident, iar Qui-Gon simțea amintirea la fel de vie ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Oare fostul său ucenic greşise în antrenamentul său? Sau Qui-Gon fusese cel care eşuase?

Cel de-al doilea Padawan al său, pe care îl iubea, îl trădase şi el. Obi-Wan stătea acum lângă el, dar Qui-Gon nu mai simțea vechea armonie dintre ei. Obi-Wan părăsise Ordinul Jedi pentru a se dedica unei cauze de pe o planetă pe care încercaseră să o salveze. Qui-Gon încă îşi amintea cum stătea pe solul stâncos de pe Melida/Daan, văzând în ochii ucenicului său ceva ce nu mai văzuse niciodată. Sfidare. Obi-Wan nu voise să asculte ordinul lui Qui-Gon de a pleca. Rămăsese.

Tânărul ajunsese să vadă că se înşelase. Făcuse totul pentru a reconstrui ceea ce avuseseră între ei. Porniseră pe un drum lung. Încrederea era scopul.

Sprâncenele dezaprobatoare ale lui Tahl se ridicară în mintea lui. *Întotdeauna eşti atât de dramatic, Qui-Gon. Obi-Wan este un băiat care a făcut o greşeală. Nu-l face pe el responsabil pentru eşecul tău cu Xanatos.*

Asta făcea?

De timp, ai nevoie, îl sfătuise Yoda. *Asta e tot.*

Qui-Gon accepta asta. Dar cât timp era necesar? Când va şti? Şi Obi-Wan îi va simți lupta şi va ajunge să îl urască pentru încăpățânarea lui?

Defectul tău este nevoia ta de a te conecta la Forța vie.

Qui-Gon văzu adevărul din asta. Nu ignorase complet ceea ce avusese Dooku de spus. În viața de zi cu zi, încerca să mențină această conexiune în echilibru cu calea sa Jedi. *Fără ataşamente.* Nu văzu asta ca pe un conflict. O vedea ca pe un mare adevăr – că putea să iubească, dar să nu dorească să posede. Că putea avea încredere,

dar nu îi putea urî pe cei care îl dezamăgeau. În ultima vreme, ultimul aspect fusese dificil.

— Ne oprim pentru combustibil, spuse Obi-Wan, intrând în gândurile lui. Se întorceau dintr-o misiune de antrenament de rutină, şi nu se grăbeau. Îmi pare rău că te întrerup, Maestre, dar doreşti să debarcăm? Vom sta aici câteva ore.

Qui-Gon deschise ochii.

— Unde ne aflăm?

— Pe o planetă numită Junction 5. O cunoşti?

Qui-Gon clătină din cap.

— Să debarcăm, decise el. Ne va face bine să ne întindem picioarele. Şi pun pariu că ți-ar prinde bine nişte mâncare decentă.

— Sunt bine, spuse Obi-Wan, aplecându-se după rucsac.

Qui-Gon se încruntă. Uite că se vedea din nou. Cândva, Obi-Wan ar fi fost de acord, ar fi zâmbit şi ar fi spus: *Cum ai ghicit?* Acum, tânărul era hotărât să fie un Padawan *corect*. Nu voia să recunoască faptul că zilele de hrană cenuşie, fără gust şi de pelete de proteine erau consternante.

Poate că nu e vorba deloc de iertare, gândi Qui-Gon în timp ce se alăturau cozii pentru debarcare. Poate că era un caz în care îi lipsea ceea ce avusese. Îl avea pe Padawanul lui *corect*. Acum îi lipsea băiatul *imperfect*.

* * *

Planeta Junction 5 părea a fi o lume plăcută. Capitala Rion era construită în jurul unui râu lat şi albastru. Obi-Wan şi Qui-Gon coborâră cu turboliftul de pe platforma de aterizare pe bulevardul larg care era una dintre arterele principale ale Rionului.

— Fiecare vizitator trebuie să se înregistreze la forțele de securitate locale, spuse Obi-Wan, citind un permis care le fusese dat. Asta e neobişnuit.

— Unele lumi sunt foarte bine controlate, spuse Qui-Gon. Pe măsură ce galaxia devine tot mai fragmentată, ființele se tem tot mai mult de cei din afară.

Se plimbară pe bulevard, bucuroşi să simtă soarele pe față. Dar Qui-Gon nu făcuse mai mult de câțiva paşi când simți că ceva nu era în regulă.

— E frică aici, spuse Obi-Wan.

— Da, spuse Qui-Gon. Mai avem o oră sau cam aşa ceva. Hai să aflăm de ce.

Întinse mâna spre comunicatorul său. De când Tahl fusese orbită într-o bătălie pe Melida/Daan, îşi stabilise baza la Templu şi era disponibilă pentru cercetare. Rareori era nevoită să acceseze arhivele Jedi; cunoştințele ei despre politica galactică erau imense.

— Eşti ocupată? întrebă Qui-Gon.

Vocea seacă a lui Tahl se auzi clar prin comunicator.

— Bineînțeles că nu, Qui-Gon. Stau aici şi aştept să mă contactezi ca să am ceva de făcut.

Zâmbetul i se citea în voce când răspunse:

— Avem o escală pe planeta Junction 5. Forța este tulburată aici. Ne poți da o idee de ce?

— Am monitorizat situația, spuse Tahl. Planeta nu a cerut ajutorul Senatului sau al Jedilor, dar suntem pregătiți pentru asta. Timp de mulți ani, Junction 5 a

întreținut o rivalitate cu luna sa, Delaluna. Cu câțiva ani în urmă, Junction 5 a descoperit că Delaluna dezvolta o armă distructivă la scară largă, capabilă să nimicească orașe dintr-o singură lovitură. Cetățenii din Junction 5 o numesc *Anihilatorul*. Acum trăiesc într-o stare de teamă constantă că va fi folosită într-o zi.

— Au încercat să negocieze un tratat? întrebă Qui-Gon.

— Problema este că Delaluna neagă existența armei, spuse Tahl. Discuțiile dintre cele două guverne sunt în impas. Din cauza acestei mari temeri care a cuprins populația, există zvonuri despre agenți dubli şi spioni care încearcă să submineze guvernul pentru a pregăti o invazie Delaluna.

— Plănuiesc o invazie?

— Ei spun că nu. Dar nu ştim. Între timp, din cauza amenințării iminente, guvernul de pe Junction 5 a instituit măsuri de reprimare. Cu ajutorul unei forțe de securitate numite *Gardienii*, aceştia s-au infiltrat în fiecare aspect al vieții cetățenilor. Nimic din ceea ce fac nu rămâne neînregistrat de către guvern. Orice utilizare a calculatoarelor, a comunicațiilor, este monitorizată. La început, cetățenii au renunțat de bună voie la intimitatea lor în fața acestei mari amenințări. Dar mă tem că *Gardienii* au abuzat de puterea lor de-a lungul anilor. Acum ei conduc chiar guvernul. Cetățenii sunt arestați şi reținuți fără proces, doar pentru că vorbesc împotriva guvernului. Închisorile sunt pline. Lumea trăieşte în frică. Economia lor se prăbuşeşte şi există şi mai multe tulburări. Ca urmare…

— *Gardienii* au luat măsuri mai dure, spuse Qui-Gon obosit.

Era un scenariu familiar.

— Aşa că aveți grijă, îi avertiză Tahl. Nu le plac străinii. Şi tu vei fi supravegheat. Dacă e o escală, tratați-o ca atare.

— Aşa am de gând, spuse Qui-Gon.

— Qui-Gon? Probabil că legătura noastră se întrerupe. Mi s-a părut că te-am auzit că eşti de acord cu mine, spuse Tahl.

— Nu te obişnui cu asta, răspunse Qui-Gon, întrerupând conexiunea.

Nu ştia ce s-ar fi făcut fără Tahl. Era o legătură în care avea încredere absolută. Indiferent ce îi spusese Dooku.

— Mergem să ne înregistrăm acum? întrebă Obi-Wan.

— Hai să mâncăm mai întâi, sugeră Qui-Gon.

Atâta timp cât erau aici, putea la fel de bine să adune informații în cazul în care ar fi fost nevoie de o prezență Jedi la un moment dat. Ar fi fost mai uşor deocamdată dacă *Gardienii* nu ştiau că se află aici. În plus, niciodată nu îi plăcuse să i se spună ce să facă.

Îl puse la curent pe Obi-Wan despre conversația sa cu Tahl în timp ce se îndreptau spre cea mai apropiată cantină. Nu erau prea multe sortimente, dar Qui-Gon reuşi să cumpere nişte plăcinte cu legume, împreună cu o băutură făcută dintr-o plantă nativă. În timp ce mâncau, ascultau conversațiile din jurul lor. Cetățenii vorbeau pe un ton jos, de parcă se temeau să nu fie auziți şi să nu fie raportați.

Qui-Gon şi Obi-Wan reuşiră să ecraneze zgomotul de fond cu ajutorul Forței, concentrându-se asupra unei conversații de la o masă din spatele lor.

— Zvonul a început ieri, spuse o voce blândă. Ar putea fi adevărat, sau ar putea să îi ascundă moartea. Jaren este disperat.

— Trebuie să fie atent.

— A trecut de asta. Mi-e teamă pentru ei.

— Ea a riscat totul.

— Întotdeauna a fost dispusă să facă asta.

Vocile coborâră şi mai mult, ca şi cum ar fi bănuit că cineva încearcă să asculte.

— Nu putem face ceva pentru a ajuta aici? întrebă Obi-Wan, la fel de încet ca toți ceilalți.

— Nava noastră este programată să plece în mai puțin de două ore, spuse Qui-Gon. Nimeni nu ne-a cerut ajutorul. Nu putem rezolva problemele fiecărei lumi din galaxie.

Chiar şi în timp ce vorbea şi mânca, privirea lui Qui-Gon mătura încontinuu cantina. Nu fu deosebit de surprins când un ofițer de securitate în uniformă gri intră şi se îndreptă direct spre el.

— Permisele, vă rog.

— Mă tem că nu avem vreunul, spuse Qui-Gon.

— Toți vizitatorii sunt obligați să se înregistreze la biroul de înregistrare.

— Ne-am gândit să mâncăm mai întâi. Bineînțeles că ne vom îndrepta într-acolo după ce terminăm.

— Nu mai este posibil. Vă rog să mă urmați.

Ofițerul aşteptă politicos. Qui-Gon se gândi să opună rezistență, apoi respinse gândul. Nu se afla pe această lume pentru a face probleme, ci doar pentru a observa. Se ridică în picioare şi îi făcu semn lui Obi-Wan să facă la fel. Îl urmară pe ofițer înapoi pe bulevard şi pe o stradă laterală. O clădire mare, gri, se afla în spatele unui zid de energie. Era construită din blocuri de piatră şi arăta ca o închisoare.

Ofițerul îi conduse dincolo de zidul de energie şi în holul clădirii. Era un mic birou cu un semn pe care scria DOAR PENTRU ÎNREGISTRARE. Ofițerul îi conduse înăuntru, intenționând în mod clar să se asigure că se vor conforma.

— Vizitatorii aceştia trebuie să se înregistreze, spuse ofițerul.

Qui-Gon înaintă şi spuse numele lor unei funcționare. Degetele acesteia tremurară atunci când îi spuse că lumea lor de origine era Templul Jedi, Coruscant.

— O clipă, spuse funcționara, cu privirea plecată.

Dură mai mult de o clipă – aproape zece minute – dar funcționara strecură în cele din urmă două carduri pe tejghea.

— Purtați-le cu dumneavoastră tot timpul. Sunteți programați să plecați peste o oră şi cincizeci şi trei de minute.

Se întoarseră în sală, paşii lor făcând zgomot pe piatra lustruită. O voce îi opri.

— Este întotdeauna o plăcere să îi primim pe Jedi pe lumea noastră.

Qui-Gon simți – înainte să se întoarcă – certitudinea că mai auzise acea voce.

Persoana care îi întâmpina era înaltă, cu părul blond tuns scurt, care acum era încărunțit. Corpul său încă era musculos şi puternic. Qui-Gon nu avu nevoie nici măcar de o secundă pentru a-şi aminti de el.

Era Lorian Nod.

Capitolul 15

Qui-Gon nu credea că apariția lui Lorian Nod era o coincidență. Funcționara trebuie să-l fi alertat de prezența lor, motiv pentru care le trebuise un pic prea mult timp să obțină cărțile de identitate.

Nod era îmbrăcat în aceeaşi uniformă de securitate gri ca şi ofițerul, dar cu o varietate de panglici colorate împletite prin materialul de pe umeri, indicând un rang înalt. Era evident că îşi amintea de Qui-Gon. Privirea lui îl măsură, iar Qui-Gon îşi aminti felul în care Lorian făcuse ca totul, chiar şi o luptă pe viață şi pe moarte, să pară o glumă uriaşă jucată pe seama tuturor. Fusese nedumerit de asta ca Padawan. Acum ştIa că era apărarea unui om care pierduse singurul lucru care conta pentru el, cândva, cu mult timp în urmă, şi nu avea să îşi scoată niciodată acea durere din inimă.

— Eşti surprins să mă vezi, spuse Lorian. Junction 5 este planeta mea natală.

— Sunt surprins să te văd ieşit din închisoare, spuse Qui-Gon sec.

Lorian flutură o mână.

— Da, ei bine, am fost un prizonier model. Am ajuns să ajut forțele de securitate de pe Coruscant cu o serie de probleme pe care le aveau în interiorul închisorii, iar ei au fost recunoscători.

— Vrei să spui că ai fost un informator, spuse Qui-Gon.

Lorian îşi înclină capul şi îi zâmbi Jediului.

— Nu m-ai iertat pentru ceea ce i-am făcut Maestrului tău.

— Iertarea nu trebuie să vină de la mine, spuse Qui-Gon.

— Şi ce mai face Maestrul Dooku? spuse Lorian.

— Am auzit că e bine, spuse Qui-Gon.

Nu era în contact cu fostul său Maestru. Nici nu se aşteptase să fie. Relația lor nu fusese bazată pe prietenie. Fusese una de profesor şi elev. Era firesc să nu fie unul în viața celuilalt. *Cu Obi-Wan va fi diferit*, gândi Qui-Gon. Se gândea la zilele în care Obi-Wan va fi un Cavaler Jedi şi ar fi vrut să facă parte din asta.

— Văd că lucrezi pentru *Gardieni*, spuse Qui-Gon.

— Chiar sunt un *Gardian*, răspunse Lorian. Vechea forță de securitate a fost neputincioasă în fața marii amenințări, aşa că am propus o forță nouă. Liderul Junction 5 mi-a cerut să fiu şeful ei.

Qui-Gon fu surprins. *Un fost criminal este şeful securității planetare?*

— Vedeți, sunt complet reabilitat. Deci, ce căutați pe Junction 5? întrebă Lorian, schimbând uşor subiectul.

— O escală, spuse Qui-Gon.

— Şi acesta este Padawanul tău?

— Obi-Wan Kenobi, Lorian Nod, spuse Qui-Gon.

— Ştiai că şi eu am fost cândva Padawan? îl întrebă Lorian pe Obi-Wan, care clătină din cap. Am părăsit Ordinul.

Obi-Wan nu îşi putu ascunde surpriza de pe față. Qui-Gon îl putea citi ca pe un ecran de date. *Altcineva care părăsise Ordinul? Deci nu era singur*. Şi apoi veni şi neliniştea, când Obi-Wan îşi dădu seama – *dacă aş fi plecat, asta aş fi devenit?*

— La început am crezut că este o pedeapsă teribilă, dar acum văd că aşa a fost menit să fie, continuă Lorian. Ei bine, a fost încântător, dar am îndatoriri de îndeplinit. Bucurați-vă de şedere. Vă sugerez să fiți la timp la transportorul vostru. Securitatea aici trebuie să fie foarte strictă, pentru a ne proteja. Dacă depăşiți termenul de şedere, ați putea avea probleme.

Qui-Gon ştia că era o amenințare.

— Jedii sunt obişnuiți cu problemele, spuse el.

Lorian îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Am o idee genială. Datorită vechilor mele legături cu Jedii, vă voi ajuta. Vă voi asigura o escortă pentru a vă asigura că veți ajunge la timp la navă. Străzile din Rion pot fi derutante pentru călători.

— Nu este necesar, spuse Qui-Gon.

— Ei, haide, nu-mi mulțumiți, spuse Lorian cu fermitate. S-a făcut.

Cei doi ofițeri de securitate mergeau în urma Jedilor în timp ce se îndreptau înapoi spre platforma de aterizare.

— Lorian Nod părea destul de insistent să plecăm, spuse Obi-Wan.

— Niciodată nu-mi place să mi se arate ieşirea, răspunse Qui-Gon.

Obi-Wan înțelese sensul şi zâmbi.

— Ar trebui să scăpăm de ei?

— Într-un minut. Observi ceva. Padawan? De când am ajuns, tot mai mulți ofițeri de securitate sunt pe străzi. Cumva mă îndoiesc că asta are vreo legătură cu noi.

— Crezi că există o alertă? întrebă Obi-Wan.

Qui-Gon se întoarse spre ofițerii din spatele lor.

— Rion este un oraş frumos.

— Da, suntem mândri de lumea noastră natală, spuse unul dintre ei, rigid.

— Cetățenii par fericiți.

— Ei ştiu că locuiesc pe cea mai bună planetă din galaxie, spuse ofițerul.

— Spuneți-mi, continuă Qui-Gon pe un ton plăcut, se pare că aveți multe infracțiuni în capitala voastră.

Ofițerul înțepeni.

— Nu există criminalitate în Rion.

— Atunci de ce văd atât de mulți ofițeri de securitate? întrebă Qui-Gon.

— Circumstanțe extraordinare, răspunse ofițerul, încruntat. Există o amenințare excepțională la adresa ordinii. Un inamic al statului a evadat din închisoare. Cilia Dil este foarte periculoasă. Ofițerii de securitate o caută.

— Înțeleg, spuse Qui-Gon. Care a fost crima ei?

— V-am spus destule, răbufni ofițerul. Grăbiți-vă sau veți pierde transportorul. Dacă se va întâmpla asta, veți fi arestați.

— Arestați lumea pentru că întârzie? întrebă Qui-Gon cu blândețe.

— Nu fiți ridicol. Pentru că ați depăşit perioada de şedere din permis.

În față, un vehicul utilitar mare încărca marfă de pe o platformă repulsorlift. Traficul se bloca în spatele vehiculului, iar pietonii păşeau în stradă pentru a putea trece. Qui-Gon îi indică dezordinea din față lui Obi-Wan doar cu o mişcare a ochilor. Obi-Wan nu dădu din cap şi nu arătă niciun semn, dar Qui-Gon ştia că ucenicul său era pregătit. În timp ce se apropiau de vehicul, Qui-Gon folosi Forța pentru a deranja o coloană de cutii stivuite precar. Produsele se revărsară în stradă, în timp ce muncitorii țipau şi înjurau. Pietonii călcau pe produse, zdrobindu-le de trotuar şi

făcându-i pe muncitori să strige la ei cu furie. Qui-Gon şi Obi-Wan săriră.

Forța îi propulsă peste dezordine, cetățeni şi muncitori, lăsându-i în urmă pe ofițerii de securitate. Ajunseră pe stradă şi o luară la fugă, ferindu-se printre pietonii care săreau repede din drum. Cotiră pe o stradă mai mică şi liniştită, apoi pe o alta şi încă una, şi încă una. Curând Qui-Gon fu sigur că îşi pierduseră urmăritorii.

— Şi acum ce facem? întrebă Obi-Wan.

— Eu zic să o găsim pe Cilia Dil, spuse Qui-Gon. Probabil că ar avea multe lucruri interesante să ne spună.

— Dar o caută întreaga armată a *Gardienilor*, zise Obi-Wan. Cum o putem găsi?

— Bine spus, tinere ucenic, spuse Qui-Gon. În astfel de cazuri, devine rezonabil să creăm o situație în care să ne găsească ea pe noi.

Nu le luă mult timp să afle mai multe despre Cilia Dil. Deşi nimeni nu vorbea direct cu ei, de teamă că sunt spioni, conversațiile erau uşor de auzit şi toată lumea vorbea despre rebela evadată. Qui-Gon nu fu surprins să descopere că discuția pe care o auziseră în acea dimineață fusese despre Cilia şi că Jaren era soțul ei.

Acesta locuia în mijlocul oraşului, într-o clădire mare cu multe apartamente. Jedii se opriră, prefăcându-se că se uită în vitrina unui magazin din capătul blocului.

— Există supraveghere pe acoperiş, spuse Obi-Wan. Dar supraveghează doar uşa din față. Putem veni din spate, să mergem pe alee şi să găsim o fereastră laterală.

— Exact asta vor să facem, spuse Qui-Gon. Uită-te din nou.

Lui Obi-Wan îi luă doar o clipă să scaneze din nou zona. Păru abătut, ca şi cum l-ar fi dezamăgit profund pe Qui-Gon.

— Am văzut o strălucire la o fereastră de alături care dădea spre alee. Electrobinoclu. Urmăresc şi aleea. Îmi pare rău, Maestre.

Nu-i stătea în fire lui Obi-Wan să-şi ceară scuze pentru o decizie greşită. Întotdeauna absorbise micile lecții ale lui Qui-Gon fără să comenteze. Apoi nu mai făcea niciodată greşeala respectivă.

Cum pot să-i redau încrederea? se întrebă Qui-Gon.

— Ce propui? întrebă Obi-Wan.

— Ai vreo idee? întrebă Qui-Gon, îmboldindu-l uşor.

Dar Obi-Wan nu voia să se aventureze cu un alt plan. Buzele i se strânseră şi clătină din cap. Qui-Gon văzu că îi era teamă să-l dezamăgească din nou. Îşi îngropă suspinul într-o expirației, în timp ce privea cerul.

— E târziu. Sfârşitul unei zile de lucru. Eu zic să ne căutăm avantajul în rutină.

— Muncitorii şi familiile lor se vor întoarce acasă, spuse Obi-Wan.

— Să vedem ce se va întâmpla, fu de acord Qui-Gon.

La început era doar un şuvoi de trecători, dar în câteva minute strada era plină de oameni care se îndreptau spre casă. Transportoarele repulsorlift înțesate cu muncitori se opriră pentru a-şi deschide uşile şi mai multe ființe se revărsară pe alei.

Jedii zăboviră în fața unui magazin din apropierea clădirii lui Jaren Dil. Nu trebuiră să aştepte prea mult. În curând, o mamă şi un grup de copii coborâră pe stradă. Mama căra un sac cu mâncare şi diverse alte genți, în timp ce copiii alergau în jurul picioarelor ei, țipând de bucurie că au fost scăpat de la şcoală. Se opriră pentru o clipă la rampa de intrare din fața clădirii. Unul dintre copiii mici, visând cu ochii deschişi, aproape că fu luat de marea de oameni de pe trotuar. Qui-Gon înaintă rapid şi îl luă în brațe. Se alătură grupului de la rampă, iar Obi-Wan îl urmă rapid.

— Tyler, îl certă mama. Ce obraznic.

Întinse mâna spre băiat în timp ce-şi căuta cardul de intrare. Obi-Wan luă mai mulți saci din brațele ei pentru a o ajuta.

— Dați-mi voie să îl duc eu, spuse Qui-Gon, strâmbându-se la băiat. Am devenit prieteni.

Mama îi mulțumi cu recunoştință în timp ce-şi introducea cardul de intrare. Obi-Wan jonglă cu sacii şi puse o mână pe umărul altui băiat. Pentru un observator, ar fi părut că Jedii erau pur şi simplu alți doi membri ai familiei.

O ajutară pe mamă până la uşă şi îşi luară rămas bun de la copii. Nu exista niciun turbolift şi trebuiră să urce scările până la ultimul etaj. Qui-Gon bătu politicos la uşă, care fu deschisă de un bărbat înalt cu ochi trişti.

— Sunteți Jaren Dil? întrebă Qui-Gon.

Acesta aprobă din cap cu teamă.

— Am venit în legătură cu soția ta, spuse Qui-Gon.

Jaren Dil blocă uşa. În ciuda faptului că era cu aproape un metru mai scund decât Qui-Gon şi atât de subțire încât era aproape slab, nu păru intimidat.

— Nu ştiu nimic despre evadarea soției mele.

— Dorim să ajutăm, spuse Qui-Gon.

Un zâmbet contorsionat atinse buzele lui Jaren, apoi dispăru.

— Ai fi surprins, spuse el încet, cât de des am auzit aceste cuvinte. Întotdeauna spun că doresc să ajute.

— Noi suntem Jedi, spuse Qui-Gon, arătând mânerul sabiei sale. Nu *Gardieni*.

— Ştiu că nu sunteți *Gardieni*, spuse Jaren. Dar nu ştiu cine sunteți, sau cine sunt prietenii voştri. Mă aştept să fiu arestat în orice moment. Crima mea este că sunt căsătorit cu Cilia Dil şi că nu am trădat-o.

— Aş vrea să îi transmiți un mesaj, spuse Qui-Gon.

— Nu am mai văzut-o pe Cilia de când a fost arestată. Nu i s-a permis niciun vizitator. Nu ştiu unde...

Qui-Gon îl întrerupse.

— Spune-i că Jedii vor să o ajute. Qui-Gon întinse mâna spre comunicatorul lui Jaren, agățat la centura şi introduse codul său. Ți-am dat o modalitate de a mă contacta. Ne vom întâlni cu ea oriunde doreşte.

Jaren nu spuse nimic. Se îndepărtară, coborând pe scări. Nu auziră uşa închizându-se până când nu dispărură din vedere.

— Nu a avut încredere în noi, spuse Obi-Wan.

— Ar fi fost o prostie dacă ar fi avut. E obişnuit cu trădarea.

— Atunci de ce crezi că ne va contacta? întrebă Obi-Wan.

— Pentru că în astfel de vremuri, cei disperați îi caută pe cei care le oferă ajutor. Faptul că suntem Jedi este de partea noastră. Vor discuta despre asta. Apoi ne va contacta.

— Pari sigur de asta, spuse Obi-Wan. De unde ştii?

— Nu au pe nimeni altcineva la care să apeleze, spuse Qui-Gon.

Era un noroc pentru ei că era în desfăşurare o vânătoare la scară largă pentru Cilia, aşa că prinderea Jedilor nu era o prioritate mare. Acesta fu motivul pentru care paznicii din jurul casei lui Jaren nu îi observară plecând. Qui-Gon şi Obi-Wan se plimbau pe străzi, reticenți în a se aşeza într-o cafenea sau chiar pe o bancă din parc. Trebuiau să fie mobili, în caz că erau reperați. Ofițerii de securitate patrulau, dar reuşiră să evite să fie opriți. Amurgul cădea ca o cortină purpurie. Umbrele se

prelungeau şi deveneau de un albastru intens. Sub acoperirea întunericului, se simțiră un pic mai în siguranță. Qui-Gon începuse să se întrebe dacă nu cumva se înşelase şi Cilia nu-i va contacta. Apoi, comunicatorul semnaliză.

— Ce crezi că poți face pentru mine? întrebă o voce feminină.

— Orice ai nevoie, răspunse Qui-Gon.

Urmă o tăcere scurtă.

— Am să te fac să te ții de cuvânt.

Qui-Gon se miră că Cilia putea vorbi cu umor după ce evadase dintr-o închisoare notorie.

— Spune-mi unde şi când ne putem întâlni.

Cilia numi un mic pod pietonal care traversa râul şi ora de la miezul nopții. Qui-Gon şi Obi-Wan trecuseră pe lângă pod de mai multe ori în acea zi, în călătoria lor în buclă în jurul oraşului. Erau obosiți, târziu în acea noapte, când merseră până acolo şi rămaseră pe margine, departe de raza de acțiune a luminilor.

Oraşul era tăcut. Cei mai mulți dintre cetățeni erau acasă. Auzeau doar foşnetul moale al râului pe pietrele podului. Cu toate astea, Qui-Gon simți că Cilia era aproape, suficient de aproape pentru a-i auzi.

— Poți foarte bine să ai încredere în noi, spuse el cu voce tare.

Un răspuns veni de sub pod.

— E cam devreme în relația noastră.

Qui-Gon îşi dădu seama că Cilia trebuia să fie într-o barcă mică, dar nu se aplecă să se uite.

— Ei bine, ai venit să ne cunoşti, zise Qui-Gon. Voi lua asta ca pe un semn bun.

O formă întunecată sări brusc de sub pod şi ateriză aproape de ei. Cilia era îmbrăcată într-un costum impermeabil, iar părul ei scurt era dat pe spate după urechi. Era mică şi zveltă. Oasele încheieturilor ei păreau la fel de delicate ca ale unei păsări. Pomeții ei îi creau adâncituri în obraji. Ochii îi erau de un albastru închis ca al unui râu. Sub ei se aflau cearcăne întunecate, semne ale suferinței ei.

— De ce vrei să mă ajuți? întrebă ea.

— Lorian Nod a fost cândva un Jedi în formare, zise Qui-Gon. Acum a creat probleme pe această lume. Să spunem că Jedii le datorează oamenilor de pe Junction 5 sprijinul lor.

— Se antrena pentru a deveni Jedi? Asta ar putea explica lucrurile. Pare să ştie lucruri… lucruri pe care nu le-ar putea şti nici măcar prin supraveghere. Cilia îşi dădu la o parte o şuviță de păr care îi căzuse pe frunte. Am un plan. Un ajutor Jedi ar fi binevenit. Este periculos, totuşi.

— Mă aşteptam să fie aşa, spuse Qui-Gon.

— Am alcătuit o echipă care să călătorească spre Delaluna, spuse Cilia. Ideea noastră este să pătrundem în Ministerul Apărării şi al Ofensivei pentru a fura planurile *Anihilatorului*. Nu ne putem baza pe guvernul nostru pentru a acționa – evident, sunt paralizați de frică – şi se tem că acțiunea va duce la reacție. Cu toate astea, dacă vom obține planurile, poate vom descoperi o modalitate de a ne apăra de armă. Iar dacă cetățenii se vor simți din nou liberi, guvernul represiv nu va mai avea niciun motiv să existe, iar noi vom putea remodela o societate mai dreaptă.

— Periculos este puțin spus, zise Qui-Gon. Aş adăuga *dificilă* şi *nesăbuită*.

Cilia puse un picior pe balustradă, gata să se arunce înapoi în râu.

— Contează pe noi, spuse Qui-Gon.

Capitolul 16

Îşi petrecură noaptea în ascunzătoarea Ciliei, o casă conspirativă la periferia oraşului. Cilia dispăru într-o cameră interioară, iar Obi-Wan şi Qui-Gon rămaseră să împartă spațiul de pe podea într-o cameră mică şi goală, vopsită într-un roz surprinzător. Îşi întinseră rulourile de dormit şi se aşezară pe podeaua tare.

— Maestre, murmură Obi-Wan, n-ar trebui să luăm legătura cu Consiliul?

— De ce? întrebă Qui-Gon.

— Ei bine, suntem pe cale să pătrundem în clădirea guvernamentală a unei alte planete şi să furăm secrete de stat, spuse Obi-Wan. Maestrul Windu poate deveni sensibil în legătură cu astfel de lucruri.

— Tocmai de aceea nu ar trebui să-l deranjăm. Voi vorbi cu Consiliul după ce se termină misiunea. Nu-ți face griji, Obi-Wan. Consiliul nu trebuie să ştie fiecare mişcare pe care o facem şi nici nu vrea să ştie. Îți faci prea multe griji.

— Nu ştii tot timpul la ce mă gândesc, mârâi Obi-Wan.

— Nu tot timpul, spuse Qui-Gon, dar în acest moment ştiu.

— Atunci, la ce mă gândesc?

— Te gândeşti la plăcinta de la cantină şi îți doreşti să fi avut timp să o termini.

Obi-Wan gemu şi se întoarse cu fața la rulou.

— Mi-e prea foame ca să mă cert. Mă culc.

Qui-Gon zâmbi în întuneric. Respirația lui Obi-Wan deveni mai regulată şi, în curând, adormi. Qui-Gon se înfăşură mai strâns în pătură şi privi la tavanul. Fulgii de vopsea se desprindeau de pe el, dezvăluind un strat inferior întunecat, undeva între maro şi verde. Îşi făurise propriul drum după ucenicia cu Dooku, dar existau câteva lecții pe care le păstrase. O anumită independență față de Consiliu făcea ca lucrurile să fie mai uşoare în timpul unei misiuni. Ce se întâmpla după aceea, era o altă poveste. Obi-Wan avea dreptate. Consiliul nu se va bucura că se alăturase raidului Ciliei.

* * *

Qui-Gon fu impresionat de organizarea rezistenței. Cilia aranjase transportul pentru echipă şi obținuse chiar şi plăcuțe de identificare ale lucrătorilor de la Ministerul Apărării şi Ofensivei de pe Delaluna.

— Cred că plănuiați asta de ceva timp, spuse Qui-Gon.

Cilia aprobă din cap în timp ce se urca în mijlocul de transport.

— Am plănuit-o din închisoare. Mă săturasem de protestele paşnice. Trebuia să dăm o lovitură – şi să câştigăm.

— Cum ai comunicat cu grupul tău? întrebă Qui-Gon. Soțul tău a spus că nu ai avut vizitatori în închisoare.

— Rezistența are mulți prieteni, zise Cilia, stabilind coordonatele. La închisoare era un gardian care aducea pe ascuns mesaje. Se alăturase *Gardienilor* şi devenise dezamăgit. A spus că mai sunt şi alții ca el. De aceea am speranță.

Transportorul decolă şi zbură spre Delaluna. Călătoria nu fu lungă şi, în curând,

coborâră din navă pe o platformă de aterizare din afara capitalei Levan.

Cilia păstră grupul mic. Pe lângă Jedi, mai erau un expert în securitate pe nume Stephin şi o specialistă în arme pe nume Aeran.

Paşapoartele lor funcţionară, ceea ce elimină una dintre grijile lui Qui-Gon. Ministerul era un loc de muncă plin de viaţă, iar ei nu atraseră atenţia nimănui în timp ce se plimbau pe holuri. Cilia memorase planul. Îi conduse spre un turbolift şi pe un hol lung, într-o aripă separată a clădirii.

— Am luat planul de la o prietenă, îi spuse ea lui Qui-Gon. Există şi pe Delaluna persoane cărora nu le place această situaţie. Ea i-a transmis planurile lui Stephin.

Ajunseră în aripa de dezvoltare a armelor. Cilia se opri. Îşi trecu cardul de identificare, dar uşile nu se deschiseră.

— Stephin?

— Se presupune că se intră doar cu cardul, zise Stephin, făcând un pas înainte.

Qui-Gon asimilase situaţia dintr-o privire.

— Acum este scanare de retină şi cod zilnic.

— Cod zilnic? Stephin clătină din cap. Ne-am dus. Îl pot descifra, dar ar dura ore întregi. În plus, nu am un server principal la mine.

Qui-Gon admiră răceala Ciliei. Nu îşi arătă exasperarea. Pielea ei părea să se strângă peste pomeţii ascuţiţi.

— Am ajuns până aici, zise ea. Nu plec fără planuri. Trebuie să găsim o altă cale.

— Nu trebuie neapărat să intrăm noi înşine în aripa securizată, spuse Qui-Gon. Nu şi dacă putem intra prin intermediul unui computer.

Cilia se uită la el, interesată.

— Cum?

— Trebuie să mergem la singurul care are acces la toate fişierele şi documentele din sistem, răspunse Qui-Gon.

— Directorul, completă Cilia. Bineînţeles. Nu ştiu ce fel de securitate are, totuşi.

— Hai să aflăm.

Qui-Gon îi indică Ciliei să deschidă drumul. Se întoarseră în aripa principală a Ministerului. Biroul directorului se afla în spatele unui panou mat. Un asistent stătea în spatele unui birou. Dincolo de el se afla o altă uşă.

— Fără îndoială că asistentul are un buton de panică dacă încercăm să intrăm cu forţa, spuse Stephin. Şi nu avem cum să ştim dacă directorul este sau nu în biroul său.

Merseră mai departe, dorind să evite atenţia. La capătul holului, Cilia se încruntă.

— Trebuie să-i scoatem pe amândoi din birou. Avem nevoie de o diversiune.

— Cred că putem furniza noi asta, spuse Qui-Gon, făcându-i semn lui Obi-Wan.

Se îndepărtară de ceilalţi. În faţă, pe un coridor lateral, Qui-Gon văzuse deja ceea ce căuta – biroul pentru Securitate Internă.

— Ce facem? murmură Obi-Wan.

— Suntem angajaţi noi, spuse Qui-Gon. Fii cât mai confuz posibil şi lasă restul în seama mea.

Ceea ce învăţase Qui-Gon era că ofiţerii de securitate din corporaţii sau din birourile guvernamentale erau toţi la fel într-o singură privinţă. Cu toţii se temeau să nu fie concediaţi. Intră şi scană camera. Ecranele de securitate se înşirau pe doi pereţi, iar panoul cu echipamente tehnice era la fel de mare ca şi camera. Aşa cum sperase,

acolo era un singur tehnician. Un bărbat voinic se ridică din locul unde juca o partidă de sabacc de unul singur.

— M-am gândit să-l conduc până aici, spuse Qui-Gon, indicându-l pe Obi-Wan. Noul tău angajat. Autorizație de sus.

— Stai aşa, şmechere, spuse bărbatul corpolent. Cine te crezi?

— Consultant de securitate de la *Constant Industries*, spuse Qui-Gon. Cred că directorul nu ți-a spus că am fost angajat.

Bărbatul corpolent păru puțin nesigur.

— Legitimații?

Qui-Gon îşi arătă insigna de identificare.

— Uită-te pe computer. Sau sună la biroul directorului.

— Sunt expert în supravegherea armelor securizate, explică Obi-Wan. Antrenat la institutul tehnologic? Ar trebui să monitorizez sistemele interne şi să coordonez echipa de intervenție armată.

— Aşteaptă o secundă. Eu sunt şeful sistemelor interne, zise bărbatul corpolent.

Obi-Wan ridică din umeri şi se uită la Qui-Gon.

— Cred că nu mai este aşa, spuse Qui-Gon. Hai să ne uităm la ce ai aici.

— Stai puțin, spuse bărbatul. Nu poți veni aici şi…

— Corect, corect, ai perfectă dreptate. Urmează exercițiul de securitate. Ar trebui să-l monitorizăm îndeaproape.

— Nu suntem programați pentru un exercițiu de securitate.

— Ar fi bine să verifici asta, spuse Obi-Wan. A fost o suprascriere a sistemului de testare şi o încărcare tehnologică cu o defecțiune a monitorului care a prăjit subsistemul. Lasă-mă să-ți arăt.

Se aplecă peste panou.

— Nu poți atinge asta!

— Aşteaptă o secundă. Nu ai setat exercițiul de securitate? Qui-Gon îşi scoase comunicatorul. Ar fi bine să-l anunț pe director.

— Aşteaptă, aşteaptă!

— Pot prelua eu, spuse Obi-Wan.

— O voi face eu! spuse bărbatul, împingându-l brusc pe Obi-Wan deoparte.

Apăsă câteva taste, iar o alarmă începu să sune.

— Exercițiu de securitate, anunță o voce. Vă rugăm să urmați procedurile de securitate.

— Haide, îi spuse Qui-Gon lui Obi-Wan. Ar fi bine să monitorizăm procedura. E inevitabil să fie neglijentă.

— Dar aşteptați! strigă bărbatul corpolent. Cum vă numiți?

* * *

Mulțimea de ființe se revărsase pe coridoare. Evident obişnuiți cu exercițiile de securitate, continuau să discute în timp ce înaintau încet pe holuri spre ieşiri. Obi-Wan şi Qui-Gon se strecurară prin mulțime.

Cilia îi privi cu nerăbdare.

— Presupun că voi ați făcut asta, spuse ea.

— Da. Mai bine să mergem, altfel vom părea suspecți. A ieşit cineva din biroul directorului?

— Nu încă.

— Iată-i, spuse Obi-Wan încet.

Uşa de la biroul directorului se deschise şi apărură mai multe persoane care se îndreptară spre ieşire.

— Haideți, să mergem, spuse Qui-Gon.

Ieşiră din fluxul de oameni şi se strecurară rapid în cameră.

— Cred că avem cam trei minute sau mai puțin, îi spuse Qui-Gon lui Stephin.

Stephin nu îşi făcu timp să răspundă, ci intră imediat în biroul directorului şi accesă computerul acestuia, apăsând rapid pe taste.

— Poți să-l spargi? întrebă Cilia.

— Aşteaptă puțin.

Degetele lui Stephin zburau. Qui-Gon era destul de priceput în spargerea securității calculatoarelor, dar nici măcar el nu putea să urmărească codul lui Stephin.

— Am intrat în dosarele lui personale, spuse Stephin. Nimic ieşit din comun… Oau! Staţi. Am găsit dosarul *Annihilatorului*. Apăsă câteva taste. Asta e ciudat. Ai crede că ar trebui să fie mai multe fişiere, dar nu este decât unul singur. Apăru un holofişier. Este subintitulat *Dezinformare*, spuse el. Ciudat, nu crezi?

Cilia şi Qui-Gon se aplecară în faţa lui pentru a citi fişierul, iar Aeran privea peste capetele lor. Obi-Wan stătea de veghe. Ochii lui Qui-Gon şi ai Ciliei se întâlniră.

— Crezi că e adevărat? şopti ea.

— Cred că da, spuse Qui-Gon. Este incredibil, dar are sens.

— Nu pot să cred asta, spuse Aeran încet.

— Ce? întrebă Stephin nerăbdător, căci capetele lor blocau dosarul.

— Ştii arma aia nemaipomenită, capabilă să ne distrugă întreaga civilizație? întrebă Cilia. Nu există. Nu există niciun *Anihilator*.

— Ce? Cum se poate aşa ceva? exclamă Stephin.

— Acesta este un registru de corespondență între director şi conducătorul Delalunei, explică Cilia în timp ce scana dosarul. Directorul ministerului a urmărit un zvon conform căruia Delaluna a dezvoltat o armă de temut. El admite că acest lucru este fals, dar sugerează să se profite de zvon.

— De ce să-l înăbuşe? spuse Qui-Gon. Îi va ajuta cu securitatea dacă planetele cred că sunt prea puternici pentru a fi atacați.

— Ei ştiu că Junction 5 s-a uitat cândva la ei şi s-a gândit la colonizare, completă Aeran. Aşa că de ce ar trebui să-şi lase inamicul să ştie că sunt vulnerabili?

Cilia se ridică în picioare, cu ochii ei întunecați arzând.

— Înțelegi ce înseamnă asta? Dacă nu există o armă, nu este nevoie ca *Gardienii* să existe! Nu va trebui să ne luptăm cu ei, pur şi simplu se vor desființa!

Qui-Gon era pe punctul de a vorbi, dar Obi-Wan îi făcu semn.

— Se apropie droizi de pază, spuse el. Cineva trebuie să ştie că suntem aici.

— Trebuie să scăpăm, le spuse Qui-Gon celorlalți. Dacă suntem capturați aici, s-ar putea ca vestea să nu se afle niciodată.

Cilia întinse mâna după blasterul ei.

— Suntem gata.

Capitolul 17

Droizii de pe Delaluna erau mici, aeropurtați şi rapizi, echipați cu săgeți paralizante şi blastere. Qui-Gon nu recunoscu modelul, dar în câteva secunde estimase viteza, traiectoria şi raza de acțiune a blasterelor. Trebuia să protejeze grupul.

Cilia şi Aeran erau pricepute şi rapide, dar Stephin era evident că nu era antrenat cu armele. Totuşi, Qui-Gon trebuia să se asigure că aveau dovada că *Anihilatorul* nu exista. Obi-Wan trebuie să fi avut acelaşi gând. Devie focurile de blaster de la droizi şi sări în fața lui Qui-Gon în timp ce trei droizi se îndreptau spre el.

Qui-Gon se întinse şi apăsă *copiere* pe consola computerului. Pe ecran apăru *FIŞIER COPIAT*. Întinse mâna pentru a extrage discul, chiar când doi droizi se îndreptară spre el, flancându-l de o parte şi de alta. Obi-Wan se mişcă înainte ca Qui-Gon să poată reacționa. Sări în mijlocul atacului puternic, sabia sa fiind un arc constant de mişcare în timp ce devia tirul de blastere. Qui-Gon apucă discul şi îl puse în centura utilitară, apoi dădu o lovitură cu sabia care tăie un droid în două şi îl trimise să se prăbuşească într-un morman de metal răsucit şi de circuite fuzionate.

Stephin se refugiase în spatele unui birou şi ieşea pentru a trage focuri de blaster într-un model aleatoriu care doar ocazional loveau câte un droid în aer. Cilia şi Aeran lucrau spate în spate, acoperindu-se reciproc în timp ce se îndreptau spre uşă, având încredere că Jedii se vor ocupa de majoritatea droizilor.

Obi-Wan se aruncă peste un birou, atingând un droid cu o lovitură atent țintită care îl trimise să se prăbuşească de perete, spărgându-se în bucăți. În acelaşi timp, trecu sabia prin altul. Qui-Gon doborî doi droizi cu o lovitură rapidă şi se îndreptă spre Stephin, în timp ce Cilia şi Aeran doborau doi droizi noi care trecură bâzâind prin uşă.

— Iată-i! strigă ofițerul de securitate, arătând spre Obi-Wan şi Qui-Gon.

— E timpul să plecăm, Padawan, spuse Qui-Gon.

Îl împinse pe Stephin în fața lui, întorcându-se pentru a devia o nouă salvă de focuri de blaster din spate. Obi-Wan sări pentru a doborî un droid şi ateriză în uşă, lovind cu sabia. Ofițerul de securitate făcu un pas înapoi, nedorind să se angajeze. Se aştepta ca droizii să lupte în locul lui. Cu o împingere a Forței, Qui-Gon îl trimise pe ofițer prin aer. Bărbatul se prăbuşi pe podea, amețit şi nedorind să se ridice.

— Există o ieşire de urgență pe aici, spuse Cilia, îndreptându-şi bărbia spre un coridor lateral. Ar trebui să fie deschisă, din moment ce suntem în mijlocul exercițiului.

Muncitorii începuseră să se întoarcă în clădire. Profitară de confuzie, separându-se şi topindu-se în mulțime. Qui-Gon şi Obi-Wan o urmară pe Cilia în timp ce silueta ei se strecura prin aglomerație, îndreptându-se hotărâtă spre ieşire.

Ajunseră afară. Cerul se întunecase şi amenința cu o ploaie puternică. Câteva picături loveau deja clădirea. În față, pe cerul întunecat, Qui-Gon văzu o lumină. Se mişca repede, călătorind mult sub nori.

— Vehicul de securitate, spuse el laconic. Ar fi bine să ajungem la nava noastră.

Din cauza ploii, mulți pietoni se mutaseră pe aleile adăpostite care îmbrățişau clădirile şi magazinele. Un baldachin mare de deasupra bloca ploaia torențială care începuse. Qui-Gon şi ceilalți se grăbiră pe cărarea aceea.

Baldachinul îi proteja de nava de deasupra. Mulțimea acționa ca un alt camuflaj. Nava lor nu era departe. Ajunseră înăuntru şi Cilia porni motoarele. Se lansară pe cerul întunecat, zburând spre Junction 5. Cilia scoase un strigăt de triumf.

— Am reuşit. Am reuşit!

Stephin clătină din cap.

— Încă nu-mi vine să cred că nu există niciun *Anihilator*.

— Asta e tot ce ne lipsea pentru a pune capăt acestei domnii a terorii, zise Cilia. Putem merge direct la Ministrul Ciran Ern şi să-i spunem că *Anihilatorul* este o farsă. El va desființa *Gardienii*.

— Ne putem elibera cetățenii de frică şi teroare, spuse Aeran. Este aproape prea mult pentru a o crede.

— Sugerez ca înainte de a face ceva, să-ți pui o întrebare foarte importantă, zise Qui-Gon. Zvonurile nu apar din senin. Dacă *Anihilatorul* e o invenție, cine l-a inventat?

Ceilalți făcură o pauză.

— Contează cine l-a inventat? întrebă Aeran.

— Mă tem că poate conta foarte mult, spuse Qui-Gon cu blândețe. Permiteți-mi să pun o altă întrebare. Când a ajuns Lorian Nod la putere?

— Acum opt ani, răspunse Cilia.

— Iar alertele datează de...

Fața Ciliei se schimbă. Roşeața veselă se stinse şi deveni palidă.

— Nouă ani, spuse ea.

— Şi cine a beneficiat cel mai mult de pe urma *Anihilatorului*?

Fața Ciliei împietri.

— *Gardienii*. Ei au preluat controlul. Se uită la el cu luare-aminte. Deci crezi că Lorian Nod a creat zvonul.

Qui-Gon aprobă din cap.

— Aşa cred. Este o acaparare a puterii fără vărsare de sânge. Creează ceva de care populația se teme suficient de mult şi va ceda controlul oricui apare cu o soluție.

— Da. La început, Lorian părea să fie protectorul nostru, spuse Aeran.

— Se spune că Ciran Ern este o marionetă a lui Lorian Nod, spuse Cilia.

— Ce te face să crezi că ar permite ca adevărul să iasă la iveală? întrebă Qui-Gon. Are multe să se teamă de Lorian, iar Lorian va afla cu siguranță. Îți garantez că veți fi denunțați ca fiind nebuni sau spioni şi veți fi aruncați din nou în închisoare.

— Şi ce putem face? întrebă Stephin.

— Trebuie să-i ocoliți pe conducători şi să le spuneți oamenilor, spuse Qui-Gon.

— Imposibil, spuse Aeran. *Gardienii* controlează toate comunicațiile.

— Asta e ceea ce face să fie posibil, zise Qui-Gon după o clipă de pauză. Trebuie să preluăm controlul sistemului. Trebuie să aflăm cum funcționează şi unde se află.

— Ştiu deja cum funcționează, spuse Stephin. Am făcut parte din echipa inițială de proiectare. Controlul central se află în clădirea *Gardienilor*. E imposibil de pătruns.

Cilia aprobă din cap.

— Complexul *Gardienilor* e mult peste puterile mele. Securitatea este fără cusur.

— Nicio securitate nu este fără cusur, spuse Qui-Gon. Pot garanta o singură cale de a intra înăuntru.

Ceilalți se uitară la el, iar Obi-Wan zâmbi. Ştia deja răspunsul.

— Trebuie să fim arestați, spuse Qui-Gon.

Capitolul 18

Cu *Gardienii* care mişunau prin tot oraşul, nu fu greu pentru Cilia, Stephin, Qui-Gon şi Obi-Wan să fie arestați. Erau cu toții căutați. Aeran nu avea niciun mandat de arestare în curs, dar, ca specialistă în arme, nu mai era nevoie de abilitățile ei. Îi părăsi promițând să alerteze rezistența să fie atentă la un anunț important.

Qui-Gon sugeră ca, pentru a economisi timp, să facă pur şi simplu ceea ce se aştepta Lorian să facă. Cilia se prefăcu că încearcă să-şi vadă soțul. Ea şi Stephin încercară să se strecoare în apartamentul lui Jaren trecând peste acoperişuri. În câteva clipe fură înconjurați de *Gardieni* sub acoperire. În timp ce Jaren privea, cu fața albă, soția lui fu dusă din nou la închisoare.

După ce se asigurară că Cilia şi Stephin fuseseră capturați, Qui-Gon şi Obi-Wan se îndreptară spre partea oraşului cunoscută ca fiind un loc de întâlnire pentru rezistență. Se treziră arestați aproape imediat.

Qui-Gon şi Obi-Wan fură conduşi la complexul *Gardienilor*, unde au fost introduşi într-o celulă de detenție. Cilia şi Stephin erau deja acolo.

— Gardianul Nod va fi informat despre capturarea voastră după discursul adresat planetei, spuse ofițerul, activând încuietoarea de securitate.

Uşa din duroțel se închise cu zgomot.

— Ce discurs adresat planetei? îi întrebă Obi-Wan pe Cilia şi Stephin.

— Nod le ține din când în când, spuse Cilia. De obicei are legătură cu o nouă alertă despre *Anihilator* care necesită măsuri de securitate mai stricte. Acum ştim cât de fals este.

— Cum se transmite discursul? întrebă Qui-Gon.

— Se difuzează simultan pe toate ecranele de date şi video de pe toată planeta, explică Stephin. Există un studio chiar aici, în complexul *Gardienilor*.

— Poți să te conectezi la transmisie cu ăsta? întrebă Qui-Gon, arătând discul care conținea informațiile pe care le văzuseră pe Delaluna.

Stephin aprobă din cap.

— Absolut. Dar ar trebui să ieşim de aici şi să intrăm într-o zonă securizată. Toate liniile de alimentare ale studioului trec prin consola centrală de informații.

— Apropo de asta, cum vom ieşi de aici? întrebă Cilia.

— Asta nu va fi greu, spuse Qui-Gon, dându-şi la o parte tunica şi dezvăluindu-şi sabia.

— Dar nu ai fost percheziționat? întrebă Stephin.

— Avem metode de a distrage atenția, le spuse Obi-Wan.

El şi Qui-Gon se folosiseră de Forță pentru a distrage atenția gărzilor de la săbii în timpul percheziției. Jedii îşi aprinseră săbiile şi le înfipseră în uşa din duroțel. Metalul se topi şi se desprinse, strălucind portocaliu, iar ei trecură prin gaură. Coridorul era gol, dar puteră vedea, datorită unei lumini intermitente, că fusese declanşată o alarmă silențioasă. Qui-Gon se uită înapoi la gaura deschisă.

— Pierdem elementul surpriză, dar e o scăpare rapidă.

— Va trebui să ne mişcăm repede, spuse Cilia.

Fugiră pe coridor. Cilia şi Stephin cunoşteau amândoi complexul şi îi conduseră printr-un labirint de holuri lăturalnice până la staţia centrală de calculatoare. Era goală, dar uşa avea o încuietoare de înaltă securitate. Prin geam, puteau vedea un rând de videoproiectoare. Lorian Nod îşi începuse deja discursul.

— Cât timp vă va lua să ocoliţi circuitele şi să vă conectaţi la alimentare? întrebă Qui-Gon.

— Greu de spus, răspunse Stephin. Trei minute. Poate patru.

— Alarma se va declanşa imediat ce vom intra, spuse Qui-Gon. Atunci vor putea să ne localizeze cu exactitate. Fă tot ce poţi. Ne vom ocupa noi de tot ce va apărea.

Cilia şi Stephin aprobară din cap pentru a le spune că sunt gata. Qui-Gon şi Obi-Wan îşi folosiră săbiile pentru a sparge uşa. O lumină roşie începu imediat să pulseze. În timp ce treceau prin uşă, o altă lumină indicatoare începu să clipească.

Acum puteau auzi vocea lui Lorian Nod.

…Şi cu mare reticenţă mă aflu acum în faţa voastră. Cu toate astea, chiar şi cu aceste veşti proaste, ne putem consola cu faptul că suntem puternici şi capabili să ne protejăm de marea ameninţare…

Stephin se grăbi spre consolă. Degetele lui începură să zboare. Qui-Gon îi dădu discul şi se întoarse cu faţa la uşă, cu sabia pregătită. Dură doar câteva secunde până când veniră droizii. Qui-Gon nu se îndoia că vor fi urmaţi de gărzi înarmate. Obi-Wan sări în faţă, cu sabia strălucind. Se mişcau în acelaşi ritm, gata să se acopere unul pe celălalt, ştiind când va trece fiecare la atac. Era un flux pe care Qui-Gon şi-l amintea, când ştia ce va face ucenicul său înainte ca Obi-Wan să o facă. Forţa se revărsa în jurul lor, adunându-se astfel încât se simţea ca o căldură şi o lumină, făcând fiecare mişcare uşoară. În câteva secunde, droizii zdrobiţi şi fumegând erau împrăştiaţi pe podea.

— Stele şi galaxii, icni Cilia.

Nici nu avusese timp să-şi scoată propriul blaster.

— Încă trei minute, murmură Stephin.

…Urmărim un grup de spioni care plănuiesc să ne submineze societatea, lovind în însăşi securitatea noastră. Mulţumită Gardienilor, vom fi în siguranţă faţă de ei şi de planurile lor…

— Introduc acum codurile discului, spuse Stephin.

— Informaţiile vor apărea pe ecran, spuse Cilia. Dar le vor crede cetăţenii?

— Lasă pornită transmisia audio, îi spuse Obi-Wan lui Stephin.

Obi-Wan rosti cuvintele clar, ca un ordin. Nu se uită la Qui-Gon. Era total concentrat pe moment, pe problema din faţa lor. Qui-Gon simţi un val de satisfacţie. Era ca şi cum Obi-Wan făcuse un pas în călătoria de întoarcere la el. Perplex, Stephin aprobă din cap.

Qui-Gon auzi zgomotul cizmelor tropăind pe hol.

— Nu lua vieţi, îi spuse el lui Obi-Wan.

Dacă reuşeau să facă asta fără pierderi de vieţi omeneşti, ar fi fost o zi bună.

…că a fost descoperit un nou potenţial de distrugere al Anihilatorului…

Ofiţerii de securitate intrară, cu blasterele şi cu electro-jabberele[1] în mână.

— Rămâneţi în spatele nostru! îi strigă Qui-Gon Ciliei, care acum era gata de luptă şi făcuse un pas înainte.

---

[1] Electro-jabber – dispozitiv de neutralizare portabil. Este asemănător cu un baston cu electroşocuri, doar că este mai vechi şi mai simplu. Îi provoacă victimei un şoc violent şi foarte dureros.

Focurile de blaster erau furioase. Qui-Gon sări şi se răsuci, încercând să fie peste tot în acelaşi timp. Obi-Wan se mişcă pentru a-l proteja pe Stephin. Gărzile erau bine antrenate pentru luptă. Se menţineau în permanenţă în mişcare, folosind manevre sofisticate de flancare. Qui-Gon îşi dădu seama că antrenamentul de la Templu al lui Lorian îi fusese de folos.

Totuşi, ofiţerii de securitate nu erau Jedi. Qui-Gon şi Obi-Wan îi puteau ţine la distanţă. Auziră mai mulţi bocanci tropăind pe hol şi vâjâitul distinctiv al droizilor care se apropiau. Da, îi puteau ţine la distanţă pe atacatori, dar dacă veneau din ce în ce mai mulţi, cât timp ar fi durat până când focurile de blaster ar fi reuşit să treacă?

Qui-Gon putu vedea că acelaşi gând îi venise şi lui Obi-Wan. Padawanul său nu tresări, dar o nouă explozie de energie îl trimise rotindu-se într-un arc de cerc. Devie focul blasterelor în acelaşi timp în care distruse doi droizi care se apropiau cu o lovitură de picior bine plasată. Apoi apăru momentul pe care îl aştepta Qui-Gon. Imaginea lui Lorian Nod se înceţoşă şi se sparse în bucăţi. Apăru un flux de informaţii pe ecran.

Stephin reuşise să menţină deschisă transmisia audio, iar vocea lui Lorian Nod răsună.

— Ce este asta? Ce se întâmplă? Scoateţi asta de pe ecran!

DEZINFORMARE CU PRIVIRE LA *ANIHILATOR*

Titlul putea fi citit clar. Mai multe informaţii curgeau pe flux pe măsură ce se desfăşura holodosarul. NU ŞTIM CUM SAU DE CE A ÎNCEPUT ACEST ZVON...

— Scoateţi asta de pe ecran! strigă Lorian. Nu vedeţi ce este, proştilor? E o minciună!

Concentrarea ofiţerilor de securitate oscilă. Qui-Gon văzu cum ochii lor se îndreptau spre ecran. Încercau să continue să lupte şi să urmărească ceea ce se citea acolo. O altă voce veni prin semnal.

— Asta spune că nu există niciun *Anihilator*!

Trebuie să fi fost un alt ofiţer din studio cel care rostise asta.

— Este un truc, spuse Lorian. Spionii...

— Este un document oficial de pe Delaluna, spuse o altă voce. Uită-te la sigiliul codificat.

Ofiţerii se opriseră cu toţii din luptă. Se holbau la ecran cu neîncredere. Oricine programa droizii se oprise, iar droizii se opriseră în aer.

— Să mergem, îi spuse Qui-Gon lui Obi-Wan.

Ieşiră în fugă pe coridor. Urmând indicaţiile pe care le dăduse Stephin, alergară spre studio şi dădură buzna pe uşă. Faţa lui Lorian era întunecată de furie.

— Sunteţi arestaţi, Jedi!

— Cred că te înşeli, spuse Qui-Gon cu calm. Noi te arestăm pe tine.

— Această arestare nu poate fi ordonată decât de preşedintele însuşi! răbufni Lorian. Gărzi! Luaţi-i pe aceşti Jedi.

Un gardian din cealaltă parte a camerei îşi coborî încet comunicatorul.

— Ordinul de arestare tocmai a sosit, spuse el. Trebuie să te reţin, Lorian Nod, din ordinul Ministrului Ciran Ern.

Culoarea dispăru încet de pe faţa lui Lorian. Încercă să zâmbească, dar părea să îl coste un mare efort. Uitându-se la Qui-Gon şi Obi-Wan, ridică din umeri.

— Ce ciudată e viaţa, spuse el. Galaxia este atât de imensă, dar eu nu pot scăpa de Jedi. Mi-au distrus viaţa încă o dată.

Capitolul 19

Lorian Nod se afla în închisoare, aşteptând procesul. Cilia nu mai era un erou clandestin, ci unul public, fiind capabilă să se plimbe pe străzi alături de soțul ei. *Gardienii* căzuseră în dizgrație, iar Ministrul promisese că îi va desființa.

Era timpul ca Jedii să plece.

Qui-Gon aştepta pe platforma de aterizare împreună cu Obi-Wan. Îşi amintea că ajunsese pe acea planetă în timp ce îşi făcea griji pentru ceea ce avea să se întâmple cu ucenicul său. Era adevărat că îi lipsea acea încredere pură, acea lipsă de umbre între ei. Îi văzuse defectele lui Obi-Wan, şi defectele din el însuşi. Văzuse unde defectele lor se puteau afecta unul de celălalt şi puteau crea fisuri în relația lor, spărgând-o aşa cum un cutremur de pământ putea despica miezul unei planete.

Totuşi, Qui-Gon se gândi că era ceva de câştigat din asta. Acum relația lor putea începe cu adevărat, căci văzuseră ce era mai rău şi amândoi hotărâseră că ceea ce voiau, cel mai important lucru, era să meargă mai departe. Nu exista nicio trădare.

Qui-Gon ştia că Dooku se înşela – nu era singur.

— Ideea de a lăsa transmisia audio deschisă a fost una bună, îi spuse lui Obi-Wan. Lorian a fost prins în capcană prin negațiile sale.

— M-am gândit că ar putea spune ceva incriminator, spuse Obi-Wan.

— I-ai ordonat lui Stephin să o facă, spuse Qui-Gon. Nu ai verificat cu mine. Nici măcar nu te-ai uitat la mine.

— Îmi pare rău, Maestre…

— A fost exact ceea ce trebuia să faci.

Qui-Gon văzu sclipirea de plăcere din ochii lui Obi-Wan.

Nu-i mai este teamă că mă va nemulțumi, gândi Qui-Gon. *Bine.*

— Ne îmbarcăm? întrebă Qui-Gon.

— Bineînțeles, Maestre. Obi-Wan făcu o pauză şi se uită cu nostalgie la o zonă de alimentație publică. Dar putem mânca mai întâi? Zâmbi. Încă mă mai gândesc la plăcinta aia.

Qui-Gon râse. Da, Padawanul lui se întorsese. Şi băiatul se întorsese şi el. Acum o puteau lua de la capăt.

* * *

Nu ştia că crucişătorul Jedi spre Naboo îl ducea în ceea ce avea să se dovedească a fi ultima sa misiune cu Qui-Gon. Totuşi, amândoi înțeleseseră că se apropia momentul în care Qui-Gon îl va recomanda pentru *Încercări*. Obi-Wan ştia că era pregătit, dar nu era încă pregătit să-şi părăsească Maestrul. Era nerăbdător să fie independent, dar era reticent să iasă de sub protecția alianței sale cu Qui-Gon. Nu teama îl ținea acolo, ci loialitatea. Prietenia. Dragostea.

Vorbiseră în acea călătorie mai mult decât vorbiseră vreodată înainte. Qui-Gon fusese într-o dispoziție rară şi îşi amintiseră de vechile misiuni, de vechile cunoştințe. Râseră de isprăvile lui Didi Oddo, prietenul care avea mereu probleme. Îşi amintiseră

de frații loiali, Guerra şi Paxxi, acum şefi de familii mari pe planeta lor natală, Phindar.

Din când în când, o umbră trecea pe fața lui Qui-Gon şi Obi-Wan ştia că se gândea la Tahl, pe care o iubise. Aceasta fusese ucisă în timpul unei misiuni pe Noul Apsolon, în ciuda eforturilor lor intense de a o găsi şi de a o salva. Pilotul micşoră luminile pentru somn. Cu toate astea, Qui-Gon şi Obi-Wan nu se mişcară. Stăteau pe scaunele lor, reticenți în a se duce în zona de dormit. Între ei se aşternu tăcerea, la fel de prietenoasă ca întotdeauna. În liniştea întunecată, Obi-Wan îşi pusese întrebarea care-i stătea în minte de luni de zile.

— Maestre, poți să-mi spui ceva ce-mi lipseşte? Ceva ce nu văd şi la care trebuie să lucrez?

Acum nu mai putea vedea clar fața lui Qui-Gon.

— Vrei să spui un defect, Padawan?

— Da. Mi-ai spus că îmi fac prea multe griji şi am încercat să lucrez la asta.

— Aha. Vrei să spui că ți-ai făcut griji pentru că îți faci prea multe griji?

Vocea lui Qui-Gon era lejeră. Îl tachina.

— Şi eu pot fi nerăbdător cu ființele vii. Ştiu asta. Şi, uneori, sunt un pic prea încrezător în abilitățile mele, poate.

Acum tonul lui Qui-Gon era serios.

— Aceste lucruri sunt adevărate, Obi-Wan, dar nu sunt defecte. Am văzut cât de mult ai muncit. Am văzut ce poți realiza.

— Atunci care este defectul meu? întrebă Obi-Wan.

Urmă o tăcere atât de lungă încât Obi-Wan se întrebă dacă Qui-Gon nu cumva adormise. Apoi vocea lui se ridică din întuneric, moale şi profundă.

— Vei fi un mare Cavaler Jedi, Obi-Wan Kenobi. Ştiu asta cu fiecare respirație, cu fiecare bătaie a inimii mele. Mă vei face mândru că am fost acolo, la începuturile tale. Dacă ai un defect, poate că este, pur şi simplu, acesta: vrei prea mult să mă mulțumeşti.

Douăzeci şi trei de ani mai târziu
Obi-Wan Kenobi şi Anakin Skywalker

Capitolul 20

Obi-Wan nu înțelesese niciodată sensul cuvintelor lui Qui-Gon. Intenționase să-l întrebe după ce se termina misiunea. Rămăsese nedumerit de cuvintele acelea, le uitase, şi le amintise din nou, le îndepărtase doar pentru ca apoi să îi reapară în minte.

Şi acum, îl bântuiau.

Începuse Războiul Clonelor. Galaxia se fracturase şi Republica amenința să se destrame. Descoperiseră că fostul Jedi, Contele Dooku, îi conducea pe Separatişti. Mulți Jedi îşi pierduseră viața pe Geonosis cu şase luni în urmă. Tragedia acelei bătălii infuzase Templul, făcând fiecare Jedi să calce mai apăsat.

Viziunea lor era întunecată de atâta timp. Îşi dădeau seama de asta, dar totuşi nu se limpezea. Era ca şi cum o cortină întunecată era aşezată peste Templu.

Şi ceva se schimbase în Anakin Skywalker. Ceva care îl neliniştea pe Obi-Wan. Şi acum, o îngrijorare fusese împinsă în prim-planul minții – oare dragostea lui pentru Qui-Gon îl orbise prea mult timp la defectele lui Anakin? Neliniştea pe care o simțea în legătură cu Anakin – sentimentul de teamă surdă care avea puterea de a-l trezi dintr-un somn adânc – avea acum un partener: convingerea că era prea târziu pentru a mai face ceva.

Maestrul său nu putuse să prevadă tot ce se întâmplase. Cu toate astea, pusese un deget sigur pe locul cel mai vulnerabil al lui Obi-Wan. Obi-Wan îşi deschisese inima în fața lui Anakin din cauza convingerii lui Qui-Gon că Anakin era *Alesul*.

Încercase prea mult? Trecuse cu vederea ceea ce nu ar fi trebuit să treacă cu vederea? Dragostea nu-l orbise niciodată pe Qui-Gon. *Dar m-a orbit pe mine*.

Acum era o distanță prea mare între el şi Anakin, într-un moment în care trebuia să-şi țină Padawanul mai aproape decât înainte. Toate instinctele îi spuneau că Anakin se schimbase profund cât timp fuseseră despărțiți înainte de Bătălia de pe Geonosis. Ştia că Anakin fusese pe Tatooine şi ştia că mama lui Anakin era moartă. Ştia că între Anakin şi strălucitoarea Senatoare Padme Amidala crescuse o legătură.

Simțise că unele schimbări erau în bine. Altele nu. Era ca şi cum Anakin devenise mai dur – şi mai secretos. Obi-Wan văzu clar un lucru: Anakin îşi pierduse copilăria. Era bărbat acum. Oricare ar fi fost schimbările, ele nu îi aduseseră pace. Obi-Wan simți neliniştea Padawanului său, nerăbdarea lui.

Văzu că Anakin nu mai simțea sentimentul de pace din Templu. Întotdeauna voia să fie în mişcare. Întotdeauna voia să fie în altă parte.

Obi-Wan stătea în pragul uşii din Sala Hărților din Templu, privindu-l pe Anakin. Acesta era locul unde Anakin venea când mintea lui era neliniştită. Dintr-un motiv oarecare, Padawanul său găsea liniştitor să pună zeci de planete holografice să se învârtă în timp ce vocile le intonau detaliile: geografie, limbă, guvern, obiceiuri. Din acest haos, Anakin distingea o singură voce. Apoi urmărea o alta, apoi alta, până când putea auzi clar fiecare voce în mijlocul balamucului.

Obi-Wan văzu că Anakin devenise destul de priceput la acest joc. Hologramele se învârteau în jurul capului său ca nişte insecte furioase. Vocile erau o ceață confuză pentru Obi-Wan. Nu-şi putea imagina de ce şi-ar putea găsi cineva pacea în ritmul

ăsta. În timp ce privea, Anakin ridică un deget şi adăugă o altă planetă la amestec.

— Anakin.

Anakin nu se întoarse. Cele mai multe fiinţe ar fi făcut-o. În schimb, ridică o mână. Una câte una, hologramele planetelor dispărură, vocile fiind tăiate până când ultima voce fu redusă la tăcere. Obi-Wan observă că intona metalele preţioase de pe Naboo. Anakin se ridică şi se întoarse. Obi-Wan putu vedea că încă nu se obişnuise cu noua sa mână artificială. Îşi strânse braţul puţin mai aproape de corp.

Imaginea sfâşie inima lui Obi-Wan.

— Maestre.

— Maestrul Yoda a solicitat prezenţa noastră.

— O misiune?

— Nu ştiu.

În ultimele săptămâni avuseseră multe de făcut, prea multe de planificat – prea multe bătălii. Consiliul Jedi ţinea constant sesiuni de strategie. Fusese necesar să îi plaseze cu grijă pe Jedi acolo unde era mai mare nevoie de ei. Sistemele şi planetele erau acum vulnerabile, iar multe dintre ele erau extrem de strategice. Separatiştii câştigau noi planete cu o combinaţie de constrângere şi forţă. Cancelarul Suprem Palpatine se angajase să ajute planetele loiale Republicii.

— Întotdeauna te duci în Sala Hărţilor când te tulbură ceva, spuse Obi-Wan în timp ce mergeau. Vrei să vorbim despre asta?

Anakin făcu un gest de nelinişte.

— La ce bun să vorbim?

— Poate fi foarte bine, spuse Obi-Wan cu blândeţe. Anakin, văd că ultimele luni te-au marcat. Eu sunt Maestrul tău. Sunt aici pentru a te ajuta cu tot ce pot.

Îl putea vedea pe Padawanul său doar din profil, dar gura lui Anakin se strânse.

— Am văzut lucruri pe care mi-aş fi dorit să nu le fi văzut. Nu credeam că pot muri atât de mulţi Jedi. Nu credeam că un Maestru Jedi, cândva mare, poate cădea atât de mult.

— Căderea Contelui Dooku ne-a tulburat pe toţi, recunoscu Obi-Wan. Acum avem un duşman mare şi puternic.

Gândurile lui se întoarseră la lupta sa cu Dooku. Nu mai întâlnise niciodată o asemenea putere în luptă. Niciodată nu se confruntase cu ceva care să-l copleşească complet. Nici măcar întâlnirea cu Lordul Sith care îl ucisese pe Qui-Gon nu fusese la fel. Era bine dacă Qui-Gon ar mai fi fost în viaţă, pentru a le oferi informaţii despre Dooku. Acum, Obi-Wan se gândea şi se întreba de ce nu vorbise Qui-Gon niciodată despre Maestrul său. Nu avea să afle niciodată asta.

Ar fi vrut să aibă mai mult timp pentru a vorbi cu Anakin, dar se opriră în faţa camerei de recepţie unde Yoda le ceruse să se reunească. Obi-Wan făcu un pas înainte pentru a accesa uşa, dar aceasta alunecă înainte să o poată face. Yoda era întotdeauna cu un pas înaintea lui.

Totuşi, Yoda avea o surpriză mai importantă. Stătea în mijlocul camerei cu Lorian Nod. Lorian era mai în vârstă, părul îi era acum complet argintiu. Nu mai era la fel de slab, dar corpul său încă părea puternic. Îmbrăcat într-o mantie din pânză de veda, arăta mai degrabă ca un om de afaceri de succes decât ca un soldat, dar era inconfundabil Lorian Nod.

— Ce caută aici? lătră Obi-Wan.

Rareori, dacă nu chiar niciodată, era nepoliticos. Dar în ultima vreme nu avusese

timp să-şi ascundă sentimentele. Anakin nu era singurul care dezvoltase nerăbdare.

— Pentru a-i ajuta pe Jedi, Lorian Nod a venit, spuse Yoda.

— Serios, spuse Obi-Wan, intrând. Te oferi să-ți înființezi propria ta forță de securitate, Nod?

Lorian îşi plecă uşor capul, ca şi cum s-ar fi aşteptat la gluma lui Obi-Wan şi ar fi acceptat-o ca pe un drept al său.

— Ştiam că voi întâlni scepticism dacă vin aici, spuse el. Tot ce pot spune este că recunosc că nu am operat în conformitate cu legile galactice în unele perioade din viața mea. Cu toate astea, acum, când lucrurile sunt atât de serioase, consider că trebuie să mă întorc la începuturile mele. Doresc să-i ajut pe Jedi.

— Şi cum crezi că poți face asta? întrebă Obi-Wan.

Yoda clipi spre Obi-Wan. Fu doar o clipire, dar îi spunea că tonul său nu era apreciat.

— Conducător al Junction 5, Lorian Nod este, spuse el.

Din nou, Obi-Wan fu surprins.

— Cum ai reuşit să faci asta? Ultima dată când te-am văzut, erai pe cale să ajungi la închisoare pentru o perioadă foarte lungă de timp.

— Am şi fost închis pentru o perioadă foarte lungă de timp, răspunse Lorian. Apoi am ieşit.

— Şi ai preluat puterea, spuse Obi-Wan, dezgustat.

— Obi-Wan.

Vocea lui Yoda avea o calitate pe care Obi-Wan o recunoscu, ceva la care se gândea ca la durotelul învelit în gheață.

Pedepsit ca un copil, Obi-Wan îi indică lui Lorian să continue.

— Am fost ales, spuse Lorian. Când am ieşit din închisoare, lucrurile nu se schimbaseră prea mult pe Junction 5. Pentru că Delaluna le permisese să creadă că posedă *Anihilatorul*, marea neîncredere dintre ei nu se diminuase. Populația trăia încă într-un climat de teamă. Am sugerat să fiu emisar pe Delaluna şi să deschid discuții între noi. Fiind cel care a provocat cele mai mari probleme, aş fi putut fi cel care să le oprească.

Obi-Wan îşi încrucişă brațele, aşteptând.

— Aş fi eşuat, spuse Lorian, dacă nu ar fi fost Samish Kash. El fusese ales recent conducător al Delalunei. Şi el credea că neîncrederea dintre două planete atât de apropiate era dăunătoare pentru ambele. El credea că un comerț deschis şi călătoriile între Junction 5 şi Delaluna ar fi fost în beneficiul tuturor. Aşa că ne-am aşezat la o masă şi am început să discutăm. Am ajuns la un acord şi a început comerțul. Frontierele s-au deschis. Am format un parteneriat cu sistemele Bezim şi Vicondor pentru a construi portul spațial Station 88. Ambele noastre lumi au prosperat şi au tot prosperat. Datorită succesului planului nostru, am fost ales lider al Junction 5 trei ani mai târziu. Am guvernat în timpul unei perioade paşnice. Cele două mici lumi ale noastre au fost trecute cu vederea de puterile din galaxie. În Senat, eram o voce mică printre multe altele. Dar acum totul s-a schimbat.

— Sistemele Junction 5 şi Delaluna, găsite au fost. Cruciale pentru succesul Separatiştilor, au devenit, spuse Yoda.

— Spațioportul Station 88, explică Lorian Nod. Suntem o poartă de acces către sistemele Inelului Mijociu.

Yoda ridică o mână şi apăru o hartă holografică. Junction 5 şi Delaluna erau

iluminate.

— Dacă Junction 5 şi Delaluna, sub controlul Separatist cad, Bezim şi Vicondor vor cădea, spuse el. Vor afecta o mare parte din sistemele Inelului Mijociu.

— Contele Dooku ştie asta foarte bine, spuse Lorian. El m-a contactat. Până acum a încercat să mă linguşească şi să mă mituiască pentru a mă face să înclin spre Separatişti, iar eu am mințit şi am spus că înclin în acea direcție. Oficial, Samish Kash şi cu mine nu ne-am aliat nici cu Separatiştii, nici cu Republica. Nu sunt sigur în ce direcție înclină Kash, dar ştiu că eu mi-am ținut ascunsă propria loialitate. Dacă Dooku ar şti că sunt loial Republicii, ar putea folosi forța împotriva lumii mele, lucru pe care doresc cu disperare să îl evit. Şi vreau să păstrez Spațioportul Station 88 ca bază strategică pentru Republică.

Obi-Wan aprobă din cap. Acum era interesat. Vedea cât de importante deveniseră micile lumi Junction 5 şi Delaluna.

— De ce nu vă declarați pur şi simplu loialitatea în Senat? întrebă Anakin. Ei ar trimite trupe să te protejeze.

— Împrăştiate, trupele de clone au devenit, spuse Yoda. Ultima noastră opțiune, asta ar fi. O cale mai bună, Lorian a sugerat.

— Poate că nu eşti conştient de asta, Obi-Wan, dar Dooku şi cu mine am fost prieteni în timpul antrenamentului la Templu, spuse Lorian. Ne-am certat, dar asta a fost cu mulți ani în urmă. Nu sunt sigur că Dooku are încredere în mine, dar are nevoie de mine. De asemenea, are sens pentru el că aş vrea să mă alătur Separatiştilor.

— Şi pentru mine are sens, spuse Obi-Wan. Tu de ce nu vrei?

— Pentru că am văzut că dacă faci ca ființele să se teamă sau să se înfurie, asta este cea mai bună cale de a pune mâna pe putere, spuse Lorian. Separatiştii au dreptate – Senatul a devenit un loc corupt în care nevoile sistemelor mai mici nu sunt luate în seamă. Au luat acest resentiment şi l-au folosit ca un paravan pentru propriile lor scopuri. Dar cine sunt principalii susținători ai lui Dooku? Acolo mă uit eu. Breslele de comerț, Federația Comerțului, Alianța Corporatistă, Clanul Bancar InterGalactic. Ce au toate astea în comun, în afară de bogăție şi dorința de mai multă putere? Această mişcare este o acoperire pentru lăcomie. Lorian clătină din cap. Nu mai sunt capabil să accesez Forța aşa cum o făceam înainte. Dar nu am nevoie de Forță pentru a-mi arăta că acest drum este unul spre întuneric.

Yoda îşi plecă capul în semn de acord. Obi-Wan fu şi el de acord. Doar că nu-i plăcea să audă asta de la Lorian Nod.

— Maestre Yoda, ai avut prima mea loialitate şi încă o ai, spuse Lorian. Am făcut în viața mea lucruri despre care ştiu că au fost greşite, dar sunt aici pentru a face bine. Sunt aici pentru a-i servi pe Jedi.

— Ce propui? întrebă Obi-Wan.

Nu era interesat de mărturisirile lui Lorian. Era interesat doar de ceea ce va face.

— Dooku a convocat o întâlnire, spuse Lorian. I-am indicat că Samish Kash înclină spre Republică. Crede că are nevoie de mine pentru a-l convinge sau a-l forța pe Samish să treacă în tabăra Separatistă. La întâlnire vor fi prezenți şi conducătorii din Bezim şi Vicondor. Dooku a propus ca întâlnirea să aibă loc la vila sa de pe Null.

— Am auzit de această lume, spuse Obi-Wan. Dooku îl are pe conducătorul ei în buzunar. A fost unul dintre primii care s-au alăturat Separatiştilor.

— Deşi a propus acest loc ca fiind neutru pentru a ne întâlni, este evident că ne aflăm pe teritoriul său, fu de acord Lorian. Am fost de acord să vin, la fel ca Samish

Kash şi conducătorii din Vicondor şi Bezim. Avem o alianță puternică între noi. Întotdeauna am acționat ca unul singur. Dooku speră că îl voi ajuta să-i convingă pe ceilalți să se alăture Separatiştilor.

— Şi ce propui? întrebă Obi-Wan.

— Nu propun nimic, în afară de faptul că voi participa la acea întâlnire în calitate de spion şi sper să aduc înapoi informații utile, spuse Lorian. Dacă Jedii îmi vor da o sarcină specifică, o voi îndeplini.

— Cerem ca în timp ce ne consultăm, tu să aştepți aici, spuse Yoda.

Accesă uşa unei camere interioare. Obi-Wan şi Anakin îl urmară.

— Nu am încredere în el, spuse Obi-Wan de îndată ce uşile se închiseră în urma lor.

— Nu încredere vă cer, spuse Yoda. Ajutorul îți cer. Indiferent de trecutul lui, să ne ajute Lorian Nod poate.

— Ar fi putut fi trimis aici de Dooku, spuse Obi-Wan. Ar putea fi un truc.

— Să fie, puțin probabil este, spuse Yoda.

— Qui-Gon mi-a spus că Dooku şi Lorian Nod au fost duşmani înverşunați, spuse Obi-Wan. De ce ar avea Dooku încredere în el acum?

— A spus că Dooku nu avea încredere în el, spuse Anakin. Dar are nevoie de el. Aliațele se bazează rareori pe încredere, ci doar pe nevoie.

Yoda aprobă din cap.

— Înțelept, Padawanul tău este. Cel mai bun pentru această misiune, cred că tu eşti. Dacă să refuzi trebuie, înțeleg de ce o vei face.

— Ce doreşti să facem?

— Spre Null, să călătoriți. Acest fir, să urmați trebuie. Dacă Lorian este sincer, voi să descoperiți. Căderea lui Dooku, de asta ar putea depinde.

Capitolul 21

Null era o lume de păduri şi munți. Nu avea oraşe mari, ci doar mici sate de munte, fiecare dintre ele atât de aprig individualist, încât încercările de alianțe eşuaseră întotdeauna. Exista un guvern la nivel planetar şi un sistem de legi, dar crimele tindeau să fie rezolvate între săteni, conform unei tradiții străvechi de răzbunare feroce şi rapidă, care nu lăsa martori.

Era o lume perfectă pentru refugiul ascuns al lui Dooku. Sătenii aveau un simț feroce al intimității şi îi țineau secrete intrările şi ieşirile.

În timp ce Obi-Wan conducea micul crucişător spre platforma de aterizare, făcu o buclă deliberată în jurul coordonatelor vilei lui Dooku. Dooku preluase locuința de pe faleză a unui monarh care domnise cu sute de ani înainte. Inițial fusese construită din piatră, dar Dooku o învelise în durotel, care era exact de culoarea cenuşie a stâncilor muntoase. Durotelul fusese tratat astfel încât să nu strălucească. Părea să absoarbă lumina în loc să o reflecte. Dacă Obi-Wan nu ar fi căutat vila, ar fi ratat-o.

Obi-Wan ghidă crucişătorul spre platforma de aterizare. Rămaseră acolo, simțindu-se un pic ciudat în hainele lor. Erau îmbrăcați ca nişte vânători, cu pelerine groase şi scurte, făcute din piei de animale. Vânătoarea era singura activitate turistică care susținea Null. Munții erau plini de animale sălbatice apreciate pentru pieile lor, în special de vicleanul *laroon*. Porniră, simțind vântul rece pe față, ca o palmă.

— Suntem programați să ne întâlnim cu Nod în Pădurea Spade, îi spuse Obi-Wan lui Anakin în timp ce plătea o taxă unui droid însoțitor pentru a păstra crucişătorul pe platformă. Ar trebui să evităm să fim văzuți cu el, chiar dacă suntem deghizați. Avem timp să ne cazăm la hanul din sat.

Anakin aprobă din cap în timp ce-şi lua rucsacul pe umăr.

— Numai să nu mă faci să trag în ceva, spuse el.

Obi-Wan zâmbi. Mica glumă îi aminti de zilele în care totul era uşor între ei.

Se aflau sub linia copacilor, aşa că drumul trecea printr-o pădure grea. Munții se înălțau în jurul lor, înjunghiind aerul rarefiat cu vârfurile lor înzăpezite şi zimțate. Platforma de aterizare fusese construită în cel mai mare munte, care se înălța în nori. Sub acest munte se ghemuia satul. Copacii groşi se răreau pe măsură ce coborau de pe munte şi apăreau acoperişurile satului. Clădirile erau făcute din piatră şi lemn şi aveau doar câteva etaje. Străzile înguste se înfăşurau prin grupul de clădiri. Sătenii păreau să se bazeze pe un animal nativ robust, *bellock*, pentru transport. Obi-Wan nu văzu decât câteva speedere parcate în curți.

Apoi trecură de un colț şi văzură un grup de speedere strălucitoare în fața unei clădiri înalte din piatră, şi ştiură că găsiseră hanul. Obi-Wan şi Anakin intrară, păstrându-şi glugile pe cap. Holul interior era presărat cu zone de şedere din materiale pluşate. Un şemineu de douăzeci de metri înălțime ținea un foc uriaş care alunga răcoarea umedă. Diverse ființe stăteau în jurul focului, unele consultând datapaduri, altele bând ceai. După cum arătau hainele lor, Obi-Wan ghici că erau străini, cel mai probabil ajutoare ale conducătorilor celor patru planete. Într-un colț întunecat stătea un vânător, acoperit cu piei, cu o gamă impresionantă de arme la picioare. Ochii lui

plictisiți păreau să privească cu dispreț ființele elegante şi sofisticate.

— Are destule arme cât să doboare o navă capitală, ca să nu mai vorbim de *laroon*, remarcă Anakin cu voce joasă.

Privirea lui Obi-Wan călători în susul şemineului. Peretele era format din pietre zimțate de pe munte, îmbinate în modele complicate. Nu putea să vadă nicio urmă de mortar sau de tâmplărie, dar fiecare piatră era aşezată una lângă alta în ceea ce trebuie să fi fost un echilibru perfect.

Hangiul zâmbi când îi salută pe Obi-Wan şi Anakin. Era evident că era un nativ Null. Era un umanoid înalt, cu uşurință cu un metru mai înalt decât Obi-Wan şi Anakin. Bărbații purtau bărbi grele, pe care le împleteau, şi atât bărbații cât şi femeile erau îmbrăcați în piei de animale şi cizme până la coapse.

— Văd că admirați zidăria de piatră a hanului, spuse el. Este o artă autohtonă. O singură tragere de piatra cheie şi întregul zid se prăbuşeşte.

— Şi care este piatra cheie? întrebă Obi-Wan.

— Ah, acesta este secretul creatorului, spuse hangiul. Le observă hainele de călătorie şi sacii. Întotdeauna ne bucurăm să-i primim pe vânători la han, spuse el. După cum vedeți, avem oaspeți importanți, oaspeți foarte importanți. Dar nu neglijăm comerțul nostru obişnuit.

Împinse registrul de date spre Obi-Wan.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Obi-Wan, aplecându-se înainte pentru a semna registrul. Nu mi-am dat seama că Null se află acum în circuitul turistic.

Hangiul se aplecă mai aproape.

— O întâlnire la nivel foarte înalt, cred. Nu ştiu despre ce e vorba. Dar mă aştept la mai multe astfel de întâlniri în viitor. Aşa că rezervați din timp sau veți avea ghinion!

— Vom avea grijă să o facem.

Obi-Wan împinse registrul înapoi împreună cu creditele pentru a plăti o cameră.

O femeie tânără stătea pe un scaun mic, rezemat de perete. Nu o observase până atunci şi nici nu ar fi observat-o dacă nu l-ar fi zguduit o licărire de recunoaştere. Nu o putea localiza, dar avea senzația că o cunoaşte. Era zveltă, îmbrăcată într-o tunică verde închis, de culoarea frunzelor de afară. O eşarfă asortată îi acoperea părul. Întâlnise mii de ființe pe tot cuprinsul galaxiei şi, deşi memoria lui era excelentă, era greu să-şi amintească pe toată lumea. Sau poate că ea doar îi amintea de cineva…

Se întoarse.

— Anakin, o recunoşti pe femeia în verde, care stă la perete?

— Ce femeie? întrebă Anakin.

Văzu o licărire de verde, iar uşa hanului se închise. Obi-Wan arhivă femeia în minte pentru a o cerceta mai târziu. Nu-i plăcea când ceva îl sâcâia.

Vânătorul îşi încălzi mâinile la foc, îşi luă armele şi se îndreptă zgomotos spre uşă. Muncitorii nativi de pe Null îşi dădeau ochii peste cap după ce trecea, considerându-l în mod clar un amator prea înarmat.

— Haide, spuse Obi-Wan. Hai să ne găsim camera. E aproape timpul să ne întâlnim cu Lorian.

Mai întâi îşi depozitară echipamentul în camera lor, una mică, ascunsă sub streaşina acoperişului. Era evident că nu se numărau printre acei *oaspeți importanți* de care vorbise hangiul.

Apoi ieşiră pe strada satului şi se îndreptară spre cărarea care ducea în pădure. Obi-Wan apelă coordonatele prestabilite pe datapadul său. Aveau să se întâlnească nu

departe de sat, într-o poiană din pădure despre care Lorian stabilise deja că era izolată, dar nu greu de găsit. Când ajunseră la marginea satului, văzură un sătean alergând pe poteca de munte. Trosnetul paşilor săi panicați se auzea clar.

— Dați alarma! strigă el. A avut loc o crimă! Samish Kash a fost asasinat!

Capitolul 22

Trei sunete de claxon răsunară în timp ce Obi-Wan şi Anakin o luară la fugă pe potecă. Îl găsiră pe Samish Kash zăcând la câțiva metri de poteca principală.

Sătenii se înghesuiau în jurul lui, apoi sosi un speeder. Samish Kash fu încărcat în el. Obi-Wan văzu rana provocată de blaster lângă inima lui.

Era un tânăr cu părul negru şi creț, îmbrăcat într-o tunică simplă. Din câte îşi dădea seama Obi-Wan, era neînarmat.

Lorian Nod stătea deoparte, cu fața plină de tristețe. Îi recunoscu pe Jedi cu o privire, apoi sări la bordul speederului în care se afla trupul lui Kash.

Obi-Wan o văzu pe tânăra femeie în verde întorcându-se. Îi tremurau umerii. Vânătorul cu arsenalul impresionant îi puse o mână sub cot.

— Un ajutor al lui Samish Kash, şopti unul dintre săteni. Ea i-a găsit cadavrul.

Atunci va trebui neapărat să vorbim cu ea, gândi Obi-Wan.

Îi privi pe tânără şi pe vânător. Apoi mintea lui făcea *clic*. Se certau într-un mod care îi spunea că nu-i erau străini. Obi-Wan începu să se apropie, sperând să audă. Dar ei continuau să se îndepărteze de cercul de săteni, femeia încercând să se îndepărteze de vânător în timp ce vorbea cu el.

Când făcu o mişcare bruscă pentru a se întoarce, gluga ei căzu şi văzu că avea părul blond, împletit strâns şi încolăcit în jurul capului. Apoi surprinse o strălucire de ochi albaştri mari. Vânătorul îi vorbi pe un ton urgent la ureche.

— Sunt Floria şi Dane, spuse Obi-Wan.

Anakin se uită unde îi indicase Obi-Wan.

— Fratele şi sora vânători de recompense pe care i-am întâlnit pe Ragoon-6? Cum poți fi sigur? A fost cu atât de mult timp în urmă.

— Priveşte cu atenție.

Anakin îi studie.

— Ai dreptate. Ce caută vânătorii de recompense aici?

— Este exact ceea ce aş vrea să aflu şi eu.

Cei doi Jedi se mişcară rapid prin mulțime. Floria şi Dane se îndepărtaseră acum bine de agitație.

— Dacă ai fi făcut ceea ce trebuia să faci…, spunea Dane.

— Deci vrei să spui că e vina mea? Vocea Floriei era înăbuşită de furie şi de lacrimi. Întotdeauna…

— Niciodată…

Dane se opri din vorbit când se apropiară Obi-Wan şi Anakin.

— Trebuie să mărturisesc că nu mă aşteptam să vă mai văd vreodată, spuse Obi-Wan.

Floria şi Dane se uitară lung la ei.

— Găuri negre şi nove, sunt Jedii, spuse Dane. Acum Obi-Wan putea să-i vadă ochii albaştri, atât de asemănători cu cei ai Floriei. Ce faceți voi doi aici?

— Este exact ceea ce vreau să ştiu despre voi doi, zise Obi-Wan, ducându-i mai departe de ceilalți şi printre copaci. Pe cine vânați? Sunteți implicați în moartea lui

Samish Kash?

— Nu! exclamă Dane. Suntem gărzile lui de corp!

— Evident, faceți o treabă excelentă, spuse Anakin.

Floria izbucni în lacrimi.

— Vânătoarea de recompense devenea prea periculoasă, zise Dane, întinzându-i surorii sale o cârpă pentru a-şi şterge lacrimile. Eram atât de mulți, încât se pierdea orice onoare. Unii foloseau tehnici cu adevărat necruțătoare.

— Am văzut câteva, fu de acord Obi-Wan.

— Aşa că am decis să devenim gărzi de corp. E mai simplu. Samish Kash ne-a angajat acum câteva luni, pentru protecție. Nu voia gorilele obişnuite sau droizi de pază. Nu a vrut să ştie nimeni. Aşa că Floria s-a dat drept ajutor, iar eu am folosit doar deghizări. Apoi a fost convocată această întâlnire. Samish ne-a spus să fim foarte atenți. El este liantul care ține unită alianța Spațioportului Station 88. Fără el, s-ar fi destrămat. El este cel în care are încredere toată lumea. Aşa că s-a gândit că, dacă un grup ar vrea să preia portul spațial, ar veni mai întâi la el. Dane părea tulburat. Apoi, în loc să rămână în raza mea vizuală sau a Floriei, aşa cum a promis, a dispărut. L-am urmărit şi...

— L-ai găsit mort?

— Zăcea acolo, spuse Dane. Împuşcat în inimă.

— Şi nu ai văzut nimic?

— Ce mai contează? îi întrebă Floria. Îşi şterse lacrimile şi fața îi era palidă. E mort.

Dane clătină din cap.

— Am ajuns prea târziu. Se uită prin copaci. Ar fi trebuit să...

Dane se opri brusc şi privi atent în copaci. Plecă fără un alt cuvânt. Alergă spre swoopul său care plutea în apropiere în modul suspendat. Sări la bord şi decolă.

— Haide, Anakin, zise Obi-Wan, țâşnind înainte. Va trebui să-l urmărim pe jos.

Copacii erau denşi aici, iar Obi-Wan putea vedea în față că Dane avea probleme în a se orienta printre trunchiuri. Trebuia să încetinească încontinuu viteza. Era evident că urmărea pe cineva din fața lui, care apărea şi dispărea printre copaci.

Îl ajunseră din urmă pe Dane, grăbindu-se prin spațiile dintre copaci. Când ajunseră la câțiva metri distanță, Anakin sări în sus pentru a se agăța de o creangă de copac. Folosindu-se de impuls, se balansă în față şi căzu perfect pe spatele swoopului lui Dane. Swoopul se scufundă şi se îndreptă spre un trunchi masiv de copac.

Dane scoase un țipăt pătrunzător. Calm, Anakin se aşeză în spatele swoopului şi se aplecă în față pentru a apuca comenzile. Se îndepărtă de trunchiul de copac, făcu un cerc şi se întoarse la Obi-Wan.

— O să scape! strigă Dane.

— Cine? întrebă Obi-Wan.

— Nu ştiu! Nu ştiu! Dar cred că l-a ucis pe Kash! strigă Dane fără suflu. Nu ştiu de unde îl cunosc, dar îl cunosc. E un vânător de recompense.

— Te superi dacă preluăm noi? îl întrebă Obi-Wan pe Dane.

Acesta sări de pe swoop.

— Vă rog. Dar aveți grijă cu swoopul meu! strigă după ei în timp ce Anakin făcea motoarele să urle la maxim.

Dintr-o dată, Obi-Wan îşi dori să fi condus el.

Suspectul se uită o dată înapoi şi văzu că încă îl urmăreau. Alese o rută dificilă

printre copaci. Spațiile înguste erau greu de străbătut, mai ales la viteze mari. Anakin se învârti în picaj, întorcându-se în permanență pentru a veni spre deschideri din cel mai bun unghi, fără să slăbească viteza. Se izbiră de frunze şi crengi. Câştigau teren, dar Obi-Wan era sigur că-şi va pierde un braț sau o ureche în acest proces.

— Crezi că ai putea să încetineşti? strigă Obi-Wan peste sunetul crengilor care crăpau şi al motoarelor care urlau.

— Şi să pierd toată distracția? întrebă Anakin, executând un viraj rapid la stânga, răsturnând swoopul, apoi răsturnându-l din nou.

Obi-Wan încercă să-şi regăsească respirația.

Pământul se ridica brusc. Suspectul mărea viteza. Trecu printre doi copaci, pierdu controlul, iar swoopul se răsturnă şi zgârie partea laterală a următorului copac, începând să se învârtă sălbatic. Asasinul sări cu o clipă înainte ca swoopul să se izbească de un copac mare. Căzu pe pământ şi fugi.

— L-am prins acum, spuse Anakin, ambalând motorul.

Obi-Wan surprinse o ceață de pete mari şi brune care pătau trunchiurile copacilor, în timp ce se apropiau cu viteză. *Un mucegai ciudat?* se întrebă el. Petele aveau fire de păr care se mişcau în aer ca nişte picioare. Chiar erau picioare, îşi dădu el seama. Păianjeni. Cam de mărimea unui mic animal rozător. Obi-Wan citise despre ei în notele de informare din timpul călătoriei spre Null. Nu erau otrăvitori, dar trebuiau să aibe grijă.

— Anakin, ai grijă!

În față, lumina soarelui abia prinsese firele mătăsoase ale pânzei uriaşe care se întindeau între copaci. Swoopul o lovi în plin, dar pânza nu se rupse. Specia de păianjen *reclumi* avea o pânză atât de puternică încât putea opri un vehicul în mişcare.

Şi chiar reuşise.

Capitolul 23

Swoopul zbură înapoi ca un bumerang, se izbi de trunchiul copacului din spatele lor, apoi zbură din nou înainte, prins în pânza lipicioasă. Vârtejurile pline de fire se agățau de pielea şi de părul lui Obi-Wan şi i se prindeau de gură. Când încercă să tragă pânza de pe el, aceasta i se lipi de degete.

— Aarrgh!

Anakin scoase un strigăt sugrumat în timp ce încerca să îşi ia pânza de pe față.

Obi-Wan reuşi să-şi desprindă sabia şi să o activeze. Tăie o fâşie din pânză, creând o gaură şi căzând pe solul pădurii. Anakin ateriză lângă el. Vârtejuri de pânză încă se mai lipiseau de pielea lor şi încercară să le dea jos, dar aceasta se lipiseră puternic de ei. Pânza atârna deasupra lor, în timp ce un păianjen cu picioarele lungi de peste un metru se furişa pe un trunchi de copac pentru a vedea ce prinsese.

Între timp, asasinul dispăruse. Trebuiau să îi dea de urmă. Alergară repede printre copaci, şerpuind prin pădure. Asasinul se întorsese înapoi. După ce îl urmăriră cale de un kilometru, Obi-Wan bănui că se îndrepta înapoi spre sat.

Ieşiră pe o altă potecă ce vira brusc în jos. Printre copaci se puteau vedea din când în când acoperişurile satului. Poteca se termina la marginea satului, lângă nişte anexe. O clădire mare de piatră avea o parcare laterală pentru speedere.

— Anakin, opreşte-te. Uite-l.

Asasinul se mişca din umbră în umbră pe stradă. Puteau vedea acum că era un bărbat uman, îmbrăcat în haine întunecate şi purtând o cască care îi umbrea fața.

Apoi, Lorian Nod apăru de pe cărarea din spate a muntelui.

Mergea repede şi nu îi observă pe Jedi.

— Se întâlneşte cu Lorian, spuse Anakin.

Dintr-o dată, strada se animă de săteni. Se năpustiră în față, strigând în limba lor maternă şi fluturând blastere şi armele autohtone, nişte lame ascuțite prinse în vârful unei bâte groase de lemn. Asasinul se topi înapoi în umbră. Sătenii se repeziră pe stradă. Lorian se pierdu în mijlocul lor. Dintr-o dată, Obi-Wan văzură că Floria şi Dane erau înghesuiți în fața mulțimii. Mâinile le erau legate cu cătuşe laser în fața lor.

Dane îl zări pe Obi-Wan.

— Ei cred că noi l-am ucis pe Samish! strigă el. Ajutați-ne!

Floria şi Dane fură purtați împreună cu mulțimea. Sătenii năvăliră în clădirea de piatră ca o bestie uriaşă în mişcare. Strada deveni brusc goală, iar Lorian dispăruse.

— Ar trebui să încercăm să-l găsim? întrebă Anakin.

Obi-Wan suspină.

— Nu pleacă nicăieri. Şi ar fi bine să vedem ce se întâmplă cu Floria şi Dane.

Intrară în clădire. Era o închisoare, dar securitatea nu era sofisticată. Celula era o cameră mică într-un colț, cu o uşă din duroțel şi o încuietoare cu coduri de securitate de bază. Nu existau gardieni oficiali, nu existau ecrane de date, nu existau dovezi de păstrare a înregistrărilor sau dispozitive de comunicare. Evident, era folosită ca celulă de detenție până când sătenii decideau asupra propriei lor justiții.

Localnicii stăteau în jurul unei mese masive din lemn, bând ceai şi grog, şi

certându-se. Obi-Wan făcu un pas înainte.

— Am dori să ne vedem prietenii.

— Sunt prizonierii noştri.

Asta fu rostit de cel mai mare sătean care stătea în capul mesei.

Obi-Wan săpă în sacul de lângă el şi aruncă pe masă pielea unui *laroon*. Îşi aduseseră cu ei piei şi blănuri pentru a-şi acoperi identitățile.

— Am dori să ne vedem prietenii, repetă el.

Blana de *laroon* fu inspectată cu degete cunoscătoare. Apoi săteanul aprobă din cap. Se ridică încet, se îndreptă spre încuietoare şi tastă codul de securitate. Uşa alunecă şi se deschise. Dane se plimba prin celulă. Floria stătea liniştită pe singurul scaun pus la dispoziție. Uşa alunecă şi se închise în spatele Jedilor.

— Mulțumesc stelelor că sunteți aici. O să ne omoare, spuse Dane.

— Nu fi atât de dramatic, spuse Floria. Nu ştii asta.

— Lasă-mă să mă gândesc. Tocmai au dezbătut dacă să folosească blasterele sau să o facă încet, coborându-ne într-un bârlog de *laroon*. Care e concluzia ta? întrebă Dane cu înverşunare.

— Nu pot să ne ucidă pur şi simplu fără un proces, spuse Floria.

Obi-Wan observă că îşi recăpătase culoarea în obraji. Floria fusese o fată drăguță. Acum era o femeie frumoasă.

— Bineînțeles că pot! Suntem pe Null! Aici nu se deranjează cu procese! strigă Dane.

— Floria, Dane, dacă ați putea înceta să vă certați pentru o clipă, zise Obi-Wan, ridicând o mână. Au dovezi împotriva voastră?

— Eu am găsit cadavrul, iar Dane a venit imediat după aceea, spuse Floria.

— Cu alte cuvinte, nu au nevoie de dovezi, spuse Dane. Suntem străini. Am fost în apropiere. Asta e tot ce trebuie să ştie.

Se prăbuşi de peretele celulei goale şi alunecă până când se aşeză pe podea.

— Vă vom proteja de săteni, spuse Obi-Wan. Dar trebuie să ne ajutați.

— Ați fost gărzile de corp ale lui Kash, spuse Anakin. Trebuie să aveți câțiva suspecți probabili. Cine l-ar fi angajat pe acel asasin?

Floria clătină din cap, iar Dane ridică din umeri.

— Nimeni şi toată lumea, spuse Dane. Nu avea niciun duşman anume. A adus prosperitate şi pace poporului său. Dar chestia asta cu Separatiştii, schimbă totul. Ar fi putut fi Dooku însuşi. Ar fi putut fi unul dintre ceilalți membri ai alianței, Telamarch sau Uziel, dacă ar fi vrut să controleze alianța.

— Nu l-ai menționat pe Lorian Nod, spuse Anakin.

— Şi el, cred. Dane părea posomorât. Nu am încredere în nimeni.

— Nu şi Lorian Nod, interveni Floria. Au început alianța împreună.

Obi-Wan se ghemui lângă Dane.

— Dane, ai spus că asasinul îți părea cunoscut. Trebuie să-ți aminteşti unde l-ai întâlnit.

Dane îşi îngropă capul în mâini.

— Floria şi cu mine am fost peste tot prin galaxie. Am întâlnit atâtea ființe. El este unul dintr-un şir de ființe îngrozitoare. Chiar trebuie să mă retrag. Îşi ridică privirea. Hei, apropo, cum e cu swoopul meu? Este în siguranță?

Obi-Wan şi Anakin schimbară o privire.

— Ei bine, cu siguranță nu pleacă nicăieri, spuse Anakin.

— Am dat peste un reclumi, spuse Obi-Wan.

— Web[2]! strigă Dane.

— Da, una mare...

— Nu, Web! Ăsta e numele lui! Al asasinului, spuse Dane. L-am întâlnit acum doi ani. Robior Web. Dădusem o audiție pentru aceeaşi slujbă, dar nu a fost angajat. Chestia cu el era că a început ca ofițer de securitate, dar forța de securitate a fost desființată pe planeta lui, aşa că s-a trezit fără slujbă. Are reputația de a accepta slujbe importante, asasinate, lucruri de genul ăsta. A fost *Gardian* pe Junction 5.

— Iată legătura cu Lorian Nod, spuse Obi-Wan, ridicându-se încet.

[2] Web – pânză.

Capitolul 24

Promițând să se întoarcă, Obi-Wan şi Anakin ieşiră în fugă din închisoare şi intrară în han. Îl găsiră pe Lorian într-o zonă retrasă a holului, în plină conferință cu conducătorii lui Bezim şi Vicondor. Obi-Wan şi Anakin zăboviră nevăzuți, putând capta o parte din conversația lor.

— Ce se întâmplă? întrebă Yura Telamarch, cu o voce plină de suferință. Conducătorul Bezimului era un umanoid înalt, cu un cap bombat şi un comportament grav. Credeți că în spatele uciderii lui Kash se află Contele Dooku?

— Nu ştiu, Yura, spuse Lorian. Au arestat gărzile de corp ale lui Samish. Ar putea fi un complot intern al Delalunei.

— Nu suntem în siguranță aici, zise Glimmer Uziel, conducătorul din Vicondor.

Avea o voce muzicală şi o piele aurie palidă. Patru tentacule minuscule fluturau delicat în aer, ca nişte frunze.

— Şi dacă e o capcană? Sunt unii dintre ajutoarele mele care spun că Dooku nu va apărea. Ne-a ademenit aici pentru a ne ucide pe toți şi a lua stația spațială cu forța.

— Fără Samish, alianța noastră este mai slabă, spuse Yura. Fără îndoială că presiunea va creşte. Ce părere ai, Lorian?

— Cred că deocamdată trebuie să avem încredere în Dooku, răspunse Lorian. Se ridică în picioare. Vă sugerez să vă odihniți. Întâlnirea este programată să aibă loc peste o oră.

Cu reticență, Yura şi Glimmer se ridicară şi se îndreptară spre scări. De îndată ce conducătorii dispărură din vedere, Obi-Wan şi Anakin merseră la Lorian.

— *Să avem încredere în Dooku?* întrebă Obi-Wan sardonic. Bun sfat, Lorian.

— Ce v-ați fi aşteptat să spun? întrebă Lorian. Dooku nu trebuie să bănuiască faptul că sunt împotriva lui.

— Eşti împotriva lui? întrebă Obi-Wan. Lucrurile s-au schimbat acum că Samish Kash este mort. Dacă cineva a vrut să creeze o breşă în alianță, a reuşit.

— Mă acuzi că l-am ucis pe Samish? A fost prietenul meu.

— Aşa spui tu. Ai auzit vreodată de Robior Web? întrebă Obi-Wan.

Lorian se încruntă.

— Numele îmi este familiar, dar…

— A fost *Gardian*.

— Nu mă pot aştepta să-mi amintesc fiecare *Gardian*.

— Acum lucrează ca asasin.

Lui Lorian îi trebuiră câteva momente pentru a răspunde.

— Este pe Null?

— Da. Dane l-a recunoscut.

Lorian aprobă încet din cap.

— Crezi că acest Web l-a ucis pe Kash şi că eu l-am angajat să o facă.

Obi-Wan nu spuse nimic.

— Nu am făcut-o, spuse Lorian. Şi dacă te gândeşti puțin, vei vedea că, dacă cineva ar vrea să distrugă alianța, modalitatea de a o face ar fi să ucidă un membru şi

să pună crima pe seama altuia. Nu este întâmplător faptul că asasinul este un fost *Gardian*. Fireşte că m-ați suspecta pe mine.

— Normal, spuse Obi-Wan.

— Şi exact asta ar vrea Dooku să facă Yura şi Glimmer, continuă Lorian. Aşa lucrează el. Aşteaptă. Priveşte. Îi place să submineze loialitățile. Îi place să rupă legăturile. Îi place să încurajeze trădarea.

Toate acestea erau adevărate, dar asta nu însemna că Lorian nu era vinovat. Doar că era inteligent.

— Aici se întâmplă mai mult decât poate simți Forța, spuse Lorian. Şi mai mult decât poate descifra logica ta. Există sentimente aici, Obi-Wan. Şi printre aceste sentimente sunt şi ale mele pentru Samish. Nu eu am făcut-o.

— Avem doar cuvântul tău, împreună cu orice altceva, spuse Obi-Wan. Asta e problema.

— Atunci, există o singură soluție la problemă, spuse Lorian. Trebuie să aveți încredere în mine.

— Poți să-mi dai vreun motiv să fac asta? întrebă Obi-Wan.

Lorian ezită.

— Nu. Nu pot să-mi dovedesc onestitatea.

— Atunci vom continua să te suspectăm, spuse Anakin.

— Venim din acelaşi loc, spuse Lorian, privindu-i pe amândoi. Am fost crescut în Templu. M-am îndepărtat de învățăturile sale pentru o vreme. De ce? Mi-a fost teamă. Eram tânăr şi singur şi am făcut un pas înainte, singurul pas pe care simțeam că pot să-l fac. Apoi am făcut altul, şi încă unul, şi am ajuns într-o viață pe care nu o recunoşteam.

— Astea sunt scuze, spuse Obi-Wan. Spune-le asta oamenilor de pe Junction 5. Spune-i asta lui Cilia Dil.

— Am făcut rău poporului meu, recunoscu Lorian. Şi trebuie să spun că Cilia nu este unul dintre susținătorii mei. Ea nu poate uita ceea ce am fost. Ştiu că tot ce am sunt scuze. Când trăieşti o viață plină de rele, ce altceva ai decât scuze şi reproşuri? Apoi făcu o pauză. Crezi în răscumpărarea greşelilor, Obi-Wan?

Întrebarea îi fusese adresată lui Obi-Wan, dar Anakin fu cel care răspunse.

— Eu cred.

— Şi eu cred, tinere Skywalker, spuse Lorian. Este ceea ce mă face să continui. La sfârşitul vieții mele, voi face bine. Asta e tot ce pot să-ți spun deocamdată.

— Îl crezi? întrebă Anakin în timp ce ieşeau din han.

— Cred că vorbeşte bine, spuse Obi-Wan. Şi nu ştiu ce să cred. Nu încă.

Oare Qui-Gon ar fi ştiut? Întotdeauna părea să ştie în cine să aibă încredere.

— Eşti prea dur cu ființele uneori, spuse Anakin. Se fac greşeli. Se întâmplă diverse lucruri. Asta înseamnă că se pot întâmpla şi schimbări.

— Sensul vieții este schimbarea, spuse Obi-Wan, surprins de caracterizarea pe care o făcea Anakin despre el.

Acuzația îl înțepase. Nu credea că era dur cu alte ființe. Poate că asta fusese adevărat cândva, dar învățase de la Qui-Gon.

— Nu am spus că nu-l cred pe Lorian. Dar nu pot ignora restul vieții lui doar pentru că îmi spune că ar trebui. Dacă e în cârdăşie cu Dooku, ar trebui să aflăm ce plănuiesc. Şi dacă nu este în legătură cu Dooku, tot ar trebui să aflăm.

— Deci, care este următorul pas? întrebă Anakin.

— Ai vreo sugestie? întrebă Obi-Wan.

— Am o întrebare, spuse Anakin. Dacă Robior Web a fost angajat să îl ucidă pe Samish Kash, şi-a îndeplinit obiectivul. De ce se află încă pe Null? Asasinii rareori rămân după ce termină o misiune.

— Trebuia să se întâlnească cu Lorian şi să îi dea raportul, spuse Obi-Wan.

— Ar putea fi adevărat, spuse Anakin, dar de obicei asta se face prin comunicator sau datapad. De obicei, unui asasin şi angajatorului său nu le place să fie văzuți împreună.

— Deci, dacă este încă pe Null, ar putea avea o altă misiune de îndeplinit înainte de întâlnire, spuse Obi-Wan. Poate că ar trebui să-l găsim.

— Sigur, spuse Anakin. Dar cum? E un munte mare.

— Exact, spuse Obi-Wan. În locul lui Web, aş vrea un vehicul. Al lui a fost distrus. Ar trebui să o facă fără să atragă atenția, aşa că asta exclude furtul unuia de la un sătean sau de la un ajutor. Dar ştie unde este un altul…

Anakin zâmbi şi îi termină fraza.

— …care atârnă prin preajmă.

Când ajunseră la locul în care speederul lui Dane atârna în pânza de păianjen, Robior Web era în copac, încercând să taie pânza cu vibrolama lui. Era clar că încerca de ceva vreme să elibereze swoopul. Mâinile şi tunica îi erau acoperite de pânza lipicioasă. Reuşise să elibereze partea din spate a swoopului, iar acesta atârna suspendat de ghidon, care era acoperit de pânza lipicioasă. Mai jos, pe pământ, un păianjen *reclumi* mort zăcea în bucăți, victimă a aceleiaşi vibrolame, fără îndoială atunci când încercase să-şi apere pânza.

Robior Web consultă un ceas, apoi atacă pânza cu şi mai multă înverşunare. Nu reuşi decât să înfăşoare o bucată mare de pânză în jurul brațului său. Nu-i puteau auzi înjurăturile, dar îi puteau vedea frustrarea.

— Timpul se scurge, murmură Obi-Wan. Bănuiesc că are o întâlnire.

Cu o ultimă împingere sălbatică, Robior Web reuşi să desprindă o pânză, dar aceasta flutură, apoi se lovi din nou de swoop. Acum era mai încolăcit ca niciodată. Cu un strigăt sugrumat, asasinul sări din copac şi căzu la pământ, începând să alerge.

Obi-Wan şi Anakin îl urmară. Trebuiau să rămână mult în urmă, dar era uşor să-i urmărească progresul prin pădure. Se îndrepta în jurul muntelui, dar urca în mod constant.

— Cred că se îndreaptă spre platforma de aterizare, spuse Obi-Wan.

— Vom veni spre el de sus.

După o urcare grea, îşi dădură seama că Obi-Wan avea dreptate. Robior Web escaladă un vârf şi dispăru dincolo. Obi-Wan şi Anakin aşteptară o clipă, apoi urcară în spatele lui şi traseră cu ochiul peste margine. Web cobora spre platforma de aterizare de dedesubt. Dintr-o dată, soarele fu blocat deasupra capului său. Se uitară în sus. Un transportor mare plutea în aer. Robior Web îşi acceleră pasul şi aproape că alunecă până la platforma de aterizare pustie.

În spatele marelui transportor, coborî din cer o navă interstelară elegantă, cu pânze, ca niciuna alta din galaxie.

— A sosit Dooku, spuse Obi-Wan.

Velierul solar ateriză. Rampa alunecă în jos şi apăru silueta înaltă şi elegantă a Contelui Dooku. Obi-Wan îl simți pe Anakin încordat. Inconştient, atinsese mâna metalică care o înlocuise pe cea pe care i-o secționase Dooku.

— Deci Dooku l-a angajat pe asasin, murmură Obi-Wan când Robior Web se opri în fața lui Dooku şi se înclină. Cu sau fără Lorian, nu ştim.

Distrat, nu-şi dăduse seama că Anakin se ridica până când Padawanul său nu se ridicase aproape complet în picioare.

— Anakin, ce faci? Stai jos!

— Să-l prindem acum, spuse Anakin.

— La pământ! insistă Obi-Wan.

Spre uşurarea lui, Anakin se ghemui din nou. Se întoarse cu fața la el, cu ochii plini de foc şi intenție.

— Avem şansa de a-i pune capăt aici, spuse Anakin. Să-l ucidem. Îl putem învinge împreună. Nu vom face aceleaşi greşeli de data asta.

— Cum ar fi să fim nesăbuiți şi să ne grăbim la el fără un plan? întrebă Obi-Wan în mod special. Asta te-a costat mâna data trecută şi o faci din nou, Padawan.

— Ce mai aşteptăm? întrebă Anakin. L-am ratat pe Raxus Prime, dar nu o vom face aici. Dacă îl ucidem, ucidem mişcarea Separatistă. Ce înseamnă o viață împotriva a mii? Poate milioane?

— Anakin...

— Ne-a ucis frații şi surorile pe Geonosis, spuse Anakin cu amărăciune. Ai uitat cum au murit?

— Îmi amintesc în fiecare clipă, spuse Obi-Wan. Dar nu este momentul potrivit. Nu aceasta este calea.

— Nu ştii ce pot face eu, spuse Anakin, iar în vocea lui era un ton amenințător. Conexiunea mea cu Forța este mai puternică decât a ta. Îți spun că pot s-o fac! Indiferent de ce spui tu.

Obi-Wan fu şocat.

— Încă eşti ucenicul meu, spuse el brusc. Eu sunt Maestrul. Trebuie să te supui.

Gura lui Anakin era dură.

— Anakin, trebuie să ai încredere în mine, spuse Obi-Wan cu tărie. Va mai fi o altă dată când îl vei înfrunta pe Dooku. Acesta nu este momentul potrivit.

Anakin se uită la el. Privirea încruntată dispăruse. Acum era limpede şi rece. Obi-Wan aproape că putu citi dispreț în ea. Dar când îi veni gândul, privirea dispăruse.

Oare chiar o văzuse?

— Uită-te jos, spuse Obi-Wan. Ce crezi că este în acel transportor? Super droizi de luptă. Am fi morți înainte să facem un pas pe platforma aia. Tocmai sunt descărcați.

Anakin se uită în jos la platformă. Şirurile de droizi intrau în formație în timp ce coborau din transportor. Obi-Wan putu vedea cum mintea lui Anakin se concentra asupra problemei imediate. Aproape că putu simți cum se scurge furia lui Anakin.

Dar de ce fusese acolo în primul rând? Obi-Wan avu sentimentul că văzuse o străfulgerare a ceva mult mai profund decât ştiuse el vreodată.

— Nu-şi asumă niciun risc, ghici Obi-Wan. Dacă lucrurile nu vor merge aşa cum vrea el la întâlnire, va folosi forța.

Cu reticență, Anakin îşi smulse privirea.

— Ar trebui să-i avertizăm.

— Da, spuse Obi-Wan. Dar pe cine? Oricare dintre ei ar putea fi în secret aliat cu Dooku. Trebuie să ne gândim cu atenție la următorul pas. Trebuie să ne dăm seama cu cine să vorbim mai întâi.

— Eu zic să vorbim cu Floria, spuse Anakin.

— De ce Floria? întrebă Obi-Wan, nedumerit.

Nu ştia la ce se gândea Anakin. Rareori mai ştia, în acele zile. Dar cel puțin se bucura că vorbeau.

— Simt că nu spune tot ce ştie, spuse Anakin.

Obi-Wan se gândi la asta. Îşi dădu seama că şi el percepuse ceva de la Floria. Dar fusese prea concentrat pe Lorian ca să se gândească la asta.

Mintea trebuie să-ți fie peste tot în acelaşi timp, Padawan. Adevărul are multe fețe.

Da, Qui-Gon.

— Aici se întâmplă mai mult decât poate simți Forța, spuse Anakin, repetând cuvintele lui Lorian. Sentimente, a spus el. Ce a vrut să zică cu asta?

— Nu ştiu, spuse Obi-Wan.

— De aceea trebuie să vorbim cu Floria, spuse Anakin.

Se ridică în picioare dintr-o mişcare rapidă şi începu să alerge. Obi-Wan fu nevoit să accelereze pasul pentru a-l ajunge din urmă.

— Îți aminteşti, spuse Anakin, cât de supărată a fost când a găsit cadavrul lui Samish Kash?

— Eşuase în misiunea ei de a-l proteja, spuse Obi-Wan.

— Cred că pierderea a fost ceva mai personală, spuse Anakin. Şi mai târziu ea l-a numit *Samish*. Dane îi spunea mereu *Kash*. Cred că e îndrăgostită de el.

— Ce legătură are asta cu misiunea noastră?

Anakin îi aruncă o privire lungă. Era uimitor că alergau în viteză în josul unui munte, iar Anakin încă mai putea avea energia necesară pentru o doză sănătoasă de dispreț.

— Dragostea este întotdeauna relevantă, Maestre, spuse el.

Capitolul 25

O altă mită le permise accesul în celulă.

— Nu vă grăbiți, spuse săteanul, fluturând o mână în timp ce uşa se deschidea. Ne-am hotărât să-i ucidem în zori.

Restul sătenilor răcniră şi bătură în masă. Băuseră grog multă vreme. Uşa alunecă şi se închise, înecându-le râsul.

— Ai auzit asta? şuieră Dane spre Floria.

— Nu-i este frică, spuse Anakin. De ce, Floria?

— Nu mă panichez ca fratele meu, ăsta e adevărul, spuse Floria.

— Dar nu mai eşti nici îndurerată, spuse Anakin. De ce?

Floria îşi întoarse ochii ei extraordinari, ca un cer albastru, spre Anakin. Se priviră unul pe celălalt pentru câteva clipe.

— Îl iubeşti, spuse Anakin.

— Bineînțeles că mă iubeşte, spuse Dane. Sunt fratele ei.

Urmă încă o tăcere lungă. Anakin aşteptă, iar Obi-Wan rămase foarte nemişcat.

— Îl iubesc pe Samish, recunoscu Floria.

Bărbia i se ridică şi ochii îi sclipiră, ca şi cum rostirea cuvintelor cu voce tare i-ar fi făcut o mare plăcere.

— Pe cine iubeşti? strigă Dane.

— Şi este încă în viață, spuse Anakin.

Floria aprobă din cap.

— Ce? strigă Dane, sărind în fața Floriei. Îl iubeşti pe Samish Kash şi el încă trăieşte?

— Dane, opreşte-te. A fost împuşcat, dar a supraviețuit, spuse Floria. A hotărât să lase pe toată lumea să creadă că a murit după atentatul la viața lui. A vrut să afle cine şi de ce a pus un preț pe capul lui. Alianța este foarte importantă pentru el şi nu are încredere în Dooku.

— Este angajatorul nostru! spuse Dane. Noi am lucrat pentru el. Tu erai garda lui de corp. Ai încălcat toate standardele profesionale...

— Taci, ordonă Anakin, întorcându-se spre Dane. Floria nu şi-a putut stăpâni sentimentele.

— Întotdeauna îți poți ajuta sentimentele, spuse Dane. Sentimentele au nevoie de ajutor. Altfel scapă complet de sub control!

Obi-Wan îl ignoră pe Dane.

— Când te-am văzut prima dată, ai crezut că Samish Kash era mort. După ce Floria aprobă din cap, continuă. Cum ai aflat că era în viață?

— M-ai lăsat să cred că voi fi executat! strigă Dane, în timp ce îl cuprindea un nou val de indignare.

— Mi-a spus Lorian, spuse Floria. Îl dusese pe Kash la clinică. Şi el crezuse că e mort. Kash a înviat pe masa de operație. Lorian l-a mituit pe doctor, iar el şi Samish au pus la cale planul. Primul lucru pe care Samish i l-a cerut lui Lorian a fost să-mi spună. Imediat după aceea, am fost arestați.

— Te-ai gândit vreodată să menționezi că persoana pe care se presupune că am ucis-o nu era moartă? întrebă Dane.

— Nu am putut spune nimic. Nu până la întâlnire, spuse Floria. Dacă Dooku are un plan, acesta va avea loc acolo. Lorian şi Samish au decis ca Samish să apară la întâlnire. Dacă Dooku a aranjat asasinarea lui, ar fi suficient pentru a-i zădărnici planurile.

— Deci Lorian a spus adevărul, spuse Obi-Wan. Nu el l-a angajat pe asasin. Ar fi putut scăpa de acuzații spunându-ne că Samish era în viață şi nu a făcut-o.

— Jurase să păstreze secretul, spuse Floria. Samish spunea întotdeauna că Lorian ajunsese atât devreme, cât şi târziu să aibă onoruri. Nu eram sigură la ce se referea.

— Eu cred că ştiu. Obi-Wan se uită la Anakin. Se îndreaptă cu toții spre o capcană, spuse el.

* * *

O capcană pe care ar fi putut să o prevină. Ar fi putut să-i spună lui Lorian despre droizii de luptă şi nu o făcuse. Supărat pe el însuşi, Obi-Wan pilota speederul pe munte spre vila lui Dooku cu viteză maximă. Fusese nevoie doar de puțin adevăr, puțină persuasiune şi două săbii de lumină strălucitoare pentru a-i face pe săteni să-şi elibereze prizonierii. De îndată ce auziseră că Samish Kash era în viață şi că cei doi vânători erau de fapt Jedi, le predară chiar şi câteva speedere pentru a le folosi.

Obi-Wan şi Anakin luaseră fiecare câte un speeder. Floria şi Dane insistară să vină cu ei. În ciuda celor întâmplate, Dane considera că era responsabilitatea lui de a-l proteja pe Samish Kash. Floria voia doar să fie cu el, orice s-ar întâmpla.

Vila se înălța deasupra lor, la fel de cenuşie ca şi muntele de piatră. Întâlnirea urma să înceapă. Obi-Wan văzu poarta de securitate în față. Speederul avea armament uşor montat pe fuselaj. Deschise focul şi îşi croi drum prin poartă.

Imediat, un scut din durotel începu să coboare peste uşile duble şi late ale intrării principale. Fără îndoială că avea să se dovedească impenetrabil la explozibili.

Înainte ca Obi-Wan să poată reacționa, Anakin accelera speederul, repezindu-se spre uşile duble de dincolo de scutul care cobora. Într-o uimitoare demonstrație de îndemânare, tăie curentul, ridicându-şi speederul într-o oprire şi sărind în acelaşi timp de pe el. Speederul derapă până la oprire, cu fuzelajul blindat îndreptat în sus spre scutul care cobora cu repeziciune. Scutul coborî pe speeder. Metalul țipă şi gemu, încetinindu-i coborârea. Anakin trecu pe sub scutul în mişcare şi sări prin gaura pe care o făcuse în uşile duble, dispărând în întunericul vilei.

Totul dură doar câteva secunde. Obi-Wan sărise deja de pe speederul său şi alerga spre scutul din durotel, care strivea acum încet speederul de sub el. Era suficient loc pentru Obi-Wan să se strecoare pe dedesubt şi să intre. Floria şi Dane îl urmară, rostogolindu-se pe sub uşă în timp ce aceasta cobora şi se închidea cu zgomot, speederul fiind acum în parte clătită, în parte mijloc de transport mutilat.

Anakin aştepta în întunericul holului. Tavanul era atât de înalt încât se pierdea în întunericul de deasupra. Alergară împreună pe holul mare, uitându-se prin camerele mari pe măsură ce treceau prin ele. Auziră voci în față. Obi-Wan se strecură într-o cameră circulară care fusese construită în centrul vilei. Nu avea tavan, doar acoperişul de deasupra. Ferestre înguste erau tăiate în piatra de sus şi lăsau să intre

o lumină slabă. Un perete întreg era alcătuit dintr-un şemineu enorm, suficient de mare pentru ca un Null să stea în el drept. O masă circulară mare, din piatră, era aşezată în centru, dar era eclipsată de spațiul înalt. Dooku stătea la un capăt. Samish stătea în partea opusă a mesei, cu fața spre el. Yura, Glimmer şi Lorian păreau mici şi lipsiți de apărare. Masa era atât de mare încât între fiecare dintre ei era mult spațiu.

Obi-Wan ghici că Dooku îi simțise prezența. Simți partea întunecată din cameră, cum se revărsa şi creştea. Anakin veni şi se opri lângă el, iar Floria şi Dane îi urmară, rămânând lipiți de perete, în umbră, ca să nu fie văzuți.

— Cred că ai încercat să mă asasinezi ca să poți sparge alianța, spunea Samish.

— Atât de multă emoție, atât de puțină logică, zise Dooku. Să ne păstrăm calmul. Spațioportul Station 88 este o legătură strategică vitală. Este un lucru care trebuie decis cu atenție. Nici măcar nu ați auzit cât este dispusă organizația mea să vă dea pentru drepturile asupra portului spațial. Sunt sigur că partenerii dumneavoastră ar vrea să audă. Le refuzați acest drept?

Samish păru nesigur.

— Da, ar trebui cel puțin să-l ascultăm, spuse Yura.

Anakin se agită. Obi-Wan îi puse o mână pe braț. Dacă se mişcau, Dooku era capabil de orice. Şi îl văzuse pe Robior Web stând rezemat de perete, aproape pierdut în umbră. Nu avea nicio îndoială că Samish Kash era în pericol şi, cel mai probabil, şi toți ceilalți conducători din alianță.

Samish se întoarse spre ceilalți.

— De ce ar trebui să ascultăm? Tot ce ne va spune va fi minciună.

Dooku se întoarse spre Lorian.

— Nu am primit veşti de la tine, vechi prieten. Spune-i lui Samish ce ai decis.

Lorian se ridică.

— Îl susțin pe Samish Kash. Şi eu susțin Republica.

Dooku se agăță de marginea mesei. Era clar că îl cuprinsese o mare furie. Şi-o controlă, iar ochii lui întunecați părură să absoarbă lumina din jurul mesei şi să o devoreze. Apoi se aplecă peste masă.

— Aşadar, mă trădezi din nou. Te asigur că este pentru ultima oară, Lorian.

— Da, spuse Lorian. Sunt sigur de asta.

— Vicondor trebuie să stea alături de Delaluna şi Junction 5, prietenii mei Samish şi Lorian, spuse Glimmer. Alianța va sprijini Republica.

Dooku se uită în umbră şi îi recunoscu pe Jedi pentru prima dată.

— Deci sprijiniți un guvern corupt? tună el. Ați uitat bătălia de pe Geonosis, cum au zdrobit o mică planetă cu o armată invadatoare? Sunt nemiloşi. Se ascund în umbră. Priviți!

Guvernanții se întoarseră şi îi văzură pe Jedi. Lorian păru foarte bucuros să îi vadă.

— Acesta este un mod de a privi lucrurile, spuse el. Dar nu este adevărul.

— Sunt de acord cu decizia Alianței, spuse Yura.

— Se pare că negocierea s-a încheiat, spuse Dooku. Îşi controlase furia şi vorbea acum pe un ton blând. Cât de nefericit. Presupun că aş putea încerca să vă conving. Dar, pe măsură ce îmbătrânesc, am descoperit că am foarte puțină răbdare pentru astfel de lucruri.

Uşa din spatele lui Obi-Wan, Anakin, Floria şi Dane alunecă şi se închise şi auziră pocnind încuietorile de securitate. Obloanele alunecară peste ferestre şi camera

fu aruncată într-o umbră adâncă. Apoi, uşile ascunse în pereţii camerei circulare se deschiseră şi intrară cel puţin o duzină de super droizi de luptă.

Obi-Wan văzu totul într-o clipă îngheţată. Acolo era Dooku. Erau droizii. Era Robior Web, asasinul capabil. Yura, Glimmer şi Kash nu erau luptători, ci politicieni. Floria şi Dane se puteau descurca singuri, dar nu în faţa unei asemenea puteri de foc.

Erau prea multe fiinţe de protejat. Şi era clar că Dooku intenţiona să le ucidă pe toate. Camera era o capcană. Era un mormânt. Îşi amintea de arena de pe Geonosis, de sosirea navelor de luptă, de bătălie, de măcel. În acea clipă îngheţată, gândul se aprinse, arzător: *Nu mai pot suporta încă o moarte*. Era ilogic – ştia în sinea lui că va trebui să suporte multe altele – dar nu astăzi.

Nu astăzi.

Dooku făcu un pas înapoi de la masă. Anakin atacă, punându-se între droizii care se apropiau şi politicieni. Focul izbucni de la super droizii de luptă în acelaşi timp. Yura şi Glimmer căzură pe podea. Nimeni nu se aşteptase ca Floria să se mişte atât de repede. Traversă spaţiul în timp ce Obi-Wan se mişca pentru a devia focul de blaster al droizilor. Se afla acum între Dooku şi Anakin – un loc foarte periculos.

Cu un singur gând în minte, hotărât, Anakin îşi mări viteza. Obi-Wan îl văzu trecând din lumină în umbră, din umbră în lumină. Simţi Forţa în cameră ca pe un puls, ca o bătaie de inimă, ca un val care se rostogolea.

— Anakin, Floria! strigă el.

Anakin tresări de efortul de a-şi opri atacul necruţător. Îşi modifică traiectoria pentru a o lua pe Floria sub braţ şi îşi păstră sabia în mişcare, deviind focurile de blaster ale droizilor. O depuse pe Floria lângă Samish Kash, atât de uşor şi de delicat în mijlocul saltului său, încât nici măcar un fir de păr din împletiturile încolăcite ale Floriei nu fu deranjat. Obi-Wan văzu uşurarea de pe faţa lui Samish Kash. Anakin avusese dreptate în legătură cu dragostea Floriei. Acum, Obi-Wan vedea aceeaşi dragoste pe faţa lui Samish. Nu avea să-i lase pe cei doi să moară.

Prinse Forţa care se revărsa din Anakin şi o îmbrăţişă, dublând-o, făcând-o să crească. Droizii se regrupară spre conducători. Evident, erau programaţi să îi vizeze. Anakin sări din nou, iar Obi-Wan îl întâlni în aer. Măturară camera dintr-o privire. Aveau la dispoziţie doar câteva secunde pentru a se decide asupra unei strategii.

Dooku pleca. Îi văzură pelerina pâlpâind în timp ce se îndrepta spre perete, spre singura uşă care mai rămăsese deschisă. Lorian îl văzu pe Dooku mişcându-se şi alergă după el. Yura şi Glimmer nu aveau arme şi stăteau spate în spate, pentru protecţie, după un scaun masiv care era decimat rapid de rafalele droizilor. Expresia de pe feţele lor spunea că aşteptau moartea şi că o vor întâmpina cu curaj.

Floria îi înmână un blaster lui Samish şi îl avea pe celălalt în mână.

În timp ce Samish şi Dane încercau să o protejeze, ea trase în mod repetat asupra unui droid, cu o precizie infailibilă. Acesta se stinse în flăcări şi căzu greu pe masă.

Robior Web îl luă în vizor pe Samish.

Obi-Wan aterizâ, apoi sări din nou, făcând o întoarcere prin aer şi aterizând pe pieptul lui Web cu ambele picioare. Asasinul zbură înapoi şi se lovi de o bucată de piatră care ieşea din perete, rămânând nemişcat.

Obi-Wan avu timp să înregistreze bucata de piatră doar cu o străfulgerare a conştiinţei sale, dar ceva era important la ea. Acum era ocupat să devieze focurile de blaster care treceau pe lângă el spre Yura şi Glimmer.

Anakin reuşise să adune grupul într-un colţ al încăperii, astfel încât să fie mai

uşor de protejat. Cu o lovitură de sabie, tăie o bucată din masa de piatră, apoi îi împinse pe ceilalți în spatele ei pentru protecție.

Nu puteau rezista prea mult, gândi Obi-Wan cu disperare. Nu puteau învinge droizii. Bucata de piatră... de ce îi tot răsărea în minte? *Piatra cheie. O singură tragere a pietrei cheie şi întregul zid se prăbuşeşte.*

Obi-Wan alergă înapoi la Anakin. Vorbiră în timp ce-i protejau pe ceilalți, deviind focul. Samish, Dane şi Floria ieşiră să tragă în droizi, apoi se scufundară din nou la adăpost.

— Glimmer a fost lovit în picior, spuse Anakin. Lorian s-a dus după Dooku. Trebuie să îl ajutăm. Trebuie să plecăm de aici.

— *Piatra cheie* din şemineu, spuse Obi-Wan. Dacă îi adunăm rapid pe ceilalți în capătul opus al camerei, apoi tragem de ea, ar putea doborî majoritatea droizilor.

Ochii lui Anakin cercetară peretele şemineului chiar în timp ce sabia sa se rotea.

— Găsirea ei, desigur, este problema, spuse Obi-Wan.

Atunci îl simți pe Anakin adunând Forța, simțind-o cum străluceşte din pietre şi lemn, şi ființe vii, simțind-o cum creşte... Anakin se concentră asupra peretelui. Obi-Wan văzu o piatră la jumătatea zidului care se mişcă o fracțiune. Apoi auzi un vuiet.

— Mişcați-vă! strigă el, sărind spre ceilalți. Îl luă pe Glimmer, îl împinse pe Yura şi strigă la urechea lui Samish. Mergeți la uşă!

Se mişcară, alergând şi agitându-se, în timp ce peretele începea să se mişte, iar zgomotele umpleau aerul. Apoi rocile ieşiră în afară, rostogolindu-se într-o avalanşă letală, aruncând praf şi resturi mult mai înalte decât orice persoană. Pietrele şi o parte din tavan se prăbuşiră peste droizi, făcându-i să se lovească de pereți, de podea şi unii de alții.

Obi-Wan şi Anakin îi împinseră pe ceilalți jos şi încercară să-i acopere cu trupurile lor în timp ce peretele se prăbuşea. Praful şi fumul le muşcau din plămâni şi le înțepau ochii. Puteau simți gustul muntelui în gură. Dar erau cu toții în viață.

Trei droizi erau încă în picioare. Obi-Wan şi Anakin țâşniră, acoperiți de praf, şi îi doborâră. Apoi priviră mormanul de moloz. În spatele lor se afla uşa pe unde dispăruse Contele Dooku şi pe unde îl urmase Lorian. Ar fi durat ceva timp să iasă din camera prăbuşită.

— Fie ca Forța să fie cu el, spuse Obi-Wan.

Capitolul 26

Lorian nu mai simțise Forța de mulți ani. Când se întinse şi o simți mişcându-se, se sperie, ca şi cum s-ar fi ars la mână. Dar, în câteva secunde, totul reveni şi ştiu că se poate baza pe ea. Dooku era în fața lui pe coridorul îngust, alergând spre un speeder. Acesta trebuia să fi ştiut foarte bine că Lorian era în spatele lui, dar nu se deranjă să se întoarcă şi să îl atace. Lorian era sigur că Dooku nu-l băga în seamă mai mult decât ar fi băgat în seamă o muscă.

Nu avu timp să se gândească la strategie. Ştia că Dooku era mult mai puternic. *De ce o fac?* gândi el în timp ce alerga. *De ce?* Era o dorință de moarte, o misiune nebunească, iar el nu fusese niciodată un prost şi nici nu-şi dorise moartea.

Toate greşelile din viața lui, toate faptele de neiertat, toată durerea pe care o provocase, toate viețile pe care le curmase, toate se aflau aici, în acest coridor întunecat. L-ar fi sufocat, l-ar fi întins la pământ, dar Forța îl atinsese exact atunci când avea nevoie de ea, aducând cu ea amintirea unei copilării în care ştiuse ce era corect şi ce voia să facă. Avea un blaster, dar ştia că nu va însemna nimic pentru Dooku. În câteva secunde i l-ar fi smuls din mână şi l-ar fi zburat pe coridor.

Deci, de ce să îl folosesc? De ce să foloseşti o armă când Dooku o putea învinge ca pe o muscă? Lorian nu se opri din alergat în timp ce se gândea. Ce avea el şi Dooku nu avea? Ce ştia el despre Dooku şi nu ştia nimeni altcineva? Ce ştia despre el ca băiat şi nu s-ar fi schimbat? Avea vreun defect? Mândria. Era vanitos. Îi plăcea să fie admirat.

Asta nu era prea mult pentru a continua.

Apoi, Lorian observă speederul de la capătul coridorului, în fața lui Dooku. Era familiarizat cu modelul. Era un *Mobquet* cu două turboreactoare gemene, cu o viteză maximă crescută. *Mobquet Industries* era cunoscută pentru motocicletele lor de tip *swoop*, dar nu şi pentru speederele. Vehiculul lui Dooku era o alegere bună pentru evadări rapide, cu viteza amplificată şi manevrabilitatea ridicată. Dar e posibil, doar posibil, ca Dooku să nu fi ştiut ceva. Speederul *Mobquet* avea un defect. Cablurile de date care conectau comenzile frontale la cabină erau montate în spatele unui panou subțire de pe partea inferioară a caroseriei. Lui Lorian i-ar fi luat aproximativ şase secunde să găsească acel panou şi să ardă acele cabluri cu o rafală de blaster.

Avea nevoie doar de şase secunde. Strigă, cu vocea lui răsunând.

— Te-ai descurcat bine, Dooku. Dar ți-ai dat seama vreodată că nu ai fi putut face asta fără mine?

Dooku se opri şi se întoarse, aşa cum Lorian ştiuse că va face.

— Poftim, vechi prieten?

— Holocronul Sith. L-ai accesat, nu-i aşa? Cândva, mai târziu. Nu ai putut suporta să ştiu ceva ce tu nu ştii.

— De ce nu l-aş fi accesat? întrebă Dooku.

— Bineînțeles că aveai dreptul, spuse Lorian continuând să înainteze. Totuşi, nu ai fi avut niciodată curajul dacă nu aş fi făcut-o eu primul.

Dooku râse.

— Eşti de necrezut. Nu-ți dai seama cât de tentat sunt să te omor? Şi acum mă

provoci. Cu siguranță trăiești periculos, Lorian.

Lorian îl ocolise pe Dooku și stătea lângă speeder. Dooku nu se temea de el; îi permise să se apropie cât de mult dorea. Lorian se sprijini de speeder, încrucișându-și piciorele ca și cum ar fi avut tot timpul din lume să stea de vorbă.

— Îmi dau seama acum că am greșit când ți-am cerut să mă acoperi în legătură cu Holocronul.

— O scuză la o dată atât de târzie? Sunt copleșit.

— Ar fi trebuit să-mi asum singur responsabilitatea. Nu aș fi fost dat afară din Ordin. Acum îmi dau seama de asta. Dar mă întreb de ce am crezut că voi fi dat afară?

Sub acoperirea mantiei, degetele lui Lorian căutară panoul.

— Revederea trecutului îmi pare atât de plictisitoare, zise Dooku. Mă vei scuza…

Puse un picior în speeder, gata să sară înăuntru.

— S-ar putea ca tu să-mi fi încurajat temerile? Privind în urmă, pare ciudat. Eu nu ți-aș fi făcut asta. Nu ți-aș fi alimentat temerile, ci aș fi încercat să le alung.

Degetele lui alunecară pe o îmbinare. Găsise panoul.

Ochii lui Dooku se aprinseră. Lorian scoase blasterul și puse țeava pe panou.

Partea întunecată izbucni într-o demonstrație șocantă de putere, iar Lorian se trezi aruncat prin aer ca o păpușă. Se izbi de perete și apoi se lovi de podea, ametit. Cumva, reuși să-și păstreze blasterul. Dooku îl văzuse, desigur.

— Asta a fost încercarea ta stângace de diversiune, presupun, zise el, scoțându-și sabia cu mânerul curbat. Cred că am arătat destulă milă. Să terminăm acum ceea ce ar fi trebuit să se termine atunci.

Mai avea o ultimă șansă. O singură șansă. Putea să arunce în aer panoul și să-l împiedice pe Dooku să decoleze. Obi-Wan și Anakin vor trebui să facă restul. Dacă dădea greș, ar fi murit. Dacă reușea, ar fi murit și Dooku. Nu avea nicio îndoială în privința asta. Lorian apelă la Forța pentru a-l ajuta. Avea nevoie de ea aici, în clipa cea din urmă. O simți cum crește și văzu sprâncenele lui Dooku ridicându-se.

— Deci nu ți-ai pierdut-o complet, spuse el. Păcat că nu e de ajuns.

Se îndreptă spre Lorian. Acesta își aminti de jocul său de picioare. Atacul urma să vină spre stânga lui. În ultimul moment, se rostogoli spre dreapta, iar sabia lui Dooku lovi piatra și o tăie. Așteptându-se la o lovitură ușoară, Dooku se întoarse cu o secundă prea târziu, dar Lorian începuse deja să fugă. Știa că Dooku se aștepta ca el să se întoarcă și să încerce să ajungă în spatele lui. Nu se aștepta ca el să fugă spre speeder. Avea blasterul îndreptat și pregătit, dar știa că nu va avea decât o singură lovitură, și trebuia să fie una bună. Trebuia să fie perfectă. În spatele lui auzi o șoaptă. Asta fu tot ce auzi. Se uită în jos și văzu sabia și se gândi: *Ce ciudat, Dooku este în spatele meu, de ce este sabia lui în fața mea?* Apoi își dădu seama că fusese străpuns.

Trase cu blasterul, dar împușcătura o luă razna. Căzu la pământ.

Am ratat, gândi el. *Am dat greș*.

Dooku stătea deasupra lui. Îi văzu ochii întunecați ca niște peșteri goale. Nu voia ca acesta să fie ultimul lucru pe care îl vedea. Trăise atât de mult timp cu ura, nu putea muri cu ea în ochi. Așa că, făcând un mare efort, își întoarse capul. Văzu stâncile coridorului, pietrele atât netede, cât și zimțate, și observă pentru prima dată că nu erau gri, ci aveau vene argintii, cu negru și roșu și un albastru de culoarea stelelor…

Gândul îl străpunse cu aceeași durere sigură ca și sabia: *Ce altceva am mai ratat? E prea târziu să mai aflu acum*. Trase Forța în jurul lui ca pe o pătură și, cu o ultimă explozie de culoare care îi lumină vederea, zâmbi și renunță la viața lui.

Capitolul 27

Anakin stătea pe pământul rece, privind dungile de portocaliu care tăiau griul.

Soarele răsărea.

— E timpul să plecăm, spuse Obi-Wan.

Anakin se ridică. Era obosit după ce mutase sutele de pietre mari care le baraseră ieşirea.

— Am dus trupul lui Lorian la bord, spuse Obi-Wan. Stătea lângă Anakin, cu fața spre soarele care răsărea. Îl vom duce înapoi la Templu.

Îl găsiseră pe coridor, cu un blaster prin apropiere, cu ochii deschişi şi, în mod ciudat, cu un zâmbet slab pe față. Existau dovezi ale unei lupte pe pământul răscolit. Salvele de blaster marcaseră pietrele. Putură să vadă urmele exploziei de accelerare a unui speeder. Dooku scăpase.

— Lorian s-a confruntat cu şanse imposibile, spuse Obi-Wan. Niciodată nu a fost mai Jedi ca în ultima clipă.

— Deci răscumpărarea este posibilă, spuse Anakin.

— Bineînțeles că este, spuse Obi-Wan. Atâta timp cât există respirație, există şi speranță. Dacă nu, pentru ce luptăm?

— Mi-aş dori să nu simt că am eşuat, spuse Anakin. Dooku a scăpat. Portul spațial Station 88 este salvat pentru Republică, dar pentru cât timp? Ce-l va opri pe Dooku să încerce să-i ucidă din nou?

— Noi îl vom opri, spuse Obi-Wan.

— Ne aşteaptă un asemenea întuneric, zise Anakin. Se opri în fața crucişătorului şi se uită la stele. Se estompau în lumina tot mai puternică. Îl pot simți. Mă apasă.

Îți faci prea multe griji. Qui-Gon îi spusese asta lui Obi-Wan, de mai multe ori.

Asta era moştenirea lui pentru Anakin? Încercă să-i ofere mult mai mult.

— Nu ai eşuat aici, Anakin, spuse Obi-Wan. Misiunea noastră a fost să ne asigurăm că portul spațial nu va cădea în mâinile Separatiştilor şi să adunăm informații. Am reuşit. Vila lui Dooku conține date valoroase.

— O mică victorie, spuse Anakin cu buza încrețită. Putem câştiga un război în acest fel?

Nu reuşise să-l atingă. Anakin ar fi vrut să încheie Războiul Clonelor aici. Voise să-l distrugă pe Contele Dooku. Ambiția lui ar fi fost întotdeauna mai mare decât orice misiune. Obi-Wan văzu asta clar şi acest lucru îl îngrijoră. Îl învățase pe Anakin totul, iar Anakin îl învățase multe… dar oare îi scăpaseeă cele mai importante lucruri?

Am eşuat, Qui-Gon. Am dat greş.

Urcară pe rampa navei, iar Anakin se strecură în spatele comenzilor. Obi-Wan se aşeză la navicomputer pentru a introduce coordonatele călătoriei de întoarcere. La suprafață, totul era la fel ca întotdeauna. În curând îşi vor încheia călătoria împreună.

Amândoi ştiau asta. Niciodată nu fusese nevoit să-şi ia rămas bun de la Qui-Gon ca Maestru. Încă era Padawanul lui Qui-Gon când acesta murise. Poate că acesta era motivul pentru care se simțea încă atât de apropiat de el. Nu ştia dacă Qui-Gon i-ar fi adresat cuvinte de înțelepciune, sau o direcție de urmat. Acum nu avea de unde

să ştie ce mai putea să-i ofere lui Anakin. Îi dăduse tot ce putuse. Dar nu era de ajuns.

Tristețea îl cuprinse pe Obi-Wan în timp ce pătrundeau în atmosfera superioară.

Îl iubea pe Anakin, dar nu-l cunoştea cu adevărat. Cele mai importante lucruri pe care trebuia să le învețe nu le învățase. Va trebui să-l lase să plece, ştiind asta.

Va trebui să-l lase să plece.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul

lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic

şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului

Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.